

ท่ามกลางความหม่นวนของกระแสโลกีย์ ผู้ที่ยึดมั่นในศาสนาต่างก็รัก ศรัทธา
ที่จะนำเอาคำสอนมาเป็นที่พึ่งของจิตใจ แม้จะปฏิบัติไม่ได้มาก

ผู้นำทางศาสนาที่ยังกระทำตนยังไม่เป็นที่น่าเลื่อมใส นำพาไปสู่แต่ความ
ลุ่มหลง งมงาย มีแต่จะทำร้ายทำลายจิตวิญญาณของผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว
อาศัยแต่เพียงกรรมคมคาย เหาสวรรณคดีมาอ้าง เอานรกมาชู
สุดท้ายก็คือผลประโยชน์ที่จะเอามาใส่ตนและพวกพ้องทั้งสิ้น

ผู้รักศาสนาควรกระทำตนมากขึ้น สันโดษ
และมีพลังสร้างสรรค์ให้แก่สังคม ช่วยเหลือเจือจาน
ให้ความรัก ความเมตตาแก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
ให้โอกาสแก่ผู้ค้อยโอกาสกว่า
เป็นสัตว์ใหญ่ที่ช่วยสัตว์เล็ก เป็นปลาใหญ่ที่ช่วยปลาเล็ก...

ปณิธาน

ข้าพเจ้าจะโกรธไม่ได้เป็นอันขาด
เมื่อข้าพเจ้าทำงาน
“เพื่อศาสนา-เพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย์”
เพราะถ้าข้าพเจ้าโกรธ
นั่นแสดงว่า ข้าพเจ้าทำงาน“เพื่อตัวตน”
และแสดงว่า ข้าพเจ้ามีกิเลสมากเต็มที
ไม่เหมาะสมจะทำงานเพื่อศาสนาเลย
ไม่มีอะไรมากไปกว่า“การทำงาน”ของข้าพเจ้า
ตามกาละ เทศะ ฐานะ
เมื่อข้าพเจ้าได้ใช้สัปปริสธรรม ๗ ประการ
อย่างไม่ประมาทเป็นที่สุดแล้ว
“งาน” ก็คือ “งาน”

“PRA”

๑๖ ก.พ. ๒๕๒๑

คนไทยเราเชื่อเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์มานานเนกาเล ที่จริงก็ไม่เฉพาะแต่คนไทย ความเชื่อดั้งเดิมของคนทุกชาติทุกภาษาก็คืออำนาจเหนือธรรมชาติ และเหนือความสามารถที่มนุษย์จะควบคุมได้

แต่ศาสนาพุทธปฏิเสธอิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์อย่างเด็ดขาด เพราะปาฏิหาริย์ทั้งสองอย่างนั้นไม่อาจนำพาคนให้พ้นทุกข์ได้ ทั้งกลับพาให้ผู้คนจมอยู่ในโมหจริต ไม่คิดพึ่งตนเองตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา

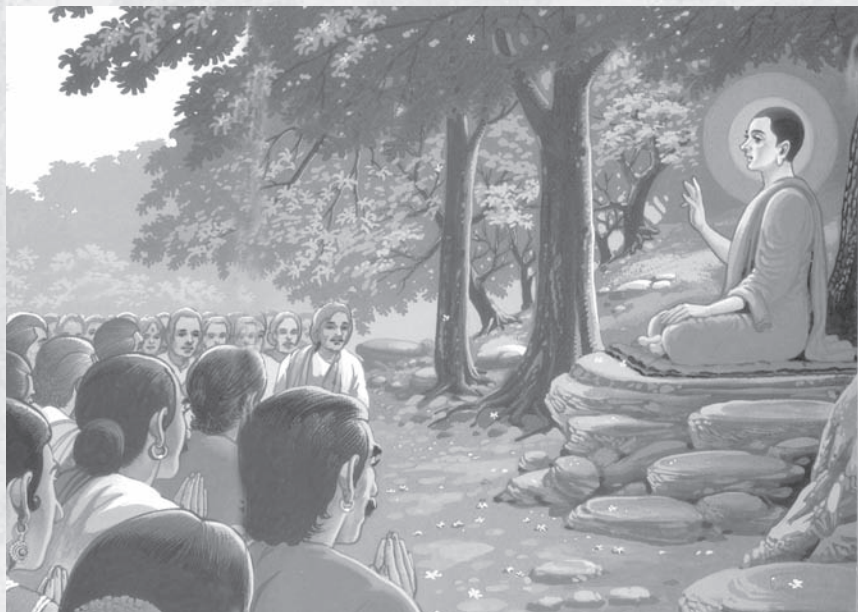
อย่างเช่นคนที่เชื่ออำนาจของเครื่องรางของขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ก็เฝ้าแต่บ่นบานศาลกล่าว ดิตลินบนเทพเจ้าที่ตนนับถือ แทนที่จะพัฒนาตนเองให้มีความสามารถและสติปัญญาที่จะทำสิ่งต่างๆที่ต้องการนั้น ให้เป็นผลได้ด้วยตนเอง

คนที่เชื่อการพยากรณ์ ก็พากันทรงเจ้าเข้าผี ทำนายโชคระดามองดูอดีต ติดตามอนาคต เฝ้าหาเหตุที่เป็นมาจากอดีต หรือไม่ก็ฝันเพื่อถึงอนาคต แทนที่จะเพ่งมองปัจจุบันที่กำลังเป็นไปและมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนา

ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่ส่งเสริมสนับสนุนปาฏิหาริย์สองอย่างนี้ ด้วยคิดว่าเป็นการเผยแพร่พระพุทธศาสนา เหมือนอย่างเหตุการณ์ตามเรื่องเล่าในหนังสือเล่มนี้ คุณกำลังฆ่าพระพุทธศาสนาด้วยเจตนาที่แสนดี ในหนังสือเล่มนี้ PRA ได้อธิบายให้เห็นความเข้าใจผิดพลาด

เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ และชี้แจงให้เห็นปาฏิหาริย์ที่พระพุทธเจ้า
ทรงยกย่อง คือ อนุสาสนีปาฏิหาริย์ เป็นปาฏิหาริย์ที่คุณก็มีได้ เป็นได้
แม้เหตุการณ์ในหนังสือจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว แต่
ความเข้าใจของพุทธศาสนิกชนเกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ ก็ยังคง
ไม่ต่างจากเดิมมากนัก กลุ่มชุดฝั่งฝันจึงจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นอีก
ครั้งหนึ่ง โดย PRA ได้กรุณาแก้ไขต้นฉบับปรับความให้คลุมนัย
สมบูรณ์ทั้งกว้างและลึก เพื่อให้เกิดสัมมาทิฐิ เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์
สืบอายุพระพุทธศาสนาให้ยาวนาน เป็นแสงสว่างแก่โลกต่อเนื่องไป

❖ ผู้จัดทำ

สารบัญ

เรื่องที่ ๑	ปาฏิหาริย์หรือมายากล.....	๗
	ข้อพิสูจน์ตามพุทธวิชา.....	๑๑
	เข้าใจโอปาติกะอย่างพุทธ.....	๑๕
	คาถาพิชัยตามทฤษฎีของพุทธ.....	๒๓
	ปาฏิหาริย์ ๓.....	๓๙
	อุตริมนุสสรธรรมที่ควรแสดง.....	๔๔
	ลัทธิสมาธิ : อุตริมนุสสรธรรมของพุทธ.....	๔๙
เรื่องที่ ๒	นิพพานแท้ หรือ นิพพานเทียม.....	๕๕
	สมาธิที่เหนือมนุษย์.....	๖๒
	บุคคล ๔ ประเภท.....	๗๓
	สมณะและวิปัสสนา.....	๗๙
	ทางสายกลางอันเป็นไปเพื่อความเจริญ.....	๘๕

“มายากล”นั้นหมายความว่า เป็นสิ่งที่ยังมีเลศนัย เป็นสิ่งที่ยังไม่บริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ยังมีอะไรซ่อนๆแฝงๆอยู่ เป็นสิ่งที่ยังเป็น“กิเลส” เป็นสิ่งที่ยังไม่จริง

เรื่องที่ ๑

ปาฏิหาริย์หรือมายากล

“สาวปาฏิหาริย์” (นางสาวศศิธร เมธางกูร) ได้เปิดตาขับรถยนต์ไปรอบๆสวนลุมพินี จนเป็นข่าวตกตื้นตื้นเด่นเกรียวกราว แล้วก็กลายเป็นเรื่อง“ถกเถียง” ว่า...

“จริง หรือไม่จริง???” (ซึ่งต่างก็ยังไม่จับประเด็นให้แม่นยำ จะเอาอะไร“จริง”)

จนต้องมีการ“ทำทาย” ระหว่างอาจารย์บุญมี เมธางกูร (พ่อของสาวปาฏิหาริย์) ผู้เป็นหัวเรือใหญ่ในการแสดง ทั้งเป็นผู้มีตำแหน่งถึงขั้น ประธานมูลนิธิอิทธิธรรม วัดพระเชตุพนฯ เสียด้วย และทั้งเป็นอาจารย์เผยแพร่สั่งสอนวิชา “พุทธศาสนา” คนสำคัญด้วยนั้น ฝ่ายหนึ่ง กับ ดร.ระวี ภาวิไล ดร.ชัยพร วิชชาวุธ ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์และนักการศึกษา อีกฝ่ายหนึ่งว่า ...

“จริง หรือ ไม่จริง ??!!” (ซึ่งก็ยังไม่แม่นลงไปอีกแหละว่า
จะเอา“จริง”กันตรงไหน เป็นเป้าสำคัญที่สุด)

กระทั่งมีคนจริง ยื่นมือเข้ามาให้ข้อมูลในการพิสูจน์
ความจริงว่า ...**มายากล** ก็ต้องเป็น**มายากล** ๑๐,๐๐๐
เปอร์เซ็นต์ (คือมันแน่นยิ่งกว่า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เป็นอันมาก) โดย
นักมายากลที่มีอันดับโลก คือ **ไจน แสงทองสุข** กระโดดเข้า
มาแสดง“ปิดตา”ขับรถได้เหมือนกันเปียขึ้นบ้าง แถม
ขับกันให้ผาดโผนกว่าไปเสียอีก คือ ขับรถมอเตอร์ไซด์
ฉวัดเฉวียนมันเสียเลย ซึ่งเป็นการขับยากยิ่งกว่ารถยนต์
ปรี๊ดปรี๊ดแสดงถึง“ความเห็นได้” ที่เหนือกว่า แสดงถึง
“ความกระจะกระจ่างในอายตนะ”นั้น มีแข็งแรงกว่า มี
คล่องแคล่วกว่า มีมากกว่าผู้ปิดตาที่หนึ่งนึ่งๆขับอยู่ในรถยนต์
ที่วิ่งอย่างเชื่องช้าเอาด้วย

แต่ว่านี้นั่นนั่นเอาจริง ๆว่า ไม่ใช่ตาทิพย์อะไร ไม่ใช่สมาธิ
ไม่ใช่เรื่องโอปปาติกะอะไรเลย

มันคือ “มายากลจริงๆ!”

ก็เป็นอันยืนยันแน่นอนกันลงไปเปลาะหนึ่งล่ะว่า ...
“**มายากล**” มีจริง !!!

ซึ่งก็หมายความว่า...“**สิ่งที่มีเลศนัย มีเล่ห์กล**”นั้น ต้อง
มีจริง! เพราะ“มายากล”นั้นหมายความว่า เป็นสิ่งที่ยังมีเลศนัย
เป็นสิ่งที่ยังไม่บริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ยังมีอะไรๆซ่อนๆแฝงๆอยู่ เป็น

สิ่งที่ยังเป็น“กิเลส” เป็นสิ่งที่ยังไม่จริง

ไอ้ที่“จริง”นั่น มันแค่ “มายา”!

จึงยังเป็นการถ่วงน้ำหนักให้ฝ่าย“สาวปาฏิหาริย์” กับ อาจารย์บุญมี หัวเรือใหญ่ เสียหน้า เสียท่า เสียคะแนนยิ่งๆขึ้น

คะแนน“ความไม่จริง” ความที่จะต้องตกเป็นผู้หลอกลวง
ประชาชนของสาวปาฏิหาริย์ กับอาจารย์ผู้เป็นพ่อ ก็ยิ่งจะ“มาก”
ยิ่งจะ“จริง”หนักขึ้นอีก

เพราะทั้งอาจารย์บุญมี ทั้งคุณศศิธร ยืนยันว่า ตนแสดง
“ความจริง” ตนแสดง“สัจธรรม” ถึงขั้นอภิธรรม ซึ่งยืนยันใน
“ความเป็นปาฏิหาริย์”เสียวนะ(คือมีตาทิพย์) ตนไม่มีเลศนัย ตน
ไม่ได้หลอกลวง ตนบริสุทธิ์..ว่ากันชัดๆ ก็อาจารย์บุญมียืนยัน
ว่าตนกับลูกสาวบริสุทธิ์ ไม่มีกิเลส ว่านั่นแหละละ ถ้าหมาย
ถึงเป็น“ธรรมะ”ชั้นอภิธรรม เป็นศาสนาชั้นยอด“ความเก่ง”
(ปาฏิหาริย์) กันแล้ว มันก็ชั้นหมดสิ้นกิเลสกันแหละ

แล้วอาจารย์บุญมีก็ยืนยันเข้าหาภาษาศาสตร์ หรือ
อาศัยภาษาศาสตร์เข้าช่วย เพื่อที่จะให้คนเชื่อถือได้มาก
ที่สุดว่า ที่คุณศศิธรปิดตาชั่วคราวได้นี้ ก็เพราะได้ทำจิตเป็น
“สมาธิ” แล้วมี“วิญญาณของคนตายแล้ว” ซึ่งอาจารย์บุญมี
เรียกด้วยภาษาทางศาสนาโก้ๆ ว่า “โอปปาติกะ”เข้ามา
“สิง”ร่างคุณศศิธร วิญญาณนั้นเป็นผู้ชั่วร้าย ซึ่งคุณศศิธรเป็น
ผู้ให้มืออวัยวะเท่านั้น

ส่วนคุณศศิธรก็ยืนยันไปอีกอย่างว่า **คุณศศิธรมี “ตาทิพย์”เอง เห็นเอง** ขับรถเองจะผูกตาให้มืดให้มืดอย่างไร คุณศศิธรก็ยังสามารเห็นได้ เพราะมี“ตาทิพย์-ตาวิเศษ” ของตัวเอง ไม่ต้องมีผีสิง เทวดา เทวดะไรมาสิง มาทรง ช่วยให้“เห็น”หรือ (ตามเนื้อข่าวก็ว่าอย่างนั้น เพราะเห็นยืนยัน ออกเหลือเกินว่า ทำไมนะ ไม่มีใครเชื่อหนูว่าหนู“ตาทิพย์”)

เรื่องนี้ ในแง่นี้ อาจารย์บุญมี และยังมีอาจารย์ที่สอน พระอภิธรรมคนอื่น ๆอีกที่เห็นเป็นเรื่อง“วิญญานสิง-วิญญานทรง” อย่างเดียวกันกับอาจารย์บุญมี ก็ว่าไปอย่างหนึ่งนี้ ส่วนคุณศศิธร ก็ไปว่าไปอีกอย่างหนึ่งนั้น **ทั้งสองทำไมไม่ “เถียง”กัน ให้เป็นที่ตกลงกันมาก่อนหือ ! ?**

เพราะเหตุนี้เป็น“เหตุ” ที่หนึ่ง

ที่ทำให้พระเดชพระคุณท่าน ประชาชนทั้งหลาย ผู้เป็น แฟนติดตาม“รู้”ติดตาม“เรียน” กับอาจารย์ทั้งสองพ่อลูกนี้ จึง“งงและงวย” มันเลยทำให้ผู้อยากรู้ที่ยัง“ไม่รู้แท้”พลอย สับสน (เพราะพ่อลูกก็ยังสับสน) ตามสองพ่อลูก

ผู้อยากรู้จึงยัง“เมา”(มัชชะ-เมระ-สุรา-มทะ) กันอยู่คงเดิม ยังไม่ใส ยังไม่สร้าง“งง” ยังไม่สิ้น“งวย”ไปได้

ซึ่งก็เป็นเพราะทั้งอาจารย์บุญมีเอง และทั้งคุณศศิธรเอง นั้นแหละ “เมา”มาก่อน คือ ยังแยกประเด็น (ธรรมวิจย) แค่นี้ ก็ยัง“วน” ยัง“วุ่นๆ” ยังรู้ของตนก็ยังไม่ได้ว่า ตนทั้งสองก็ยัง

สับสน ยังจับไม่แม่นเป่า ไม่มันเป่า แล้วก็หน้าออกเผยแพร่
 ถ้าเป็นการเผยแพร่“ธรรมะ” ตามที่อาจารย์บุญมียืนยัน
 ก็เป็นการเผยแพร่ธรรมะอยู่อย่างกำกวม หรือหลวมๆ
 ไม่เป็น“เอโก ธัมโม”แห่งคนทั้งสอง ทั้งๆที่เป็นทีม
 เดียวกัน ภาษาสมัยใหม่ก็ว่า ไม่เป็น“เอกภาพ” หรือ
 ไม่เป็น UNITY

การเผยแพร่หรือการสอน จึงไม่มีประสิทธิภาพ

ดังนั้น ทั้งพ่อ (อาจารย์บุญมี) กับลูก (คุณศศิธร) จึงควร
 ตกลงประเด็นนี้กันก่อนว่า จะ“เหมาเอา”อะไรกัน ก็เอาเข้า
 สักประเด็นว่า “เป็นเอง” คือ มีดาตัพย์เสียเอง หรือว่ามี
 “วิญญาณเข้าทรง” คือ เป็นดาตัพย์ของวิญญาณที่มาทรง

ข้อพิสูจน์ตามพุทธวิชา

โอละ ทีนี้ข้าพเจ้าจะขอเข้าร่วมพิสูจน์ด้วย และขอบอกไว้
 อย่างจริงใจที่สุดว่า ที่ข้าพเจ้าต้องเข้ามายังด้วยนี้ ก็เพราะ
 เรื่องนี้เป็นเรื่องของ“พุทธศาสนา”ในจุดที่สำคัญมาก
 ที่ยังเป็นเป้าปัญหาอันคลุมเครือ สำหรับพุทธศาสนิกชน
 ทั้งหลาย ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับ“พุทธศาสนา”แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่
 ยุ่งด้วยเลย

และก็ขอบอกเป้าประเด็น ที่จะร่วมพิสูจน์ก่อนอื่นได้เลย
 ว่า...

๑. ข้าพเจ้าขอปฏิเสธว่า การปิดตาซักรูปแบบนี้ ไม่ใช่ “ความเก่ง” หรืออิทธิคุณ-ฤทธิ์คุณของพุทธศาสนา และ ไม่ใช่ “คุณสมบัติ” อันเป็นเนื้อหาของพุทธศาสนาด้วย ไม่ใช่ “ผล” ไม่ใช่ “มรรค” และแม้แต่ไม่ใช่ “ศีล” ไม่ใช่วินัย ไม่ใช่ องค์ประกอบ ไม่ใช่เครื่องพิสูจน์อะไรเลยสำหรับพุทธศาสนา ไม่ว่าจะเป็นในแบบ “มายากล” (ซึ่งผู้แสดงเขาก็ได้แจ้ง “ความจริง” ยืนยันอยู่แล้ว) หรือในแบบที่คุณศศิธรกับอาจารย์บุญมีกระทำอยู่ นี้ (ซึ่งกำลังจับมัดมาให้เป็นเรื่อง “อภิธรรม” ของพุทธศาสนา)

๒. เรื่อง “โอปปาติกะ” ที่อาจารย์บุญมีหมายถึง ทั้งอาจารย์ที่สอนพระอภิธรรม ในกลุ่มมูลนิธิอภิธรรม วัด พระเชตุพนฯ หมายถึง (ตามที่ให้สัมภาษณ์) นี้ ก็ยังไม่ใช่ “โอปปาติกะ” ที่ถูกต้องตามพระอภิธรรมของพุทธศาสนา แท้ ๆ หมายถึง (ไม่ใช่ “พุทธสัญญา” แต่ยังเป็น “เดียรถีย์สัญญา”)

๓. เรื่อง “ดาทิพย์” ในแบบที่คุณศศิธรหมาย และ อาจารย์บุญมีหมายถึงนี้ ก็ขอยืนยันว่า ไม่ใช่ “ดาทิพย์” ตาม พระอภิธรรมของพุทธศาสนาหมายถึง

๔. และเรื่อง “สมาธิ” ที่อาจารย์บุญมีอ้าง ก็ไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” ของพุทธศาสนา

ที่กำลังจะวิเคราะห์ หรือกำลังจะแสดงความเห็นนี้ ทุกท่านที่อ่านก็ต้องทราบดีว่า เป็นของข้าพเจ้า ใครจะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยย่อมได้ หรือใครจะมีความเห็นหักล้างอย่างไร

ก็ยอมมีสิทธิมนุษยชนเต็มเปี่ยมที่จะแสดงออกได้

เรามาเริ่มกันที่สิ่งที่อาจารย์บุญมีเรียกว่า“โอปปาติกะ” แล้วอธิบายวิเคราะห์กันไปเรื่อยๆ

ถ้า“โอปปาติกะ”ของอาจารย์บุญมี หมายความว่า เป็น **“วิญญูณเข้าทรง”** มี“วิญญูณ”(ผีหรือเทวะ)เข้ามาบันดล บันดาล มี“วิญญูณ”อื่น อันไม่ใช่ของคุณศศิธรเอง เข้าใช้ ร่างคุณศศิธรทำนั่นทำนี่ แม้แต่“ทำการเห็น” หรือ “ทำการ ขับรถ”ก็ตาม ก็แสดงว่า ไม่ใช่“อัตตา หิ อัตตโน นาโถ” คือ ไม่ใช่ตนของตนทำ ไม่ใช่ตนพึงการกระทำของตนเองได้ อัน เป็น“ความเก่ง”(ปาฏิหาริย์) ตามเป้าหมายแห่งคำสอนของ พระบรมศาสดาแห่งพุทธศาสนาเลย แต่“ความเก่ง”อย่างนั้น เป็นอย่างลัทธิพื้**“เทวะ”** จะเก่งทั้งทีก็“เทวะ” (อันคืออะไร? อยู่กันที่ไหนแน่? อยู่กันยังใจจริง? เป็นไหนแท้ๆ? ก็ไม่รู้) โน่นต่างหาก เก่ง ไม่ใช่เราเก่งเอง

กำลังเป็นการชักชวนออกไปนอกแนวพุทธศาสนา กลับเข้าไปหา“ความรู้”ของคนดึกดำบรรพ์ ที่เขารู้ ที่เขาเคย ยึดถือนับถือ ที่เขาเคยพื้**“ความศักดิ์สิทธิ์”** อันรู้ได้ไม่แจ่มชัด ซึ่งเรียกว่า“เทวะ”(God) หรือที่แท้ก็คือ เป็น“ความรู้” เป็น **“ความเชื่อ”**อย่างเก่าๆ เดิมๆ ของฤาษี เดียรถีย์ ที่ยังหลงใน อำนาจศักดิ์สิทธิ์ ของสิ่งที่ยัง**“ไม่รู้จริง”**(อวิชชา) หรือแม้จะเป็น ศาสนาใหม่ ลัทธิใหม่ (ที่เกิดหลังพุทธ) แต่ก็ยังหลงใน“อำนาจ ศักดิ์สิทธิ์” เป็นตัวตน มี“เทวะ”(God) เป็นตัวเป็นตนเหมือน

ลัทธิเก่าๆ คงเดิมนี่ก็ตาม ก็เป็นความเชื่อในลัทธิมี“อัตตา” หรืออาตมัน ปรมัตมัน (Theism) อยู่นั่นเอง

อันต่างจากหลักการของ“ศาสนาพุทธ”อย่างชัดเจน
 เพราะศาสนาพุทธนั้น **“วิญญาณ”ใด ๆ ก็ล้วนเป็น“อนัตตา”**
 (คือไม่ใช่“อัตตา” หรืออื่นๆ ก็เป็น“อนัตตา” ไม่ใช่เฉพาะ“วิญญาณ”)

“โอปปาติกะ” ที่เป็น“วิญญาณ”เข้าทรง “วิญญาณ”
 เข้าไปบังตาลในร่างของคน ที่ไม่ยอมรับว่าเป็น“วิญญาณ”ของ
 ตนเอง “วิญญาณ”ที่อยู่นอกตัวนอกตนของคน เป็น
 “วิญญาณ”ล่องลอยอยู่เป็นเอกเทศ ไม่ใช่“ความรู้สึก”ที่มา
 จากอายตนะ ทั้ง ๖ ของตนนั้น ล้วนยังเข้าใจ“โอปปาติกะ”
 แบบเดียรฉัตรแบบ“เดรัจฉานวิชา”อยู่ ยังไม่ใช่“พุทธวิชา”
ยังเป็นมิจฉาทิฎฐิ

อาจารย์บุญมีและอาจารย์อื่นๆ ที่มีความเห็นน้อยเดียว
กันนี้ ยังเข้าใจคำว่า“โอปปาติกะ”(วิญญาณ) ตามนัยแห่ง
“อภิธรรม”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ได้ ยังไม่ถูก
(มีจิตวิญญาณอยู่) ยังเข้าใจเป็น“โอปปาติกะ”แบบศาสนา หรือลัทธิ
ที่เป็น“เทวนิยม”(Theism) มีเทวดา มีผี มีเจ้า มีพระเจ้า เป็นตัวตน
ร่อนเร่อยู่หรือสิงสถิตอยู่ทั่วไปนอกตัวของเราและศักดิ์สิทธิ์อยู่ชั่ววันรันดร์

เข้าใจโอปปาติกะอย่างพุทธ

พูดถึง“โอปปาติกะ”อันเป็นส่วนแห่งอภิธรรมของ
ศาสนาพุทธแท้ๆ กันดูทีไร

“โอปปาติกะ”นั้น หมายความว่า ภูมิแห่ง“อนาคามี”
พระพุทธองค์ทรงเรียกพระอนาคามีว่า “โอปปาติกะ”
หรือ“อุปปาติกะ”เสมอ ผู้ได้ศึกษา“ธรรม”กันจนถึงขั้น“อภิ”
(คือ ขั้นลึกซึ้ง ขั้นสูง) จะพบในตำราก็คือ หรือเข้าใจจริงก็ดี หรือ
หยั่งถึงภูมินั้นจริงของตน ในตนเองแท้ๆก็ยิ่งดี

จะรู้ว่า ถ้าจะกล่าวถึงขั้น“โอปปาติกะ”กันแล้ว ย่อมเป็น
การกล่าวถึง“ธรรมขั้นสูง” จะไม่ใช่การกล่าวชู้ๆ พันๆ ต้นๆ
เป็นของเล่นๆ เป็นอันขาด

ถ้าหมายเอาความเป็นสัตว์ เป็นตัวตนบุคคลเรา
เขาแล้ว คำว่า“โอปปาติกะสัตว์” ก็เป็นถึง“เสขบุคคล”
หรือ พระอาริยะชั้นอนาคามี ที่เดียว คือเป็นผู้กิเลส

เสื่อมถีน ไปเป็นชั้นๆ ได้มากแล้ว ก็ชั้นไม่ร่นกับกามราคะ
อย่างโลกๆแล้ว ชั้นชาตสนิทซึ่งกามคุณ ๕ และชาตสนิทซึ่ง
โลกธรรม ๘ อันคือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุขหยาบๆอย่าง
ชาวโลกๆ แล้วได้อย่างสบาย ไม่เวียนกลับมาเสพกาม เสพ
โลกธรรมอย่างนั้นอีกเด็ดขาด เป็นผู้ไม่เสพสุขเสพทุกข์กับ
สังโยชน์ต่ำๆ ๕ ประการแล้ว “คน”ผู้เป็นเช่นนี้ได้จริง ๆ
นี้แหละ เรียกว่า ผู้เป็น“โอปปาติกะ”

ที่นี้สูงขึ้นไปถึงชั้นจิต-เจตสิก (หรือชั้นเนื้อแท้ของ“วิญญาน”
กันจริง ๆ) เป็นชั้นอภิธรรมแท้ๆ ชั้น“ปรมัตถธรรม” ก็คือ เป็น
ผู้มี“ตาทิพย์”จริง ๆ หรือผู้เกิด“ตาทิปัญญา” จิตรู้“จิต”ตัวเอง
จิตตัวเอง“เห็น”จิต-เจตสิกของตนเองจริง ๆ เห็นแบบ
“ตามรู้ตามเห็น”ทีเดียว ที่เรียกในภาษาบาลีว่า“อนุปัสสี”
หรือมี“ญาณทัสสนวิเสส” จริง ๆ คือ มีปัญญาในความเห็นแจ้ง
ชัดเจน ถูกต้องแท้ แม้ของยากก็เป็นของง่ายได้แล้ว

เช่นว่า จิตของเรามันยังเป็น“ผีนรก”(นรยะ) ก็“เห็นอยู่”
(ปัสสโต) “รู้อยู่”(ชานโต)โต้งๆ ของตนในตนเองจริง ๆ เข้าใจ
จิตวิญญานที่มันเป็น“ผีนรก”ของตน มีปัญญารู้ชัด เข้าใจจริง
ถูกต้องว่า จิตมันทุกขร้อน มันดิ้นรน มันยังไม่สงบสุขเท่าที่ควร
จิตมันยังมีแรงแห่งความเป็นผียอยู่ ก็เข้าใจจริง ๆ รู้จริง ๆ “เห็น”จริง ๆ

แต่ก็เป็นอยู่เฉพาะภายใน“จิตในจิต”ของตนเท่านั้นนะ
ในโลกของตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายนอกหรือชั้นกายกรรม-

วชิกรรมนอกๆนั้น ไม่มีแล้ว ไม่แสดงตัวแล้ว ไม่มีบทบาท
 ตี๋นรณแล้ว ไม่ต้องเสพแล้ว ไม่เดือดร้อนแล้ว ใครๆไม่รู้
 ไม่เห็นแล้ว สงบสุขแล้วสำหรับภพกามคุณ ๕ ทวารนอกๆ

ความเป็น“อนาคามี”นั้นหมายความว่า มีจิตสูงขึ้น
 ไม่เวียนกลับมาเสพสุขเสพทุกขในทวาร ๕ ข้างนอก หรือโลกแห่ง
 กามคุณ ๕ ข้างนอกนั้น ไม่เกิด“สังขาร” ไม่ต้องมีการร่วมปรุ
 ร่วมสร้างกันอีกแล้วจริงๆ ไม่ต้องเป็นภาระ ไม่ต้องตี๋นรณ
 แสงวามาให้ตาสัมผัส หูสัมผัส จมูกสัมผัส ลิ้นสัมผัส แม้กาย
 สัมผัส ก็**เป็นอยู่สุขแล้ว**

ยังเหลืออยู่แค่ในโลกของ“จิต”ของตน เป็นตัวเป็นตนอยู่
 แต่“ภายในจิต”ของตนเท่านั้น **สังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำนั้น พ้นสนิท**
จริง ๆ “กามภพ”นอกๆสิ้นก็สิ้นภาระ ยังต้องเป็นภาระ
 กันแต่ในสภาพแห่ง“ภพในจิต”ของตนนั่นเอง ซึ่งจะไม่กลับ
 ปะทุแรง กลับหยาบ กลับร้ายเวียนออกมาเกิน“โลกของจิต”
 ออกมาหา“กามโลก”อีกเป็นอันขาด (ปัญจันหัง โอรัมภาคิยานัง
 สังโยชนาหัง ปริกขยา โอปปาทิโก อัสสัง ตตตะะ ปรีณิพพายี อนาวตติธัมโม
 ตัสมา โลกาทิ : พระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ ข้อ ๘๔) จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่เวียน
 กลับมาเกิดอีก คือ อยู่โลกสูงแล้ว ก็ดับในโลกสูงนั้นๆได้จริง
 ไม่วนกลับมาสู่โลกต่ำอีก กล่าวคือ จะมีอารมณ์ มีเศษกิเลสใดๆ
 เหลืออยู่ ก็จะไม่อยู่แต่ในจิตนั้นแหละ จะไม่ถึงกับมีอำนาจออก
 มาบังคับให้กายกรรม วชิกรรม ต้องตี๋นรณแสงวามาให้ ตา หู
 จมูก ลิ้น กาย ภายนอกมันสัมผัส เสพสมสุขสมได้ดอก มันจะฉูก

เจ้าของจิตปราบลงจน“ดับ”สนิทได้อยู่ภายใน“จิตในจิต”นั้นแหละ หรือไม่ว่ามันก็จะอ่อนเ้าเบาบางไปเอง เพราะเจ้าของไม่ยอมให้ออกมาอาละวาดถึงภายนอกได้เด็ดขาด เรียกว่า **จะปรีนิพพานในภพนั้นโลกนั้น ๆ**

หรือแม้มันจะเป็น“เปรต”(เปต) ก็เห็น ก็รู้ของตนในตนอยู่ เป็นแต่ในจิตของตนว่า มันยัง“อยาก”อยู่บ้าง มันยังมีเศษราคะ เศษโทสะอยู่ ไม่ใหญ่ไม่โต ไม่มากไม่มายอะไรจริง ๆ เป็นแค่“ธุลีละออง” ก็เห็น ก็รู้ของตนในตนอยู่ว่า มันยัง“เป็นชาติ”อยู่บ้าง ยังมีส่วนเหลือ จึงไม่แรงพอจะทำให้ละเมิดออกมาถึงกายทวารภายนอก มันเหลือระริกระรี่อยู่ในจิตบ้างเหมือนกัน และเจ้าตัวก็มี“ตาทิพย์” เห็นชัดรู้ชัด**ในจิต ในวิญญูณของตนในภายใน** คนอื่นคนนอกนั้นไม่รู้ด้วยได้ง่ายๆเลย ข้างนอกนั้นไม่ออกมาเพ่นพ่านแน่ ๆ

และมันจะไม่แรงถึงกับบังคับเจ้าของจิต ให้ออกมาแสวงหามาเสพสมสุขสมให้ครบทวารนอกๆ ได้สัมผัสสัมผัสจนสำเร็จความอยากนั้นแน่นอน

ยังไงก็ปราบความยังเป็น“รูปราคะ”บ้าง เป็น“อรูปราคะ”บ้าง ลงได้ทั้งภายในภวภาพ หรือภายใน“จิตในจิต”นั้นแหละ ไม่ออกมาภายนอกเป็นอันตราย แม้เป็น“มานะ”บ้าง (คือ มันยังมีบทบาทกิเลส“อุทธัมภาคิยสังโยชน”อยู่ในจิต) และเป็น“อุทธัจจะ”บ้าง (คือ แม้จะรู้แล้วว่า จิตยังมีส่วนเป็นกิเลสต่างๆ แต่ก็ยังไม่มีกำลังกล้าแข็ง ยังไม่มีอำนาจเด็ดขาดเพียงพอ ที่จะระงับ

จะประหารมันลงทันทีได้) ก็ตาม แต่มันก็จะดับลง สงบกันได้อยู่ แต่ภายในจิตนั้นแหละจริง ๆ

อย่างนี้เรียกว่า “โอปปาติกะ”

หรือสูงขึ้นจิตจะไม่เป็นแค่“กิเลสผิ”ละ(กิเลสสายทุกข์) เป็น “กิเลสเทวดา”(กิเลสสายสุข)กันเลยทีเดียว คือ“จิต”ที่ยังหลง เสพสุขกันแต่จิตในจิต ยังเป็น“ราคะ”อยู่บางส่วนในรูปจิต ในอรุปจิต(รูปราคะ อรูปราคะ) มีเศษสุขอะไรต่าง ๆ ก็ยังเสพสม สุขสมอยู่ในจิต อันได้ชื่อว่าเป็นรสเสพสมสุขชั้นละเอียด ก็ล้วนแล้วแต่ คือสภาพของ“เทวดา” หรือหลง“รส” แม้แต่ในสภาพ “ได้คิด ได้นึก-ได้ระลึกถึงอดีต”(วิตกวิจารณ์) ก็หลงเป็นสุข หรือใน สภาพ“ยินดีอิมเมมเปรมปลื้ม”(ปีติ) ก็ยังติดใจ หรือแม้สุขุม ละเอียดไปจนติด“ความสงบ”(ปัสสัทธิ) เป็นความสุข ติด“ความ เหนื่อง”(อุเบกขา) เป็นความสุข ก็ตาม

ก็ล้วนแล้วแต่เป็นจิตที่ละเอียดขึ้น เรียกว่า จิตที่คือ เทวดา จิตที่พ้นสภาพทุกข์ไปเปลาะหนึ่ง แต่มันยังเป็น “อัตตา” เป็นตัวตนที่หลงเสพ หลงติดจนเป็นรูปราคะ อรูปราคะ ชันหยาบ ชันละเอียดอยู่

ผู้ได้ชื่อว่า“โอปปาติกะ” อันคือ พระอนาคามีจริง จะมี“ดาทิพย์” รู้เห็นจิต-เจตสิกที่ละเอียดสุขุมกันถึง ขนาดนี้จริง ๆ

แม้จะสูงยิ่งๆขึ้นไปกว่านี้ ไปจนละเอียดสุดถึงชั้น“มานะ สังโยชน์” ชันถือตัว ถือตน ถือดียึดดี ติดงานการ ติด

ความคิดสร้างสรรค์ ติดความดีงาม ติดความถูกต้อง ยึดดี
ยึดถูกจนเกินไป แข็งกร้าวเกินไป ไม่ยอมอนุโลม ไม่ยอมลดตัว
ลดตนในสภาพบางสภาพ ตามเหมาะตามควรจนต้องเสียหาย

หรือแม้ถึงขั้น“อุทธัจจะสังโยชน์” ขั้น“จิต”ลึกๆที่
ยังมีส่วนเหลือระริกระรืออยู่ในจิตยังมีเศษเซ็น ๆ เก้อ ๆ ยัง
วาบ ๆ หวิว ๆ ห้วนไหวอยู่แม้เพียงละอองธุลี อันเป็น
ส่วนที่ยังไม่“นิ่ง”สนิท ยังไม่มั่นคงสนิทแห่งจิต ซึ่งเรียก
ว่ายังเป็น“อุทธัจจจิต” ผู้“โอปปาติกะ”แท้ ก็จะมี“ตาทิพย์”
เห็นอยู่ รู้อยู่ของตน และจะต้องจัดการประหารให้สิ้นกิจ
สิ้นภาระในภพแห่งจิตของตัวเองให้เป็น“ปรินิพพานี” (ผู้บรรลุการ
ดับกิเลส ถึงขั้นละเอียตจนสนิท หรือให้เป็น“นิพพาน”จนได้นั่นเอง)

ดังนั้นต่างหาก คือ “โอปปาติกะ” อันเป็นส่วนแห่ง
อภิธรรมของพุทธศาสนา

ความเป็น“สัมมาทิฏฐิ”ของพุทธวิชาแท้ๆ นั้น
“โอปปาติกะ”ไม่ใช่เรื่องที่ต้องไปยุ่ง ไปุ่นวายเอากับวิญญูณณณ
วิญญูณเทพ วิญญูณพรหม อันหลงเป็นตัวตน(อัตตา) อัน
นึกว่า มีรูปร่าง(สรีระ) ล่องลอยอยู่ในอากาศ อยู่บนต้นไม้
อยู่ในท้องฟ้า อยู่ในมหาสมุทร ฯลฯ อะไรต่าง ๆ อย่างนั้นไม่
แม้ใครใดเขาจะพิสูจน์ว่า“มีจริง” ว่า“เป็นจริง”
อย่างไรก็ตาม

พระอนาคามี หรือ“โอปปาติกะ”แท้ๆจริง ๆ นั้น จะ
รู้ดี จะเห็นแจ้งในการจะทำความยังเป็น“อัตตา”ของตน

ให้เป็น“อนัตตา” จนสำเร็จ นั่นคือความสำคัญ เช่น....

จะเข้าใจดีในความไม่มีรูป ไม่มีร่างของจิตของวิญญาณ
(อสุรีระ)

จะไม่ม่งมายอยู่กับ“อัตตา”ของใครๆ หรือของจิตวิญญาณ
นอกตนนอกตัวใดๆ

จะไม่ม่งมายกับความเป็น“สรีระ”แห่งจิตแห่งวิญญาณ
ของใครๆ

จะไม่ยอมให้กิเลส ตัณหา อุปาทานใดๆ ของตนมีเชื้อ
คงอยู่ สืบต่ออยู่ หรือมีชีวิตชีวาเที่ยงแท้(สัสสตะ) คงนานอยู่อีก
เป็นอันขาด

จะทำความสงสัย(วิจิกจณา)ในความสูญ ความขาดสิ้น
ความไม่มีแห่งกิเลส ตัณหา อุปาทาน(สัญญาตา) ให้หมดไป
จากจิต

หรือ จะทำความสงสัย(วิจิกจณา)ในความไม่มีการเกิดอีก
ความดับสนิท(นิโรธ) ให้หมดไปจากจิต

อันคือ จะต้องสิ้น“วิจิกจณาเจตสิก”ตัวสุดท้าย ด้วย
“ปัญญินทรียเจตสิก”ตัวสุดท้ายเช่นกัน

จะทำปัญญาให้รู้แจ้งเห็นจริงในสภาพนิพพาน-สัญญาตา-
อุจเฉท(ที่ถึงขั้น“สมุจเฉท”ทีเดียว) จนสำเร็จ

แล้วท่านผู้นั้นก็จะรู้แจ้งดีใน“อัตตา”ของตน แม้ของผู้อื่น
ที่เขายังมี ยังเหลือในตัวของเขา

จะเข้าใจดีเองใน“สัสสตะ”ของผู้ที่เขายังติดยังมีอยู่ในโลก

ตาทิพย์แท้ๆ... ต้องเกิดปัญญาเห็นแจ้งรอบ
ในจิตเจตสิกต่างๆล้วนรอบว่า
“ราคมูลจิต โทสมูลจิต โมหมูลจิต” นั้นอย่างไร?

ดังนั้น คือการมี“ตาทิพย์”ของโอบปาติกะ หรือพระอนาคามี จะมีจริง เกิดจริงแน่ๆทั่วๆก่อนจะได้เป็นพระอรหันต์สมบูรณ์

ตาทิพย์ตามทฤษฎีของพุทธ

ตั้งแต่ตาทิพย์ ที่เรียกว่า“ญาณทัสสนะ”หรือ“วิปัสสนาญาณ” อันคือการรู้แจ้ง“เห็น”จริง ๆ ในจิตในกิเลสของตนชัดแจ้ง ถูกตนถูกตัวถูกสภาวะ

จนถึงขั้นตาทิพย์ ที่เรียกว่า“มโนมยิทธิ” อันคือการมีความเก่งเอาจิตของตน ในตนได้จริง ๆ (มโน+มย+อิทธิ) ปรับเปลี่ยนจิตจากจิตที่เป็น“ผิ”ของตน ให้เป็น“อุบัติเทพ”จากผิ “เกิด”เป็นเทพ เป็นเทวดาสูงขึ้นๆได้จริง จึงเรียกว่า“มโนมยิทธิ”แท้ๆ ขั้นอภิธรรมของพุทธศาสนา และยิ่ง“อุบัติ”(เกิด)สูงขึ้นๆ ถึงที่สุดเป็น“วิสุทธิเทพ”ได้ ก็คือถึงขั้น“อรหันต์”

ซึ่งจะทำได้ทำเก่ง ก็จะต้องมี“วิธีอันเก่ง”จริง ๆ จึงเรียกว่า“อิทธิวิธี” มีวิธีเก่งจนแม้แต่“มาร” หรือ “เทวดา”ชั้นต่ำจนถึงขั้นสูง จนถึงที่สุดเรียกกันว่าขั้น“พรหม” ก็ทำให้“เกิด”ได้ และ “ดับ”ได้เป็นที่สุดถ้าจะให้“จิตในจิต”หรือให้“โอบปาติกะ”ของตน ยังมีอายุอยู่ ก็ทำได้(เป็น“อายุหะ” ด้วยอิทธิบาท) จะไม่ให้มีอายุ ก็สามารถทำได้เป็นที่สุด(เป็น“อนายหะ”)หากว่าผู้นั้นเป็นมนุษย์โลกุตระแล้วจริงๆ(มุนัสสฤตตรคุรุทวีป) ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้“นิยตายุโก” คือผู้สูงสุดแห่งการ“มีอายุได้-ไม่มีก็ได้”

และจะมี**ตาทิพย์** หูทิพย์อื่นๆอีก อันเรียกว่า “โสตทิพย์” ที่หมายความว่ารู้ซ่อน รู้แฝง เช่น ได้ยินเสียงก็รู้ถึง“จิต” ได้เห็นรูปก็รู้ถึง“จิต” ได้สัมผัสก็รู้ถึง“จิต” ฯลฯ กล่าวคือ รู้ “เสียงสอง” หรือรู้“นามธรรม” ได้จากรูปธรรม

อีกทั้ง“เจโตปริยญาณ” ก็ยังจะต้องมีตาทิพย์แท้ๆทุกๆ ต้องเกิดปัญญาเห็นแจ้งรอบในจิต เจตสิกต่างๆ ถ้วนรอบว่า “ราคมูลจิต โทสมูลจิต โมหมูลจิต” นั้นอย่างไร “สังขิตตจิต วิกขิตตจิต” นั้นอย่างไร “มหัคคตจิต อมหัคคตจิต” นั้นอย่างไร “สอตุตตรจิต อนุตตรจิต” นั้นอย่างไร “สมาहितจิต อสมาहितจิต” นั้นอย่างไร “วิมุตตจิต อวิมุตตจิต”นั้นอย่างไร ดังนี้ ก็จะต้อง“อนุปัสสี” (คือตาทิพย์ ต้องตามรู้ตามเห็นตลอดได้) ต้องมี“ญาณทัสสนวิเศษ” **เห็นของตนได้จริงชัดแจ้ง จึงจะเป็นผู้“โอปปาติกะ” และชื่อว่า มี“ตาทิพย์”แท้** ไม่เช่นนั้นเป็น“อหังค์”ไม่ได้

ซึ่ง“เจโตปริยญาณ” อย่าง**สัมมาทิฏฐิ**ของพุทธศาสนา ที่แท่นั้น จะ**ไม่ใช่**ไปหมายเอาว่า เป็นการเก่ง ชนิดที่เที่ยวได้ไป“ตกใจ”คนโน้นคนนี้ หรือ“ทลายใจ”ใครๆเล่นอยู่ อย่างที่พากัน“หลงผิด”อยู่ทั่วไปนั้นไม่ (นั่นคือ“**มิจฉาทิฏฐิ**”)

ทั้ง“บุพเพนิวาสานุสติญาณ” ก็ดี

ทั้ง“จุตูปปาตญาณ” ก็ดี

ที่สุดแม้ที่สุด“อาสวกขยญาณ” ก็จะต้องมี“ตาทิพย์”คือ จะต้องตามรู้ หยั่งรู้ให้ถึง“จิตเก่า”ที่ยังหลงผิด หลงยึด“นิวาส”

เดิม(บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ให้แจ้งชัดเสมอๆ แล้วถอน“นิवास”เสีย คือ ที่ที่จิตมันอยู่ ที่มันหลงติดอยู่นั่นแหละ ถอนเสีย อย่าหลงยึดจนเป็น“อภินิเวส”เข้า (คือที่อยู่อันโหลหลงติดยั้งนั้นแหละ อย่าหลงยึดแน่นยึดมันเลย)

จะต้องรู้แจ้ง“ความเกิด”แท้ๆ(อุบัติ) และความเคลื่อนไป ความย้ายไป ความไปสู่ จากต่ำสู่สูง จากผีสู่เทวดา จากพรหมสู่พุทธ(จุด) อย่างจริง ญาณสภาพที่สุด ไม่ใช่ยังหลง “เกิด”หลง“ตาย”อยู่แค่หยาบๆตื้นๆ(ต้องมี“จุตูปปาตญาณ”แท้ๆ)

จะต้องรู้ความหมดสิ้น“อาสวะ” คือ ความตายสนิทของกิเลส แม้ที่สุดชั้นหมักดอง ชั้นนอนเนื่อง ชั้นละเอียดย สุกุม ชั้นอุลลิส่องสูงที่สุด ก็จะต้องมี“ตาทิพย์”รู้ มีตาทิพย์เห็นแจ้ง กระจำชัด สุดท้ายถึงชั้น“อกนิษฐาพรหม” ชั้นอรุปรพรหม แม้ชั้น“เนวสัณญาณาสัณญาณตนพรหม” ก็จะต้องหลุดพ้น หรือดับ หรือเคลื่อนออกได้ หรืออยู่ในอำนาจของเราได้แท้สูงสุดจริงๆ

นี่คือ“ตาทิพย์”แท้ๆของพุทธศาสนาชั้นอภิธรรม เป็น “สามัญผล” กล่าวคือ ผู้เรียนจริง ประพฤติธรรมจริงๆ จะประสบ“ผล”อย่างนี้เป็นธรรมดาๆทุกคน มากบ้างน้อยบ้าง รู้ชัดบ้าง รู้ได้ไม่ชัด ไม่ละเอียดยบ้าง เท่านั้น บางคนดูเหมือน ไม่รู้เอาเลยก็มี แต่ผู้จะผ่านถึงขั้นอรหัตต์ จะต้อง“อภิญญา” เหล่านี้เป็น“ธรรมฐิติญาณ”(สภาพรู้ได้จิตสำนึก) เกิดจริงเป็นจริงทุกคนเป็นปกติสามัญ (ตามลำดับญาณใน“สามัญญผลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ คือทุกคนจะผ่านญาณอย่างนี้

เป็นปกติสามัญ เว้นแต่ผู้ที่ไม่สามัญ อันมียกเว้นเท่านั้น)

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องภายใน“ตนของตน” จิตวิญญาณแผ่เทวดา มาร พรหม ใดๆ ก็อยู่ในร่างกายที่ยาววา หนาคืบกว้างศอกของเราทั้งสิ้น ไม่ต้องไปหลงเพ้อออกนอกตัว จึงจะเป็น“สัมมาทิฐิ”

เมื่อเรารู้“ของตน”จริงแท้ได้ ทำให้“ดับ” ทำให้“เกิด” ได้ถึงที่สุดดีแล้ว เราก็จะรู้จะเห็น“ของผู้อื่น” ได้บ้าง

เมื่อนั้นจึงค่อยไปทำ“ตาทิพย์”หรือ“ตาเอกซ์เรย์”เอกกับคนอื่นก็ได้ จึงจะถูกระรม ตามธรรมที่สุตเป็นขั้นตอน

ไม่เช่นนั้น ก็“หลงทาง” อยู่แต่กับ“ตาทิพย์”ตื่นๆ หลงอยู่แต่กับ“โอปปาติกะ”หลอกๆ อยู่แล้วๆ เล่าๆ เสียเวลาเปล่าอยู่นั่นเอง

ดีไม่ดีจะเป็น“มิจฉาทิฐิ” ตกนรก อเวจี เพราะมัวชี้ชวนให้คนรู้“อภิธรรม”ผิดๆ เข้าใจ“พุทธศาสนา”เพี้ยนๆ เป็นการบ่อนทำลายศาสนาอย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่ตนไม่ได้ตั้งใจเลย

นั่นแหละ..... คือ “การฆ่าพุทธศาสนาด้วยเจตนาที่แสนดี” และแสนเสียตายยิ่ง !

เพราะความรู้ที่ตน“เห็น” ยังเป็น“อุตริมนุสสรธรรม”ที่ไม่จริง

เพราะไปนิยมอำนาจบันดาลนอกตน ไปนิยมอำนาจวิเศษนอกตน ยังไม่นิยมอำนาจในตนของตนแท้ๆ แน่ๆ

ตามพระพุทธพจน์ที่ว่า “อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ”.....“ตนพึง
ตนเองนั้นแหละเป็นใหญ่” ให้ได้ ไม่ว่าเราจะมีอำนาจ
เท่าใด ๆ ก็พึงตนให้ได้เป็นที่สุด ด้วยภูมิปัญญาของตน

นี่คือ **พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาของ
พุทธ เป็นคำสอนที่อาจหาญ สัมบูรณ์ในตัวเองเหลือเกิน**

ให้“พึงการกระทำของตน”(กัมมปฏิสนธิ) นั้นแหละเป็น
ที่สุด เป็นอำนาจสูงสุด “พึงการกระทำ” ที่เก่งที่สุด
ที่ดีที่สุด ที่สุจริตที่สุดของตน ก็เป็นจบ เป็นปลายสูงสุด(กัมม
+อันตะ = กัมมันตะ) ตนทำดี-ดี ตนทำชั่ว-ชั่ว ตนทำเก่ง-เก่ง
ตนทำไม่ได้เก่ง-ก็ไม่เก่ง เป็นของตนทั้งสิ้น

จะพึงเพียง“ล้าลอง”อยู่ ก็ให้พยายาม**พึงพระอาริยสงฆ์**
ซึ่งก็ต้องหาพระอาริยสงฆ์ให้พบ ถ้าไม่พบแล้วไปหลง“พึง” ผู้ยัง
ไม่ใช่พระอาริยสงฆ์ ผู้ซึ่งท่านเอง ก็ยังพึง“ตน”ไม่ได้
(คือยังพึง“วิญญานเทวะ”อยู่) ก็จึงพากันออกนอกกลุ่มนอกทาง
ดังที่เป็นจริงอยู่ในพุทธศาสนาขณะนี้แหละ

พึงพระธรรม อันก็ต้องทำความเข้าใจให้ดีจริง ถ้า
ทำความเข้าใจไม่ได้ ก็จะหลงออกนอกทางอีก

จนผู้นั้นรู้“ความเป็นอาริยะ” รู้และประพฤติ จนเกิด
มี**“พุทธคุณ”**ในตน ก็นั่นแหละคือ**“ที่พึง”**แท้ ๆ ที่พระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ได้พยายามสร้างวิธีการถ่ายทอดให้เดินตาม ทำตาม
จนได้**“ที่พึง”**ในตนอย่างนี้เอง

ที่ฟังเช่นนี้เรียกว่า“**พระพุท**” อันเป็น“**อัตตา** หิ **อัตตโน** นนาโต”แท้ (ซึ่งอย่าไปหลงว่าอยู่ใน“**พระพุทธรูป**” เสียอีกล่ะ!)

“**พระพุท**”แท้ ๆ จึงคือ “**ปฏิวะธรรม**” (การรู้แจ้ง
ทางทะเล เกิดสภาพธรรมเป็นญาณ เป็นวิมุตินั้นๆ ในตนจริงๆ)
เป็นธรรมที่ผู้ปฏิบัติได้จริงเป็นจริง เห็นเองจริงๆ ในตนของตน
เรียกว่า“**พุท**คุณ”ก็ได้ เรียกว่า“**พระพุท**”ก็จริงที่สุด
เพราะพระพุทเจ้าตรัสว่า... ผู้ใดเห็น“**ธรรม**”ผู้นั้นเห็น
“**เรา**” (**พระพุท**)

การ“เห็น”แจ้งในธรรมที่เราหลุด เราพ้นจากกิเลส พ้น
จากทุกข์ได้แท้ๆ อย่างนี้ เป็นการเห็นด้วย“**ตาใน**” ซึ่ง“การ
เห็น”(ญาณทัสสนะ)อย่างนี้ “**ปิดตา**”ก็เห็นได้จริงๆ “**เปิดตา**”ก็

เห็นได้อยู่จริง “การเห็น”เช่นนี้ต่างหาก จึงจะคือการเห็น
ของ“อภิธรรม”แท้ ๆ ถูกต้อง

เป็น“ตาทิพย์”ทางพุทธศาสนา เป็นพุทธวิเศษ

ส่วนการเห็นด้วย“ลูกกะตา”ที่ต้องไปใช้ผ้าปิดแล้ว
เห็นนั้น ไม่ใช่“ตาทิพย์”แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้ว
นำมาทรงสอนไว้

การปิดตาแล้วเห็นสิ่งของข้างหน้า อันเป็นวัตถุ
อย่างที่คุณศศิธรเห็นแบบนี้มันเป็น“เดรัจฉานวิเศษ”
แม้จะทำได้จริง เก่งจริง เป็นจริงก็ตาม หรือจะไม่จริง
ก็ตาม “จริง”อย่างนี้ หรือ“ไม่จริง”อย่างนี้ ประเด็นนี้นั้น
ข้าพเจ้าไม่ขอถก ไม่ขอแย้ง ไม่ขอพิสูจน์ด้วย

เพราะผู้ปิดตาแล้วเห็นในแบบนี้ไม่ได้“เห็นธรรม” หรือ
ไม่ได้เห็น“พระพุทธ” ดังกล่าวแล้ว แม้จะเปิดตาหรือลืมตา
สว่างจ้าอยู่ ก็ยัง“ไม่เห็นธรรม” ยังไม่เห็น“พระพุทธ”แท้
แต่กลับไป“เห็น”อย่างชาวโลกธรรมดาๆ อย่างเก่า “เห็น”
อย่างตาเนื้อเดิมๆ (ซึ่งที่จริงก็ตาดีอยู่แท้ๆ แต่โพลไปเอาผ้าปิดทำให้
ตาบอดเสียเอง) จึงยังไม่ใช่“อภิธรรม”เลย และยังไม่ใช่
ศาสนาพุทธอะไรแม้แต่หน่อย

ถ้าผู้ใด“เห็นธรรม” หรือเห็น“พระพุทธ” ดังกล่าวแล้ว
ถือว่าเป็นผู้มี“พุทธคุณ”ในตนจริง หากผู้ใดมีมากมาย ก็
เรียกว่า“เจ้าแห่งพระพุทธ” หรือ“พระพุทธเจ้า” ถ้าใครมีมาก

เท่าๆที่“พระสิทธัตถะ” ท่านทรงมีก็ควรเรียกได้ว่าผู้นั้น เป็น “พระพุทเจ้า” แต่ถ้าใครยังมีไม่เท่า หรือยังมีไม่มากกว่า “พระสิทธัตถะ” ก็ให้“พระสิทธัตถะ”เป็นพระพุทเจ้ากันอยู่ก่อน

ดังนั้น ที่เรามี“พุทคุณ” ถูกๆตรงๆเหมือนๆคล้ายๆ พระสิทธัตถะท่านมี แต่มีไม่เท่า ก็เรียกผู้นั้นได้ว่าเป็น“อนุพุท” ขอให้“อนุพุท”ที่แท้จริงเถอะ เพียงอณูแห่งพุทแต่หนึ่งอณู ก็เป็น“อนุพุท”หนึ่งอณู ซึ่งก็คงจะเรียกผู้นี้เป็น “ชาวพุท” เสียทีเดียว ยังไม่ได้ละ อย่างน้อยมันก็ต้องมี“อนุพุท” ลักหำลือบอณู หรือหำลือบเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปในผู้นั้น มันถึงจะ เรียกผู้นั้นเป็น“ชาวพุท” ได้พอสมควร นั่นเป็นมาตรฐานกำหนดวัด

เพราะฉะนั้น ผู้จะได้ชื่อว่าเป็น“พุทศาสนิกชน”ที่นับ ได้ว่าเป็น“อนุพุท” ที่เที่ยงแท้ไม่เวียนกลับ หรือไม่ออกจากความเป็น“ชาวพุท”ไปอื่นอีกแน่ๆ ก็ต้องรู้“ปริยัติธรรม” (รู้คำสอน รู้ธรรมะจากการอ่านจากการฟัง) ก็ให้เข้าใจให้ดี ให้ถูก ให้ตรง ต้อง“ปฏิบัติธรรม”(ลงมือกระทำการลด ละเว้น เลิก ฯลฯ ให้จริง) ก็ให้ถูกให้ตรง จนกระทั่งเกิด“ปฏิเวธธรรม”คือ รู้เห็น ด้วย“ปัญญาอันรู้ได้อย่างสำคัญ หรือปัญญาอันยิ่ง”(อภิปญญา) ของตนในตน แบบแจ่มสว่างกระจ่างใจ และเรื่องที่เห็นนั้นก็ คือเห็น“ทุกข์”(เรียกว่ารู้ทุกข์ขาริยสัจ) หมดไปจากตนจริงๆ(เรียกว่าเห็นแจ้งชัดในนิโรธาริยสัจ) มันเข้าใจกิเลส ตัณหา อุปาทาน ของตน และ“เห็น”ความลดความละกิเลส ตัณหา อุปาทาน ของตน ออกไปจากใจของตนได้จริงๆ

ภาษาบาลีเขาเรียกว่า“ปัสสติ”ก็ได้ “ปัสสี”ก็ได้ หรือเรียกว่า“ทัสสติ”ก็ได้ “ทัสสี”ก็ได้ “ทัสสนะ”ก็ได้ ล้วนแปลว่า “เห็น”หรือ“มองเห็น” แต่ไม่ใช่“เห็น”แบบต้นๆ เชนๆ ง่ายๆ หยาบๆ แค้ใช้“ลูกกะตา”มอง แค้ใช้“ลูกกะตา”เห็น เท่านั้น ถ้าจะเรียกกันว่าเป็นชั้น“ทิพย์”

มันเป็น**ความรู้ความเห็น** อันเป็น**ญาณปัญญา**แท้ๆ ต่างหาก

มันต้องเป็นชั้น“จิต”เห็น (หรือเรียกว่า“วิญญาน”เห็น) เป็นชั้น“ปัญญา”(เจตสิกที่อยู่กับจิต กับวิญญานของตนเอง) “เห็น”แจ้งจริงๆ จึงเรียกว่า “ทิพย์” หรือ“เห็นอย่างทิพย์” หรือเรียกง่ายๆว่า“ตาทิพย์” ตามแบบพุทธศาสนา (อันต่างกับ “ตาทิพย์” ที่ไม่ใช่พุทธ ไม่ใช่อธิธรรมแน)

เช่น “**วิราคานุปัสสี**” อันเป็น“ปัสสี”ชนิดหนึ่ง คือ เป็นสภาพ“เห็น”จริงๆ เป็น“ตาทิพย์”แท้ๆ ชั้นอธิธรรมของ พุทธ ซึ่ง“**วิราคานุปัสสี**”นั้นก็แปลว่า เจ้าตัวผู้เป็น“ผู้เห็น”นั้น เห็นเอง เห็นอยู่โตนโตะดำตาอยู่ทีเดียว (คำว่า“ดำตา”ในที่นี้ ก็อย่าไปเข้าใจว่าเป็นตาหยาบ ตาเนื้ออีกล่ะ เป็นเพียงขอยืม“สำนวน”หยาบ มาใช้เท่านั้น) ว่าเรากำลังมีการ**จาง การคลายจากกิเลสอยู่ ขณะนั้นๆ** แท้ๆ มัน“เห็นแจ้ง” มันรู้จริงๆ ในตนของตน

จงรู้จัก“เห็น”ที่เป็น“ทิพย์”แท้ๆของพุทธศาสนาอย่าง อธิธรรมให้ได้อย่างนี้ๆ

หรือ “นิโรธานุปัตสสี” (อันก็เป็น“ปัตสสี”อีกชนิดหนึ่งเช่นกัน) ซึ่งแปลว่าเจ้าตัวผู้เป็น“ผู้เห็น”นั่น เห็นเอง เห็นอยู่โตนโท่ ต่ำต้อยที่เดียว (คำว่า“ต่ำต้อย”ในที่นี้ก็เป็นเพียงสำนวนเท่านั้นนะ ไม่ใช่ “ลูกกะต่า”แท้ๆดอกนะ) ว่าเรากำลังหมดกิเลสเกลี้ยงสนิทในจิต **ดับความติดทุกข์ ติดสุขได้สนิทอยู่ในจิตขณะนั้น ๆ** แท้ๆ อย่างนี้ต่างหาก คือ“ตาทิพย์” เกิดในผู้นั้น หรือเรียกผู้นั้นว่ามี“ตาทิพย์” อันเป็น“ตาทิพย์”ของพุทธวิชาแท้ๆ ของทาง“ธรรม”ชั้นอภิธรรมตรงๆ ที่ใช้คำว่า **“เห็น” คำเดียวกันกับทาง“โลก”**

ทาง“ธรรม” หรือทางอภิธรรม จึงไม่ใช่สำเร็วจิวิชาการเอาผ้า“ปิดตา” แล้ว“เห็น”เป็นอันขาด

นั่นมันยังเรียกว่าวิชาโลกๆ โลกียวิชา เจริจฉานวิชา เพราะมันยังทำด้วย“โลกียสุข”อยู่ ถ้าไม่เพราะโลกียสุข ก็ทำเพื่อ“สรรเสริญ” หรือถ้าหยาบกว่านั้น ก็เพื่อแลกยศ แลกลาภต่างๆ ไม่เพื่ออย่างนั้นบ้าง ก็เพื่ออย่างนี้บ้าง อยู่นั่นเอง ซึ่ง“ผู้รู้”จะรู้จักเลสของตนได้ ก็ต้องมี“ตาทิพย์”จริงๆ มันจึงยังไม่ใช่วิชาพุทธศาสตร์ ไม่ใช่“พุทธธรรม”

สิ่งที่ได้ หรือความเก่ง ความสามารถที่ได้นั้น ยังไม่ใช่“พุทธคุณ” ดอก!

ต้องจับประเด็นที่เป็น“ทิพย์”ของพุทธวิชากับ “ทิพย์”ของเจริญฉานวิชาให้ได้ จึงจะเข้าใจ“ตาทิพย์”ของพุทธศาสนาได้

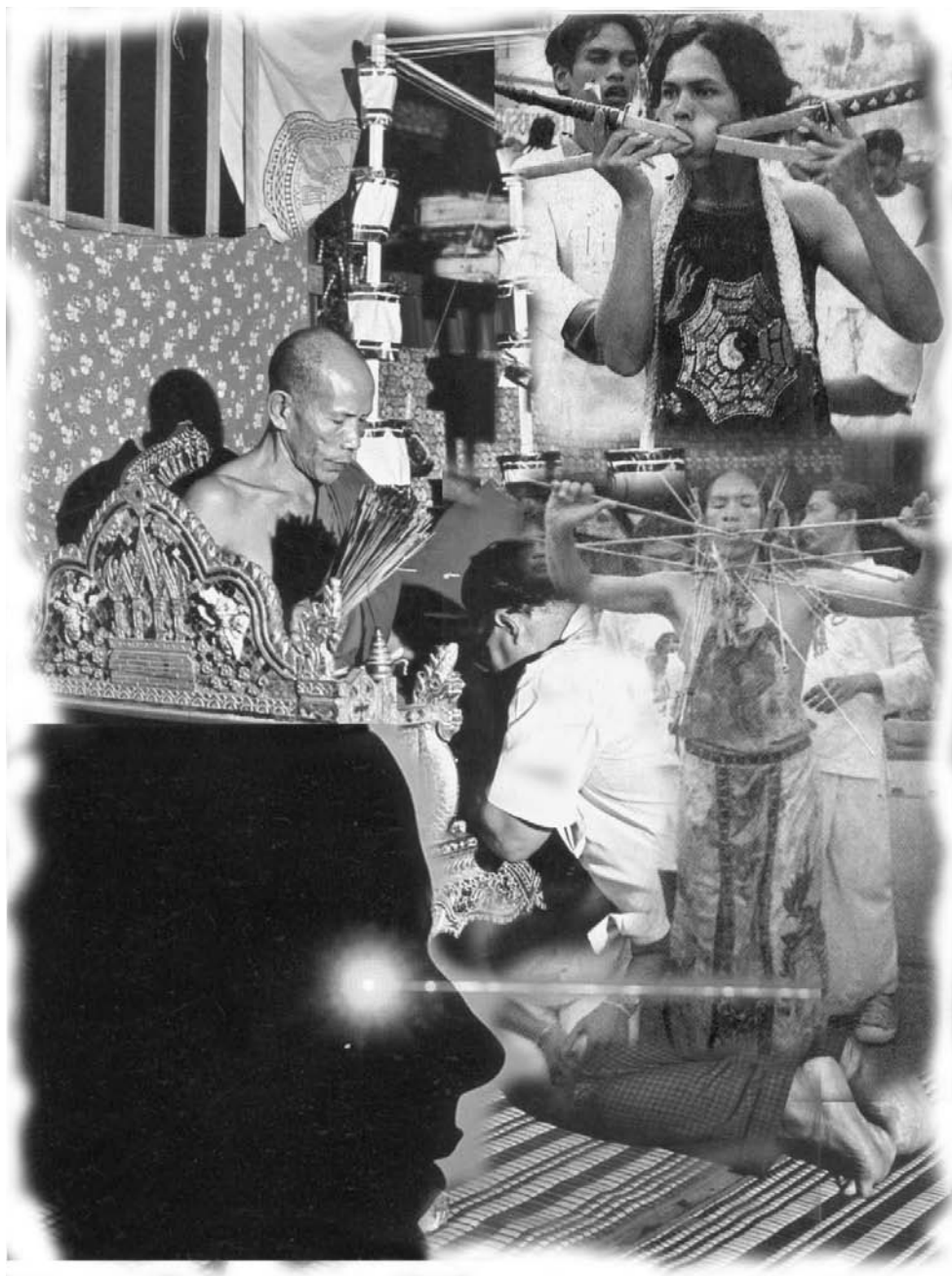
ไม่เช่นนั้น ก็จะคงหลงผิดในคำว่า“ตาทิพย์” โดยไปหลงเอาสภาพอย่างที่คุณศศิธร แสดงนี้แหละ หรือจะเก่งยิ่งกว่านี้ก็ตาม นี่แหละ มาเป็นของพุทธ มาเป็นอภิธรรม

ศาสนาพุทธจึงเสื่อมโทรม ไร้มรรคผล ที่เป็นสาระพิเศษของมนุษย์ เพราะถูกเบี่ยงเบี่ยง ถูกบิดเบือน โดย“อวิชชา” แต่ก็ด้วยเจตนาที่แสนดี เช่นนี้เอง

ดังนั้นที่มี“ผู้รู้”บางท่านเข้าใจผิดๆเกี่ยวกับ“พุทธคุณ” โดยอธิบายยังกำกวมอยู่ว่า ผู้มีตาทิพย์ เช่น พระอรหันต์นั้น ท่านเห็นของตนเอง ในสิ่งซึ่งตาไม่อาจเห็นได้ในขณะนั้น เป็นต้นว่า นั่งอยู่บนกุฏิในวัด แล้วมองเห็นญาติโยมกำลังเดินทางมาหาจากทางไกล ไม่ได้มีโอปปาติกะที่ไหนมานั่งอยู่ในตัวท่าน... นั่นนะ

ความหมายของการ“เห็น”อย่างนี้นั้น ก็ยังเป็นการเห็นแบบ“เดรัจฉานคุณ”ด้วยเช่นกัน ยังไม่ใช่“พุทธคุณ”หรือยังไม่ใช่“อาริยคุณ”ของพุทธธรรมเลย แม้จะเห็นเอง โดยไม่ต้องมี“โอปปาติกะ”ใดมานั่งอยู่ในตัวท่านก็ตาม

และขอยืนยันว่า การเห็นได้แบบนั่งอยู่บนกุฏิ แล้วมองเห็นญาติโยมกำลังเดินทางมาหาจากทางไกล... โดยมีความเห็น ว่า“ตาทิพย์” คือ มองทะลุป่า ทะลุเขา ทะลุดินธาตุ น้ำธาตุ ไฟธาตุ อากาศธาตุ ไปได้แบบเดียวกับคุณศศิธรมองทะลุ“ผ้าปิดตา”ไปได้ หรืออาจจะมองทะลุทะลวงได้เก่งกว่าก็ตาม แล้วก็ยิ่งไปเข้าใจว่าเป็น“อรหัตตคุณ”แท้ๆ ก็ยังเป็นการเข้าใจผิด

ที่ยิ่งไกลเป้าขึ้นตอนของยอดอภิธรรมมากขึ้นๆ ไปอีก

ต้องพยายามจับเป้าประเด็นของความเป็น“พระอาริยะ” หรือ“พระอรหันต์”ของพุทธ ให้ตรงๆ เป้าหมายเถิด มิฉะนั้น จะไปกันใหญ่ อย่างที่“พระ”เกจิอาจารย์ทั้งหลาย กำลังหลอก กำลังแสดง“มายากล”จริง ๆ แก่พุทธศาสนิกชนอยู่ในทุกวันนี้ อย่างที่“พุทธศาสนา”กำลังมี กำลังเป็นกันตื่นตกเหลือเกิน เตี่ยวนี้ นั่นเอง

พระ“ตาทิพย์”ของพุทธศาสนาแท้ๆ ไม่ใช่“ตาทิพย์” **อย่างที่กำลังฮือฮากันนี้**หรอก จงพยายามจับเป้าประเด็น ให้ออก

“พระอรหันต์”นั้น หมายความว่า ผู้มี“อรหัตตคุณ” เป็น ที่สุด เป็นเครื่องแสดงความเป็นพระอรหันต์ของท่าน ไม่ใช่แค่ “อาริยคุณ”ขั้นต้น-ชั้นกลาง อย่างหนึ่งอย่างใดอยู่แค่นั้นๆ ด้วย (คือ ไม่ใช่โสดาคคุณ สกิทาคามีคุณ เป็นต้น)

“อรหัตตคุณ” นั่นคือ ท่านมีสมุจเฉทวิมุตติ ในกิเลสจริงๆ หรือเป็นผู้มี“อาริยสังกรรม” ๔ องค์คุณ เกิดจริงเป็นจริงใน ท่านแท้ๆ เป็นเครื่องแสดงความเป็น“อรหันต์”

จะมี“ลูกกะตา”พิเศษ มองทะลุภูเขากำแพงไปเห็นไกลๆ ได้หรือไม่ ไม่สำคัญ! แม้ไม่มี“ลูกกะตา”พิเศษ ก็เป็น “พระอรหันต์”แท้ ถ้ามี“อรหัตตคุณ”ที่ถูกต้อง หรือท่านจะมี “ลูกกะตา”พิเศษ มองไปเห็นไกลๆ ทะลุฝา ทะลุกำแพงได้ เองแถมอีก ก็เป็น“ปาฏิหาริย์”พิเศษ แถมๆ อยู่ในตัวท่าน ไม่

ใช้“อรหัตตคุณ” แต่ท่านจะไม่แสดงเอาด้วย ถ้าท่านเป็นพระอรหันต์ที่รู้แจ้งธรรมวินัยของพระบรมศาสดาจริง แม้ท่านจะมี“ไตรจีวรอันคุณ”นั้น

และไม่มี“โอปปาติกะ”เข้าถึงเข้าสู่ในตัวท่านนั้น ก็จริงก็ถูกแล้ว

การเห็นด้วย“ลูกกะตา”พิเศษดังที่หมายถึง ซึ่งเป็น“ไตรจีวรอันวิชา”ที่กำลังฮือฮากันนี้ ทางพุทธศาสนาเรียกว่า **อิทธิปาฏิหาริย์**ก็ได้ เรียก**อาเทศนาปาฏิหาริย์**ก็ได้ แล้วแต่ใครจะตีความเข้าใจในแง่ไหนหมวดไหน ผู้สนใจใคร่รู้เรื่องปาฏิหาริย์ ๓ อย่าง ละเอียดกว่าที่จะอธิบายในที่นี้ ก็โปรดไปเปิดอ่านได้ใน“เกวัญสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙

พระพุทธองค์ตรัสว่า พระองค์**ไม่ชอบใจ**(อัญญิตติ) **เบื่อระอา** (หฺรยติ) **เกลียดชัง** (ชิคฺจณฺติ) ทั้งที่เป็น**อิทธิปาฏิหาริย์** ทั้งที่เป็น**อาเทศนาปาฏิหาริย์** เพราะวิชาการแบบนี้มันเหยือกิเลสจริงๆ พระองค์ตรัสเหยียดๆด้วยซ้ำไปว่า วิชาการแบบนี้ **แค่ฤๅษีคณธารี หรือฤๅษีฌณิกา**ในลัทธิศาสนาอื่นๆอันไม่เป็นไปเพื่อการตัดกิเลสตัณหา (ไม่เป็นแม้แต่เบื้องต้นของพรหมจรรย์) เขาก็สอนกันได้

ส่วนในศาสนาพุทธนั้น พระพุทธองค์ตรัสไว้ชัดอีกว่า **พระองค์ทรงห้ามพุทธสาวกแสดง** (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๓๘) เพราะถ้าพุทธสาวกไปแสดงเข้า จะทำให้คนเข้าใจผิดได้ว่า **ความเก่งอย่างนี้ๆเป็นเป้าหมายของ“พุทธวิชา”** ซึ่งแท้จริงไม่ใช่เลย เป็น“ไตรจีวรอันวิชา”แท้ๆ (ดังที่ได้เข้าใจผิดกัน

อย่างหนักอยู่ในทุกวันนี้แหละ) แต่ก็เป็น“ความเก่งเหนื้อมนุษย์
ที่จะทำไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนกัน” เรียกว่า“อุตริมนุสสรธรรม”
หรือ“อภิญญา” หรือ“ปาฏิหาริย์”ด้วย ทว่าเป็น“อุตริมนุสส-
รธรรม” เป็น“อภิญญา” เป็น“ปาฏิหาริย์” ที่อยู่ในข่าย
ห้ามแสดง เพราะเป็น“ปาฏิหาริย์” เป็น“อาเทศนาปาฏิหาริย์”
ที่พระพุทธองค์ทรงเกลียดชัง-เบียดระอา-ไม่ชอบใจ
ดังกล่าวแล้ว สาวกผู้ใดแสดง ก็ต้องอาบัติทุกกฏ หรืออาบัติ
ทุกภาสิต หรือถ้ายิ่งแสดงทั้งๆที่ไม่มี“ความเก่ง”นั้น ๆ
ในตนจริง ก็ปาราชิกเอาเลยแหละ ซึ่งถ้าจะห้ามอวด
อุตริมนุสสรธรรมกันแล้ว มันก็ต้องช่วยกัน ห้ามแสดง
อุตริมนุสสรธรรมในประเด็นนี้

แต่ในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ กลับไม่เป็นเช่น
ที่ว่่านี้อยู่ กลับไปห้ามอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่ควรห้าม
อันเป็น“คุณวิเศษ”ที่เกิดจากการตัดกิเลสสำเร็จจริง ที่ชื่อว่า
“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”

ทั้งๆที่“อุตริมนุสสรธรรม”ที่ควรห้ามจริงๆนั้น คือ ความ
เก่งเกินมนุษย์สามัญที่เก่งแบบเดรัจฉานวิชา คือ“อิทธิปาฏิหาริย์
และอาเทศนาปาฏิหาริย์”นั้นต่างหาก

ก็เพราะบรรดาอาจารย์ทั้งหลาย เพราะสหายธรรมที่
ต่างก็ได้ช่วยกันสาธยาย โพนทนา แพร่ความรู้ของพุทธออก
ไปผิดๆ กันอย่างนี้ ศาสนาพุทธไม่กุดไม่ด้วนเหมือนี้ แล้วจะ
ไปกุดไปด้วนกันเมื่อไหน ! ?

สิ่งการอันควร กลับไม่เห็นควร
สิ่งการอันไม่ควร กลับไปเห็นควร
มันจะได้ประโยชน์กับที่ไหน?

❀ ปาฏิหาริย์ ๓

“ปาฏิหาริย์”ทั้งหลายในโลก พระพุทธองค์ทรงแบ่งไว้ เป็น ๓ อย่าง ได้แก่ อิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์ อนุศาสน์ปาฏิหาริย์

“อิทธิปาฏิหาริย์” นั้นเป็นการแสดงฤทธิ์ได้เก่งๆ แปลกๆ เหิงหยาบขั้นรูปธรรม วัตถุธรรม เป็นเรื่องใหญ่ๆ ที่รู้เห็นได้ง่ายๆ เช่น เดินผ่านทะเลภูเขากำแพง เหาะเหิน เดินน้ำ ดำดิน เนรมิตบันดาล เสกเป่า เปลี่ยนแร่แปรธาตุต่างๆ แม้แต่อยู่ยงคงกะพัน มหานิยมร่ำรวยให้สมประโยชน์อะไรต่างๆ อย่างนี้เป็นต้น หรือแม้แต่ “ปิดตา” ขับริยนต์ ขับริยมอเตอร์ไซด์ อย่างนี้ ก็นับเป็น “อิทธิปาฏิหาริย์” ได้ การสร้างจรวด สร้างดาวเทียม สร้างเรดาร์ โทรศัพท์ วิทยุ เลเซอร์ ฯลฯ อะไรต่างๆ พวกนี้ ล้วนเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ทั้งสิ้นด้วย ถ้าเป็นการใช้ฤทธิ์ด้วยอำนาจทางจิต ก็เป็นปาฏิหาริย์ทางอำนาจจิต ถ้าใช้อำนาจทางวัตถุโดยตรง ก็เป็นปาฏิหาริย์ทางอำนาจวัตถุ อย่างนี้ที่ไหนๆ เขาก็เรียน ไม่ต้องดั้นด้นมาหาในสถาบันพุทธก็ได้

ส่วน “อาเทศนาปาฏิหาริย์” เป็นการแสดงฤทธิ์ทางใจ ทายใจ ทายความคิด ฯลฯ อย่างนี้เรียกกันในภาษา “เดรัจฉานวิชา” ก็ว่า “ตาทิพย์” ใจละ คือ ดักใจได้ ทายใจได้ รู้เห็นได้โดยไม่ต้องใช้ “ลูกกะตา” นั้นเอง แต่เก่งเห็นได้ราวกับใช้ตา จะนับเอา “ปิดตา” ขับริยนต์นี้ เป็นปาฏิหาริย์เข้าอยู่ในหมวดนี้ก็ได้

และ ปาฏิหาริย์อีกปาฏิหาริย์หนึ่งนี่สิ ! เป็นปาฏิหาริย์
สำคัญสุดยอด คือ “อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” เป็นการสอนคน
ให้รู้ธรรมะ ให้ตัดกิเลสได้แก่ สอนให้มีศีลได้แท้ๆ ให้มี
ธรรมได้แท้ๆ สอนให้คนบรรลุมรรค บรรลุผล อย่างนี้
พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญ ทรงให้แสดง ให้เห็นประสิทธิภาพ
ให้มี “ปาฏิหาริย์” กันให้มากๆ เพราะเป็นประโยชน์ต่อผู้มี
ผู้ได้เองด้วย ต่อสังคมมวลมนุษยชาติด้วย(พหุชนหิตายะ)

เช่น ธรรมดา “คน” นั้น งบในเงินทองทรัพย์สินสมบัติ
แต่ผู้เป็นพุทธมามกะแท้ เมื่อได้ฟังธรรม ใส่ใจในธรรม
ประพฤติตามธรรม จนละ หน่าย คลาย หมด “งก” ได้ หมด
“โลภ” ลงได้จริง เจ้าตัวก็แสนสุข แสนสบายที่ล้นงก ล้นโลก
เงินทองทรัพย์สินสมบัติเสียได้ การเสียสละก็เอื้อกุลก็มีขึ้น ผู้คน
ทั้งหลายก็แก่งแย่งกันน้อยลง ดังนี้ เมื่อพุทธมามกะส่วนมาก
ส่วนใหญ่เลิก “งก” กันได้ โลกน้อยลงได้จริง ก็จงคิดกันดูเถิดว่า
สังคมมนุษย์พุทธมามกะกลุ่มนั้น จะสุขแสน จะสันติแสน
ปานใด? หรือแม้แต่สอนคนไม่ให้ “ฆ่าสัตว์” ไม่ให้ “ลักทรัพย์”
ไม่ให้ “นอกใจเมียเขาเสียใคร” ได้จริงๆ แน่ๆ ดังนี้ เป็นต้น นี่ก็เป็น
“ปาฏิหาริย์” ที่พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญแท้ๆ อย่างนี้
ต่างหากเป็นเลิศ เป็นเรื่องที่ประเสริฐยิ่ง ที่ควรสนใจ

มันเป็น “ปาฏิหาริย์” กันก็ตรงที่เรื่องอย่างนี้นั้น เป็น
เรื่องที่คนส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจ ไม่แยแสกัน ซึ่งต่างกับ
“ปาฏิหาริย์” อีกสองปาฏิหาริย์นั้นมาก คนส่วนใหญ่สนใจยิ่ง

แยแสยิ่งเหลือเกิน ดังนั้น ถ้ามีผู้ใดทำให้คนสนใจศีล แยแสธรรม สนใจจนตักโกเลศได้จริง ปฏิบัติศีลจนบริสุทธิ์นอกบริสุทธิ์ในได้จริง มันจึง“ยากแสนยากและแปลกประหลาด” ยิ่งกว่า เพราะกลายเป็นเรื่องที่“ตลกกลับ” แบบบอกย้อนสลับซับซ้อนไปยิ่งกว่า๒ ปาฏิหาริย์นั้นจริง ๆ ถ้าใคร“เห็น”ได้ (ลองคิดดูดี ๆ เกิด) และมันเป็น“ปาฏิหาริย์” อันทรงประโยชน์ทรงคุณแก่มนุษย์เหลือล้นจริง ๆ

นี่ต่างหากเป็นคุณอันยิ่งของ“พุทธธรรม”แท้ ๆ และเป็น“ปาฏิหาริย์”อันสำคัญยิ่งที่สุด ยิ่งกว่าจะไปเหาะเหินเดินน้ำ ดำดิน ตักใจคน ทายใจคน แต่กิเลสไม่ลด โลภะไม่ลด โทสะไม่ลด จะไปฝึก“สมาธิ”(มิจฉาสมาธิ) ทำปาฏิหาริย์ให้ได้ เดินน้ำ ดำดินได้ ทำพระเครื่องฯ ทำวัตถุมงคล เสกเป่าให้ร่ำรวยได้ อยู่ยงคงกะพันได้ ปิดตา ขักรถยนต์ได้ แต่โลกก็ยังแรง โทสะก็ยังมาก มันไม่มีหลักประกันอะไรเลย ที่จะทำให้ผู้มีฤทธิ์ มีปาฏิหาริย์นั้นๆ จะไม่หลงลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภียสุข อันจะต้องได้รับแน่ๆ มันจึงเป็นการทำลายตน ทำลายสังคมอยู่คงเดิม จะเป็นการทำลายเอามากกว่าคนที่ไม่มีฤทธิ์เอาด้วย เพราะผู้มีฤทธิ์ย่อมจะต้องได้สรรเสริญ ได้ยศ ได้ลาภมากแน่ๆ เมื่อนำออกแสดง เป็นเหตุเป็นผลธรรมดาๆ เมื่อเป็นอย่างนี้ คนในสังคมก็คงไม่ได้รับการช่วยเหลือเหมือนเดิม หรือยิ่งหนักขึ้นไปอีก จะไม่มีทางรอด จะไม่มีทางประสพสุข ประสพสันติ

ได้เลย เพราะ“ความโลภ”นั้น เมื่อมีผู้ได้ ย่อมต้องมีผู้เสีย มีผู้สุข (ที่แย่งกัน อันเป็น“อาฆาต”) ก็ย่อมมีผู้ทุกข์ อีกทั้ง “ความโลภ”ที่มีในคน ไม่มีวันหยุดวันพอได้ง่ายๆ แม้จะมีฤทธิ์ ก็จะไปช่วยคนให้มีแต่“ได้” โดยไม่มีผู้“เสีย”ได้อย่างไร?

พระพุทธองค์จึงทรงห้าม จึงไม่ส่งเสริมเลย แต่ผู้ใหญ่/ ในสังคมเดี๋ยวนี้สิ ทำไมจึงส่งเสริม หรือร่วมไม้ร่วมมือในเรื่องที่พระพุทธองค์ไม่ทรงส่งเสริมกันอยู่เล่า !

ถ้าเป็นพระภิกษุสาวกนั้น ทรงห้ามแสดงเอาเลย ดังได้กล่าวแล้ว สำหรับ“อุตรिमनुสธรรม”ที่เป็น อธิปาฏิหาริย์ กับ อาเทศนาปาฏิหาริย์ ฉะนั้นยังเป็น พรวาส ก็ไม่ควรแสดงใหญ่ ถ้าจะไปแสดงแล้วอ้างว่า เป็นพุทธศาสนา เป็นอภิธรรม แต่หากพรวาสจะแสดง โดยไม่ได้เนื่องไม่ได้เกี่ยวกับพุทธศาสนา ไม่ได้เกี่ยวกับอภิธรรม ก็แล้วไป ซึ่งเขาก็ต้องทำกันอยู่ละ ในเรื่องอย่างนั้น

แต่“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” อันแปลง่ายๆ ก็ว่า คำสอน มีฤทธิ์ หรือคำสอนเป็นปาฏิหาริย์ เช่น บอกให้คนเลิกชั่ว ก็เป็นไปได้ อย่างนี้เป็น“ปาฏิหาริย์”ที่เลิศประเสริฐต่อมนุษยชาติ เอามากๆ สอนให้คนลดโลภโมโหสันได้ ลดอำนาจดิฐนแรงได้ อย่างนี้มันสุดยอดปาฏิหาริย์จริงๆ และโลกทุกจุด มนุษย์ทุกหย่อมสังคม ต้องการ“ปาฏิหาริย์”ชนิดนี้มาก เหลือเกิน โดยความสัตย์จริง ยิ่งทุกวันนี้ ยิ่งต้องการมากที่สุด พระคุณเจ้าทั้งหลายทั้งปวงเอ๋ย! นักธรรมะทั้งหลาย

ทั้งปวงเอ๋ย! โปรดสร้าง“ปาฏิหาริย์”เช่นนั้นกันให้มาก ๆ ให้หลัง ๆ ให้ล้อลั่นกันเถิด อย่าห้ามกันว่า “อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”แสดงไม่ได้เป็นอันขาด หรือมรรค-ผลแสดงไม่ได้ อย่างนี้**อย่าพูด** **อำพราง** **อย่าพูดกันคลุมเครือ** **ต้องพูดกันให้ถูกต้อง** **พูดกันให้กระจ่าง ๆ** ไม่เช่นนั้น มันเท่ากับฆ่าศาสนาพุทธตรง ๆ ที่เดียว

ถ้าไม่ให้พระภิกษุสาวก พระอาริยสาวก แสดง“ปาฏิหาริย์” อันเป็น“มรรค” เป็น“ผล”แท้ ๆ ของศาสนา แต่กลับโพล่ไปส่งเสริมให้แสดง“ปาฏิหาริย์”ที่เพิ่มกิเลสตัณหาให้แก่มนุษยชาติ มันจะถูกต้องเรื่องอะไรกัน?!

ต้องส่งเสริมให้พระภิกษุสาวก พระอาริยสาวก แสดง “ปาฏิหาริย์”ที่เป็นพุทธแท้ ๆ ถ้าผู้นั้นมี“ปาฏิหาริย์”ที่เป็นพุทธคุณจริง และเข้าใจดี เข้าใจถูกใน“อูตริมนุสสรธรรม” อันเป็นพุทธวิชา เป็นอภิธรรมแท้ ๆ ก็ต้องแสดง ต้องอวดได้ เรียกร้องให้มาดูได้ ทำให้มาพิสูจน์ได้ (เอทิบัสสิโก) อย่างไม่ต้องเก้อ ต้องเขิน(มั่งๆ)ด้วย ไม่ใช่พูดคลุมเครือกันอยู่ แต่ว่า“อูตริมนุสสรธรรม”นั้นแสดงไม่ได้ ๆ ๆ อย่างนั้น ศาสนาก็ฉิบหายหมด!

พระภิกษุ หรือนักธรรมะ อย่าได้มกมายอยู่แต่กับ “ปาฏิหาริย์”ที่เป็น“เดรัจฉานวิชา”กันนั้นต่างหาก สำคัญมาก เพราะมันผลาญสังคม มันทำลายผู้คนกันแรงขึ้น ๆ ทุกเมื่อเชื่อวันจริง ๆ ยังมีพระเครื่องมหานิยมมาก ยิ่งซีโลมมาก

ยิ่งชี้แจงสันหลังยาวมาก ยิ่งมีพระเครื่องอยู่ยงคงกะพันมาก ยิ่งใจหาม ก่อความรุนแรง ยิ่งก่อความต่อสู้อย่างกล้าแก่งกันมาก สงสารมนุษยชาติผู้ไม่รู้สัจธรรมบังเกิด พระคุณเจ้าทั้งหลาย เอ๋ย! อย่าฆ่ามนุษยด้วยเลือดเย็นเยียบของท่านเลย!

และท่านผู้ยังทำ“ปาฏิหาริย์”แบบต่าง ๆ ที่พระศาสดา ห้ามอยู่ หรือผู้ยังทำ“วัตถุธตุริช” ที่เรียกกันว่า “วัตถุมงคล”บ้าง “พระเครื่อง”บ้าง “เหรียญ”บ้าง “ของดี”อะไรต่าง ๆ บ้าง นั้นแหละ ควรจะศึกษาพุทธธรรมให้จริง ให้“รู้”สัจธรรมก่อนเกิด หรือให้“รู้” ให้“แจ้ง” ให้“เข้าถึง” พระอภิธรรมแท้ ๆ ให้ได้ก่อนเกิด อย่าทำบาปทำนรกให้ตนเอง ด้วยอวิชชากันไปเลย คิดดูดีๆ สิ่งการอันควร กลับไม่เห็นควร สิ่งการอันไม่ควร กลับโพลไปเห็นควร มันจะได้ประโยชน์กันที่ไหน? มันจะเจริญไปได้อย่างไร?

อุตรินุสธรรมที่ควรแสดง

ดังนั้น ที่มีพระผู้ใหญ่เผยแพร่“ความรู้” ออกไปกับคำให้สัมภาษณ์แก่ชาวนักหนังสือพิมพ์ ในขณะที่กำลังฮือฮาด้วยเรื่อง“สาวปาฏิหาริย์”กันนี้ว่า... “อุตรินุสธรรม”นั้น พระภิกษุ สามเณร แสดงไม่ได้ แต่ฆราวาสกลับแสดงได้...นั้น

ก็ขอชี้แจงว่า การกล่าวอย่างนั้น ยังไม่ถูกต้อง และมันก็ไม่ถูกต้องอย่างนี้มานานแสนนานแล้ว ไม่เฉพาะแต่ครั้งนี้

ก็ขอตอบกันอย่างกระจะกระจ่าง เป็นเรื่องเป็นราวกันเสียที่ว่า....

ตามธรรมตามวินัยแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดม นั้น ความจริงเป็นดังนี้... (ถ้าพระพุทธเจ้าคนละองค์กันก็แล้วไป)

๑. “อุตรिमनुสสรธรรม” นั้น **แสดงได้** (ถ้าผู้นั้นมีในตนจริง) จงหยุดอำพรางกันเสียที่เกิด! อย่าพูดผิดคำผิดความ ใครขึ้นพูดว่าอุตรिमनुสสรธรรม “แสดงไม่ได้” นั้นผิด!

เพราะ“อุตรिमनुสสรธรรม” นั้น **พระภิกษุแสดงได้จริง ๆ** และเมื่อจะพูดว่า“แสดงไม่ได้” นั้น ก็ต้องมี“แง่” มีข้อแม้ หรือเงื่อนไข (เช่นข้อต่อๆไป)

๒. ใคร **ไม่มี“อุตรिमनुสสรธรรม”ในตนจริง** แต่เที่ยว **แสดงเก้** อวดโก้ โดยการคุย โดยการโกหก โดยการหลอก เป็นเลศเป็นเล่ห์นั้น ถ้า“พระ”แสดง ถือว่า“ปาราชิก” คือขาดจากความเป็น“พระ”ไปทันที มันเป็นทุจริตร้ายแรง ซึ่งใครๆก็ไม่ควรทำ ไม่ว่าจะเป็นพระ หรือสามเณร หรือฆราวาสก็ตาม “อวด”อย่างนี้ๆ อย่า“อวด”เป็นอันขาด (ไม่เช่นนั้น “ปาราชิก”กันจริง ๆ ด้วย จะยกเว้นแต่เฉพาะผู้หลงตัว หลงตนจริง ๆ เท่านั้น)

๓. “อุตรिमनुสสรธรรม”ที่เป็นอธิปาฏิหาริย์ เป็นอาเทศนา ปาฏิหาริย์ ที่เรียกว่าไตรเจจานวิชา หรือไตรเจจานคุณนั้น แม้มีจริงในตน ก็**“อย่าแสดง”** พระพุทธเจ้า**“ไม่ให้แสดง”** จงแสดงให้มากแต่เฉพาะ“อนุศาสนีปาฏิหาริย์”หรือ“พุทธคุณ”แท้ๆ เท่านั้น (แล้วระวัง! อย่าสับ-ปรับเอา“อธิปาฏิหาริย์ อาเทศนา

ปาฏิหาริย์” อันเป็น“ไตร่จณาคณ” มากล่าวอ้างว่าเป็น“พุทธคุณ”
กันอยู่อีกละ! ทุกวันนี้มีกันดกตึ้นมากมายเอาเสียด้วย)

๔. แม้จะเป็น“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”อันเป็นอุตรिमनुส-
ธรรม ที่เรามีในตนจริง ก็ให้ดูบุคคล ดูหมู่ชนว่าสมควรหรือไม่
โดยเฉพาะ แสดงแก่คนที่มีภูมิยังไม่สูง ก็ต้องระวังให้เหมาะแก่
ภูมิรู้ อย่าให้เป็นธรรมะที่เหนือภูมิเกินภูมิเขาไปนัก แสดงแก่
ผู้ยังเข้าใจไม่พอ ก็ต้องระวังการขัดแย้ง บาดหมาง แตกร้าว อย่า
ให้สูงจนบาดจิตบาดใจ เกินไปแรงไป ช่มหมูเกินไป เป็นต้น
แสดงแก่ผู้ยังไม่เลื่อมใสศรัทธา ก็ยังต้องระวังให้ดีที่สุด เหมาะสม
ที่สุด แม้เราจะมีเหนือกว่าเขาอย่างไร ก็ตาม ก็อย่าอวด อย่า
อยากชมเขาเลย ฯลฯ เหล่านี้เรียกว่า**แสดงธรรมแก่ผู้เป็น**
“อนุปสัมบัน” ต้องสังวรระวังในการแสดงธรรม หรือแสดง
“อุตรिमनुสธรรม”ให้ดีๆ ให้ได้ผลมากที่สุด อย่าให้เสียหายนั่นเอง
แต่ถ้ามันแสดงพลาดไปในเงื่อนไขข้อที่ ๔ นี้ มัน
ได้แสดงไปแล้ว ก็จะต้องได้รับ“อาบัติ” ซึ่งก็ไม่ใช่ถึงกับ
อาบัติปาราชิกหรอก ก็เพียงอาบัติ“ปาจิตติย” (การมีโทษ
“อาบัติปาจิตติย”ข้อแสดงอุตรिमनुสธรรมเกินฐานะผู้รับ หรือพลาดไป
ไม่เหมาะสม ไม่เหมาะสมนี้ ฯลฯ หรือเรียกว่า แสดงอุตรिमनुสธรรม
กับผู้เป็น“อนุปสัมบัน”นี้แหละ เป็นข้อยืนยันอยู่ได้จริงๆว่า“อุตรिमनुสธรรม”
นั้นแสดงได้ ถ้าพูดกันเป็นเถรตรงว่า “อุตรिमनुสธรรม”แสดงไม่ได้
อวดไม่ได้ พูดไม่ได้ไม่ว่ากรณีใดๆ วินัยข้อนี้จะมีได้อย่างไร? คิดกันดีๆ! อย่า
บ่งตั้งเป็นอันขาด)

สำคัญที่สุด ซึ่งควรสังวรที่สุด ก็คือ ในตนในตัวของเราเองนั้นมี“อุตริมนุสสธรรม”นั้น ๆจริง ๆแท้ ๆถูกแล้วหรือไม่? นี่แหละ จุดสำคัญแท้ (ไม่ว่าจะเป็น“อิทธิปาฏิหาริย์”หรือ“อาเทศนาปาฏิหาริย์” ก็ตาม หรือยิ่ง“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์”ก็ยิ่งสำคัญเหลือแสน) ถ้า“มีจริง” ยังไงก็ยิ่งรอดตัว ไม่เป็นทุจจริต ไม่เป็น“นรก-อเวจี”หนักนัก แม้กระนั้นถึงตนจะมี“อุตริมนุสสธรรม”นั้นจริง ก็ยังจะต้อง“รู้”ให้ละเอียด เข้าใจให้ถูก ๆตรง ๆ และต้องประมาณว่าควรแสดง หรือไม่ควรแสดงใด ๆ?

เพราะดังนี้ จึงต้องระวังสังวรกันให้สำคัญ มีในตนหรือไม่มีในตน และแล้วก็ต้องแสดงให้มีผลดี ให้เหมาะสมให้จริงจัง ไม่ว่าจะเป็นพระ หรือสามเณร หรือฆราวาส ถ้าฆราวาสที่มีปัญญาแท้ เป็นพุทธบริษัท ๔ ของพระพุทธองค์ (มิใช่สักแต่ว่ามีชื่อเป็น“พุทธ”แต่ตามทะเบียน) และไม่มิจฉาทิฏฐินอกกริต เข้าใจกุศล-อกุศลถูกต้องตาม“พุทธธรรม”แท้ รู้พุทธสาระจริง ก็ย่อมจะไม่แสดงสิ่งที่เป็น“อกุศล” อันจะพาความเสื่อมเสียมาสู่พระศาสนาเป็นธรรมดา เว้นเสียแต่ว่า“เกินภูมิ”ของผู้นั้นจริง ๆ เท่านั้น กล่าวคือ ผู้นั้นมีภูมิแค่นั้นจริง ๆ

และตามความเป็นจริงในทุกวันนี้ พระก็ดี สามเณรก็ดี แม้ฆราวาสก็ดี ก็ได้แสดง“อุตริมนุสสธรรม”กันอยู่ทั้งนั้นแหละ ทั้งที่ล้วนยืนยันว่า นี่เป็น“มรรค”อริยสัจ ๔ เสียวนะ?! นี่“ผล”ขั้นนิพพานเสียวนะ?! “นิพพาน”เป็นอย่างนี้ ๆ ๆ... ดังนี้ เป็นต้น หรือทั้ง“ฉาน” ทั้ง“สมาธิ”

ก็ทั้งนั้นแหละ ล้วนแสดงกันอยู่โครมครืนในวงการธรรมะ
 อวดนิพพาน อวดสุญญตา อวดปฏิจจสมุปบาท อวดไตรลักษณ์
 อวดธรรมะที่มีได้ยากเป็นได้ยาก อันเป็น**ชั้นอธิธรรม**
 ทั้งนั้น... มีในตนจริงกันหรือเปล่า?

มีที่ไหนบ้าง ที่จะไม่แสดง ถ้าที่นั่นขึ้นชื่อว่าเป็นสำนัก
 ปฏิบัติธรรมก็ดี สำนักวิปัสสนาก็ตาม หรือเพียงเป็นแหล่ง
 สอนธรรมะ เผยแพร่พุทธธรรม เป็นชมรม เป็นชุมนุม หรือ
 เป็นวัด เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ ก็ล้วนแสดงธรรมอันเป็น
 “อุตริมนุสสธรรม” ที่มีในตนบ้าง ไม่มีในตนบ้าง “รู้ตัวดี”
 แสดงอยู่บ้าง “หลงตัว”แสดงโดยไม่เจตนาบ้าง บางท่านนั้น
 แสดงเสียรวกกับว่าท่านเป็นพระอรหันต์ผู้มีปฏิสัมภิทาญาณ ๔
 ก็ไม่ปานทีเดียว เป็นแต่ไม่กล่าวคำพูดว่า ผู้กำลังแสดงอยู่นั้น
 ชื่อว่าพระอรหันต์นะ! กันเท่านั้น จึงอย่าพูดคำว่า “**อุตริมนุสส
 ธรรมแสดงไม่ได้**”เลย มันจะเข้าตัวเปล่าๆ

และทั้งๆที่เป็น“อุตริมนุสสธรรม”อันชื่อว่าอิทธิปาฏิหาริย์
 ก็ดี อาเทศนาปาฏิหาริย์ก็ดี ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงห้าม
 ไว้แท้ๆ ก็ยังแสดง และอยากแสดงเอาด้วย แถมมีลูกคู่ช่วย
 พากเพียรโพนทะนวยั่วให้มาดูการแสดงกันอยู่โครมๆ ด้วย

สำคัญก็ตรงที่“**อุตริมนุสสธรรม**”ที่**ไม่มีในตนจริง**
 นั้นแหละ ซึ่งถ้าผู้ใดแสดงเก้ อวดโม้โกหก หรือใช้เล่ห์ใช้เลศ
 แสดงอยู่ อวดอยู่ ให้เขาเข้าใจว่า **เรามีในตนแล้วอย่าง**
นั้นๆทีเดียว นี่แหละ“ปาราชิก”กันไปเท่าไร? ทำลาย

ศาสนากันไปเท่าใด?? ล้วน“นรก”จริงๆ! “อเวจี”แท้ๆของ
ผู้นั้นอยู่ทั้งสิ้น!! รู้ตัวกันหรือเปล่า???

ขอให้ทำความเข้าใจให้ละเอียดๆ ทำ“ความเห็น”ให้เกิด
“ตาทิพย์” จนเป็น“ปัสสี” เป็น“ปัสสติ” หรือเป็น“ญาณ-
ทัสสนวิเสส”(เกิดปัญญาญาณ เห็นแจ้งอย่างวิเศษแท้) เกิดเทอญ

สัมมาสมาธิ :

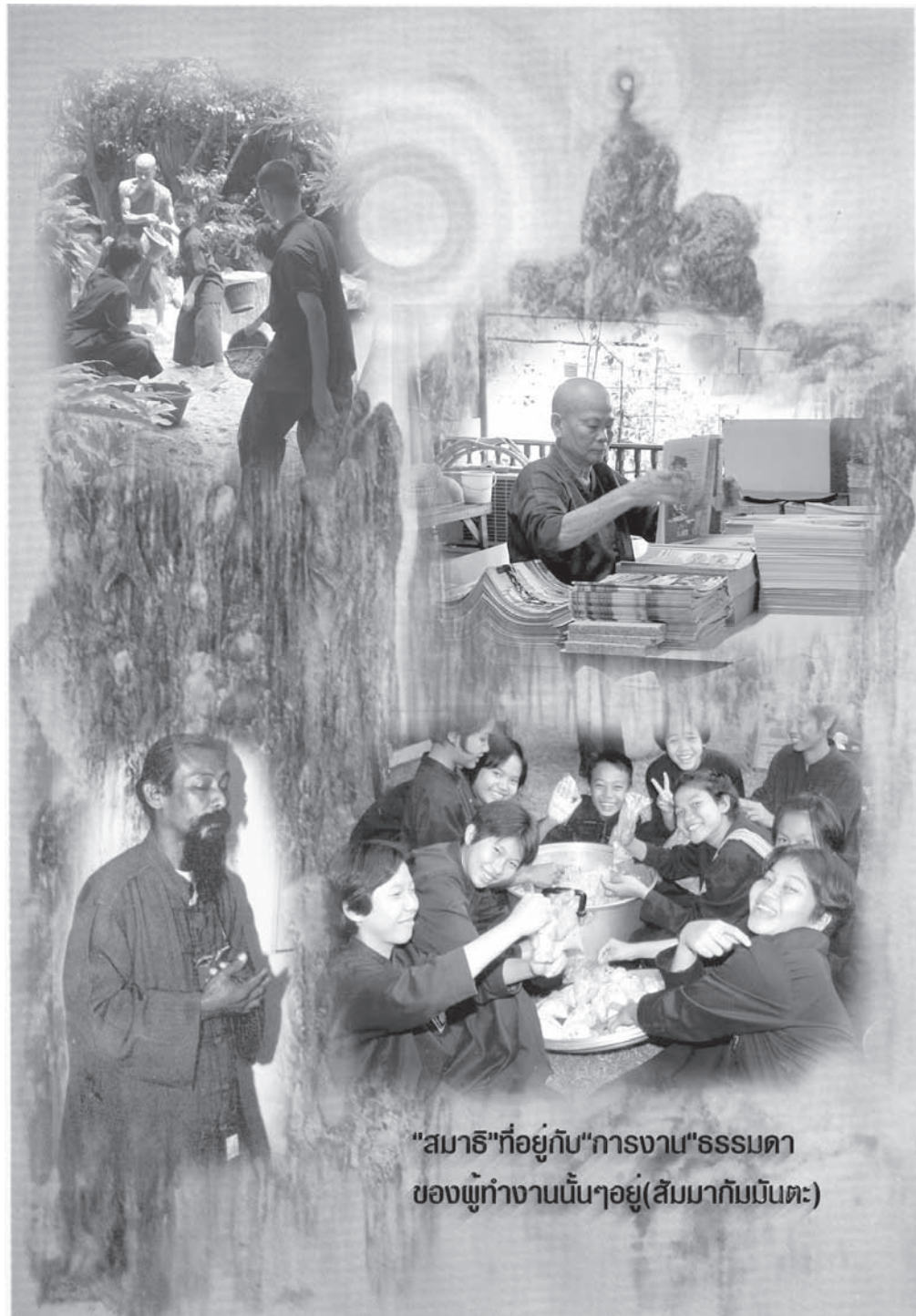
อุดมมกุฏธรรมของพุทธ

ที่นี้ก็มาพูดถึง“สมาธิ” กันสักหน่อย

“สัมมาสมาธิ” หรือ“สมาธิ”ที่พระพุทธองค์นับเป็น
พุทธวิชชาะนั้น หมายความว่า“สมาธิ”ที่ประกอบด้วยองค์ ๗
ของสัมมาอาริยมรรค อันมีสัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-
สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-
สัมมาสติ จะเข้าใจได้ดี ถ้าใครค้นคว้าหาอ่านเอาใน
“มหาจิตตารัสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

ซึ่งเป็น“สมาธิ”ที่เป็นสภาพปกติของมนุษย์ธรรมดา
ลี้มตาโหลงๆ นี่เอง

หากมีการสำรวจ สังวรอินทรีย์ทั้ง ๖ ไม่ให้มี“ทุจริต ๓”
ไม่ให้มี“นิรณ ๕”เข้าไปบงการอยู่ในจิตของเราให้ได้เสมอๆ
โดยการมีสติสัมปชัญญะ ควบคุมดูแลให้ถึงจิตของตน
อยู่จริง นั่นแหละคือ “สมาธิ”ของพุทธ

"สมาธิ"ที่อยู่กับ"การทำงาน"ธรรมดา
ของผู้ทำงานนั้นๆอยู่(สัมมาทิมมัตตะ)

“สมาธิ”ของพระพุทธองค์ที่ทรงค้นพบนั้น พระองค์ทรงเรียกขานย่ำลงไปด้วยว่า เป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ นั้นย่อมาหมายความว่า “สมาธิ”ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ(The classes)นั้น จะต้องแตกต่างกับ“สมาธิ”ตื้น ๆ พื้น ๆ ที่คนส่วนใหญ่เข้าใจอยู่ตื้น ๆ ง่าย ๆ ผืน ๆ (The masses) นั้นแน่ ๆ และก็เป็นอย่างจริง

“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะอันเป็น“สมาธิ”(อธิจิต) เฉพาะพุทธศาสนา เป็นส่วนแห่งอภิธรรมนั้น หมายถึงเอาตัวจิตที่ฝึกด้วย“สติปัฏฐาน” อันมีศีล-สมาธิ-ปัญญา เป็นแกนนำ ให้ลดให้ละนิรณัน ๕ ให้ได้เสมอ ๆ หรือให้ลดโลภะ ลดโทสะ ลดโมหะให้ได้เสมอ ๆ

มีสัมมาอาริยมรรคองค์ ๗ เป็นองค์ธรรมประกอบอยู่พร้อมกัน ดูได้เห็นได้ทั้งทางกายกรรม-ทางวจีกรรม-ทางมโนกรรม ตามปกติธรรมดา แต่เป็น“สัมมา”(คือ ถูกต้อง สมเหมาะสมควรที่สุด) แต่เป็น“สุจริต”(คือ ดีงามที่สุด ไม่เป็น “ทุจจริต”) ตลอดทุกอิริยาบถ

จึงเป็น“สมาธิ”ที่มีใน“อาชีวะ”ปกติของผู้มี“ชีพ” มีชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ธรรมดา(สัมมาอาชีวะ) ไม่ใช่“ไม่เคลื่อนไหว ไม่กระตุกกระตึก” จึงจะนับเป็นสมาธิ

จึงเป็น“สมาธิ”ที่อยู่กับ“การงาน”ธรรมดา ของผู้ทำงานนั้น ๆ อยู่(สัมมากัมมันตะ) ไม่ใช่“ไม่มีการงาน ไม่มีการกระทำอะไร” จึงจะนับเป็นสมาธิ

จึงเป็น“สมาธิ”ที่มี“คำพูดคำจา”ปกติธรรมดาของคน
ผู้ต้องพูดต้องจา(สัมมาวาจา) ไม่ใช่“มีคำพูดไม่ได้ ต้องหุบปาก
เป็นไป” จึงจะนับเป็นสมาธิ

จึงเป็น“สมาธิ”ที่มี“ความดำริ ริเริ่ม”ธรรมดาๆ ของคน
ผู้มีความรู้สึกนึกคิดปกติ(สัมมาสังกัปปะ) ไม่ใช่“ต้องดับความรู้สึก
นึกคิดไปให้หมด” จึงจะนับเป็นสมาธิ

โดยมี“ความเข้าใจที่ถูกต้อง”(สัมมาทิฏฐิ) เป็นองค์ประธาน
แห่ง“**สัมมาสมาธิ**”ของ**พระอาริยะ** และมี“ความพยายาม”
(สัมมาวายามะ) มี“ความระลึกรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่เสมอ”(สัมมาสติ)
เป็นองค์ประกอบห้อมล้อม ช่วยเหลือองค์ประธานอยู่จริง ๆ

ความเจริญก้าวหน้าแห่งชีวิตของผู้มี“**สัมมาสมาธิ**”
ของ**พระอาริยะ** จึงมี“วุฒิธรรม” (ดำรงไว้ในความเจริญก้าวหน้า)
ไม่มีที่สิ้นสุดได้จริง ๆ

มีใช่หมายความว่าแค่“การสะกดจิต”หรือเพ่งกลืน นั่งหลับหู
หลับตา และแล้วก็พากันหลงทางเล่นเพ้อกับสวรรค์-นรก
อันเป็นภาพนิมิต จากการปั่นของอุปาทานจิตของตัวเอง
(มโนมยอัตตา) หลงไหลต่อ“พลังงาน”จิตอันพอนำไปทำฤทธิ์
เดรัจฉานวิชานี้ได้ ก็เล่นเลอะกันไป แม้แค่จะเอามาเล่น
ปิดหูปิดตาขัรบถอดคน ดังนี้ เป็นต้น หรือไม่อย่างน้อยที่สุด
ก็พาลกลายเป็นคนติดสงบ ติดนั่งหลับ นั่งดับจิตเล่นให้ไม่รู้รู้สึก
ให้ตัวแข็ง แล้วก็หลงว่าเป็น“ความถูกต้องแล้ว ความเก่งแล้ว”
แล้วก็ได้กันอยู่แค่นั้น และมีชีวิตจมอยู่กับการนั่งดับ

นั่งหลับตานี้แหละ เป็นเครื่องหมายแห่ง“คุณธรรม” กลายเป็นคนไร้การทำงาน ไร้การสร้างสรรค์ ไร้ผลผลิต หลงเข้าใจ “การทำงาน” ผิด หลงดูถูกเกลียดชัง“การทำงาน” กลายเป็นคนเฉื่อยชา ไม่สนใจโลก ไม่มีเมตตา ไม่มีกะจิตกะใจช่วยมนุษยชาติ ช่วยพัฒนามวลมนุษยชาติทั้งหลายทั้งปวง ให้เป็นเมืองอาริยะ เจริญรุ่งเรืองก็เปล่าทั้งสิ้น

ทั้งๆที่เป้าหมายแท้ของศาสนาพุทธ คือการพัฒนา มวลมนุษยชาติทั้งหลายทั้งปวง ให้เกิดให้เป็นเมือง อาริยะเจริญรุ่งเรือง (พหุสส ชนตา อริเย ญายเย ปติฏฐาปิตา)

แต่เพราะเข้าใจ“พระธรรม”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพี้ยนไป โดยเฉพาะ“สมาธิ” ก็กลายเป็น“มิจฉาสมาธิ” คือเป็น“สมาธิ”แบบฤๅษี “สมาธิ”แบบدابสอื่นๆไปเสียหมด ซึ่งเรื่อง“สมาธิ”นั้น มันมีกันมาก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลกเป็นไหนๆ และส่วนใหญ่หมายเอาว่า จะมีอยู่ก็ในคนที่มีสภาพ“นั่งหลับตา”เท่านั้น ๆ

การจะเข้าใจ“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ อันเป็นส่วนแห่งอภิธรรมของศาสนาพุทธแท้ๆตรง ๆ จึงไม่ใช่ของง่าย ๆเลย

ที่ได้อธิบายสมาธิมานี้ ก็เพียงวิเคราะห์ให้“เห็น”กันเท่าที่โอกาส เท่าที่สภาพการอำนวยเท่านั้นเอง แท้จริงยังมีละเอียดลออกว่านี้อีกเยอะ แต่เอาละ! ในที่นี้ก็ขอเพียงแค่นี้ก่อน

จิตใดที่ตั้งทักไว้ผิด ย่อมไม่มีทางถึงจุดสำเร็จ ข้าพหมิ่นจะพาลพาทั้งเจ้าของและผู้อื่น
 ฉิบหายไปด้วย ทั้งๆที่เจตนาดี ศรัทธาเต็มล้น วิริยะความเพียรแข่งขันเหลือแสน นั้นแหละ
 ยิ่งจะนำสงสาร! นำเสียดาย! อย่างที่สุด เพราะมันจะฉิบหายเร็วและแรงเป็นทวีคูณ

เรื่องที่ ๒

นิพพานแท้ หรือ นิพพานแท้ขม

ข้อเขียนต่อไปนี้ เป็นความตั้งใจอย่างยิ่งของผู้เขียน ที่จะพยายามเขียน-พูด-แสดงออกทุกๆทาง ถ้าเป็นไปได้ เพื่อจะแก้“มิจฉาทิฐิ” ตามภูมิของผู้เขียน ที่ผู้เขียนเห็นว่า มีความเข้าใจผิดใน“พุทธธรรม”เกิดขึ้นแล้ว

ส่วนใครจะไม่เห็นด้วยกับ“ความเห็น”ของผู้เขียน ก็เป็นธรรมดา ต้องมีแน่ๆ ผู้เขียนไม่ประหลาดใจ

และยินดีที่จะร่วมกันวิเคราะห์ ถ้าท่านที่มี“ความเห็น” ไม่ตรงกันท่านนั้นๆ จะหันหน้าเข้ามาวิเคราะห์ด้วยกับผู้เขียน

เหตุที่จะต้องเขียนเรื่องนี้ ก็เนื่องมาจากในหนังสือพิมพ์ “เดลิไทม” คอลัมน์“จากแฟมข่าวภูธร” ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ถึง ๓๐ ม.ค. ๒๕๖๑ พระปัญญาคุณ ปุณณวังโส ผู้ซึ่งรักพุทธศาสนา และอุทิศสละทำงานเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลพุทธศาสนาชั้นหัวหน้าที่เดียว ได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับ“พุทธธรรม” เป็นเชิงเล่า มีตัว

บุคคลประกอบ มีการปฏิบัติจริง ว่าได้รับ“มรรค” ได้รับ“ผล” กันแน่ๆ ยกอ้างบางคำบางความของพระพุทธเจ้ามาประกอบ เพื่อจะยืนยันให้เห็นจริงด้วย **ผู้ยังไม่รู้ถุกู้จริงอ่านเข้า ก็จะเห็นคล้อยตามได้อย่างง่ายดายทีเดียว**

การเขียนเล่า ก็เล่าอย่างชื่นชมยินดี และเขียนเล่าได้ดี เสียด้วย ผู้อ่านก็คงจะได้อ่านกันแล้ว และก็คงจะได้ปลื้มปติไปกับ**มรรคผล**ของแม่ชีผู้ได้“มรรค”ได้“ผล”นั้นกัน คนละมาก ๆ แล้ว และคงจะกระจายปลื้มกันไปมากผู้มากคน ล้นหลามเข้าให้แล้วด้วย เพราะหนังสือพิมพ์“เดลิไทล์” ก็เป็นที่แพร่หลายอยู่

ข้าพเจ้าเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า **ผู้เขียนเล่า(พระปัญญาคุณ)** **ไม่มีเจตนาร้ายอะไรต่อพุทธศาสนาเลย มิหนำซ้ำจะเป็น “เจตนาดี” แท้ๆ เสียอีกด้วย** ที่ได้เขียนได้เล่าเผยแพร่ นั้น ซึ่งข้าพเจ้าก็ชอบอนุโมทนาสุดหัวใจทีเดียว สำหรับผู้ที่ได้เสียสละ แรงกาย แรงใจ ทั้งเวลา และทุนรอนทำงานเพื่อเชิดชูเทิดทูน บูรณะพระศาสนา

เพราะข้าพเจ้าเห็นความสำคัญของ**ศาสนา** ของ**จิตใจ** สูงสุดยิ่งนี้จริง ๆ จึงได้อนุโมทนากับผู้ที่แม่เพียงข้าเลื่องแล มาดู**ศาสนา** มาสนใจเรื่องของ**จิตใจ** และถ้ายิ่งผู้อุตสาหะวิริยะ เพื่อ**ศาสนา** เพื่อเรื่องของ**จิตใจ**แล้ว ก็แน่นอนที่ข้าพเจ้าจะไม่เทิดทูนอนุโมทนาสุดหัวใจนั้น เป็นไปไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้น **เมื่อมีท่านที่รักพุทธศาสนา อุตสาหะ**

ทำงานเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลพุทธศาสนา และมีบทบาททางศาสนาด้วยใจจริง ก็ขออนุโมทนาสาธุ สุดสาธุ! อีกครั้งหนึ่ง

นั่นเป็นบทบาทแห่งการ“ยกย่อง-ชมกัน”(บุคคละ) ด้วยใจจริง จริงๆ แล้ว

ต่อไปนี้ก็บอกกันตรงๆว่าจะเป็นบทแห่ง“การติเตียนกัน ชมกัน”(บุคคละ)จริง ๆ ได้โปรดวางมานะ อัดตา และแม้แต่“ทัญญู” ก่อน ก็จะได้ดีที่สุดถ้ายังมี

ที่ท่านอาจารย์พระปัญญาคณเภาว่า...

อาการของเขา (แม่ชีผู้ที่ได้สมาธิ) คือ

-จิตเสกสมาธิสูงมาก ตัวจะตั้งตรงเอง เหมือนคนผูกคนผลึกให้ตรง

-มือจะเกร็ง ตัวจะเกร็ง มีเหงื่อออก

-การภาวนา“รู้-หนอ” จะเร็วขึ้น ถึขึ้น จนไม่สามารถจะภาวนาคำว่า“หนอ”ได้ คงเหลือภาวนาว่า“รู้ๆๆๆ”ได้เพียงคำเดียว ในที่สุดจิตจะดับวูบลงนานเป็นเวลา ๕ นาที แล้วจะรู้สึกตัวตามเดิม ตรงตามคำอธิษฐานนั้น

และที่เล่าต่อไปอีกว่า.....

แม่ชีบุญลาภ มาส่งอารมณ์ สังเกตหน้าตาอึมแถมแถมใส ไม่ปรากฏความเจ็บป่วย เมื่อส่งอารมณ์ปรากฏว่าปฏิบัติดับนานได้ตามลำดับขั้นตอนคือ ๕ นาที ๑๐ นาที ๑๕ นาที ๓๐ นาที และ ๑ ชั่วโมง โดยไม่ต้องอธิษฐานซ้ำเลย ข้าพเจ้าสงสัย จึงถามว่า

“ยังมีความรู้สึกอยู่หรือไม่?”

“ไม่มีความรู้สึกเลยคะ”

“อาตมาหมายความว่า วจีสังขารดับ และมนัสสังขารดับ เขาดับหมด ไม่มีความรู้สึก ใช่มั้ย?”

“ถูกแล้วค่ะ เขาเป็นอย่างหลวงพ่อบุญตาอย่าง”

แล้วท่านอาจารย์**พระปัญญาคุณ** ก็ได้ทดสอบต่อไปอีก โดยให้“แม่ชี”นั่งหลับตาทำ“สมาธิ” แล้วก็อธิษฐานดับนาน ๑ ชั่วโมง และให้ทำท่ามกลางภิกษุ สามเณร แม่ชีพราหมณ์ ทั้งหลาย แล้วท่านก็เขียนเล่าต่อไปว่า...

ผลการตรวจสอบ ปรากฏว่า แม่ชี**บุญลาก** เข้า**ผลสมาบัติ**ได้จริง โดยตัวตั้งตรง เหนือออก มือเกร็ง ตัวเกร็ง ให้ชีพราหมณ์จับมื่อยกขึ้น ต้องยกด้วยกำลังแรง ยกสูงแล้ว ปล่อยมือ มือก็ยังค้างอยู่ ต้องจับกดลงแรงๆ จึงวางบนตักได้ดังเดิม ทำเสียงดังที่หู หูก็ไม่ได้ยินเสียง จุดธูปมีไฟแดง นำมาลวกที่มือ มือก็ไม่รู้สึกร้อน จึงแสดงว่า**เข้าผลสมาบัติ**

ต่อจากนั้น ท่านอาจารย์**พระปัญญาคุณ** ก็ชมแม่ชี**บุญลาก**อีก และแล้วก็ยกเอาข้ออ้างขึ้นมายืนยัน เพื่อให้ทุกคนเข้าใจตามไปเลยว่า...

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ว่า นิพพาน มี ๒ ชนิดคือ

๑. สอุปาทิเสสนิพพาน
๒. อนุปาทิเสสนิพพาน

“สุอุปาทิเสสนิพพาน” นั้น ได้แก่ นิพพานชนิดที่ดับเฉพาะกิเลส แต่ยังมีเบญจขันธ์เหลืออยู่ จะเรียกว่า “กิเลสนิพพาน” ก็ได้
 “อนุปาทิเสสนิพพาน” นั้น ได้แก่ นิพพานชนิดที่ดับกิเลสและดับเบญจขันธ์ ไม่มีอะไรเหลืออยู่ หรือจะเรียกว่า “ขันธ์นิพพาน” ก็ได้

ปรากฏตามตำราว่า “การเข้าผลสมาบัติ” นั้น คือการเข้านิพพานชั่วขณะหนึ่ง ขันธ์ ๕ ยังเหลืออยู่ วิสสังขารดับ กายสังขารดับ และมโนสังขารดับ ดับการสัมผัสดับกิเลสตัณหา แต่ขันธ์ ๕ ยังเหลืออยู่ ซึ่งตรงกับ “สุอุปาทิเสสนิพพาน” ตามพุทธดำรัสนั้น

อบรมสมาธิต่อไป สมาธิจะเข้ามาชักชวนเราเอง บางครั้งชักชวนให้เข้าผลสมาบัติด้วย โดยไม่ต้องมีคำอธิษฐาน แม้ในขณะกำลังทำงานอยู่ สมาธิก็ชักชวนให้เข้าผลสมาบัติได้ โดยไม่ทันรู้ตัว ตัวอย่างเช่น

มีหญิงสาวคนหนึ่ง ฝึกสมาธิจนสามารถผ่านญาณโสฬสแล้ว กลับไปบ้าน ทำหน้าที่แม่ครัว วันหนึ่งขณะจับทัพพีเอื้อมไปตักแกงมาชิม ขณะชิมน้ำแกงนั้นก็เข้าผลสมาบัติ นั่งอยู่ในท่าชิมน้ำแกงนั้น เรื่องนี้ท่านเจ้าคุณพระเทพสิทธิมุนี (โชดก ป.๙) อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระแห่งวัดมหาธาตุ ได้เป็นผู้เขียนไว้ในหนังสือเผยแพร่วิชาวิปัสสนาสมาธิ

ฟังเล่าของท่านอาจารย์พระปัญญาคุณ จนไปถึงยกอ้างเอาคำเล่าของอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระมาถามให้อีก

ก็ยิ่งทำให้เห็นว่า“พุทธศาสนา”นั้น น่าเป็นห่วงมากยิ่งขึ้น
อย่างสุดแสน

เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องที่ท่านอาจารย์**พระปัญญาคุณ
ปยุตนวังโส** เขียนเล่าเผยแพร่ออกมาสู่สาธารณชน ดังได้
เกริ่นมาแต่ต้นแล้วนั้น ก็เห็นว่าควรจะได้ช่วยกันวิเคราะห์
ไม่เช่นนั้นผู้อ่านผู้รับ ก็จะไปอย่างปักใจแง่เดียว

ความเข้าใจใน“ผลสมบัติ” ดังที่เล่ามานั้น แล้วอาจารย์
พระปัญญาคุณ ก็นับเอาว่าเป็น“นิพพาน”ของพุทธศาสนา
ข้าพเจ้าเห็นว่า**เป็นความเข้าใจผิด**(มิจฉาทิฏฐิ) จึงขอเสนอ
ความเห็นบ้าง

เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”(ความเข้าใจไม่ถูก ความเห็นผิด) นี่เป็น
ตัวร้ายกาจของ“พุทธธรรม”โดยเฉพาะชั้นโลกุตตระ

จิตใดที่ตั้งทิศไว้ผิด ย่อมไม่มีทางถึงจุดสำเร็จ ข้าพเจ้า
จะพาลพาทั้งเจ้าของและผู้อื่นฉิบหายไปด้วย ทั้งๆที่เจตนาดี
ศรัทธาเต็มล้น วิริยะความเพียรแข็งขันเหลือแสน นั้นแหละ
ยิ่งจะน่าสงสาร! น่าเสียดาย! อย่างที่สุด เพราะมันจะฉิบหาย
เร็วและแรงเป็นทวีคูณ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “โง่กับโง่ หรือโง่กับโง่
พึงทำความพินาศให้แก่กันและกัน แ่นละ ย่อมฉิบหายกันไป
เท่านั้นๆแล้ว ส่วน“จิตที่ตั้งไว้ผิด” นี่สิ พึงทำให้เขาให้เลว
(พินาศ หรือฉิบหาย) ยิ่งกว่านั้น”

จึงจะต้องระวัง“จิตที่ตั้งไว้มืด”(มิจฉาปณิหิตตัง จิตตัง)
นี้แหละสำคัญเหลือแสน

ซึ่งมันเป็นเรื่องเดียวกันกับมรรคองค์ที่หนึ่ง คือ **ความ
เข้าใจ ความเห็น** (ทัญญู) อันเป็น“ประธาน”ของมรรคทั้ง ๘ องค์

ถ้า“ความเข้าใจ”ก็เป็น**ความเข้าใจผิด ความเห็นผิด**
(มิจฉาทัญญู)

ไม่เป็นความเข้าใจถูก ความเห็นถูก(สัมมาทัญญู)เสียแล้ว

แม้จะมีความพยายาม ความพากเพียร(วายามะ) มากมาย
มหาศาลเท่าใดๆ ก็ยิ่งฟุ้งไปนอกทิศนอกทางเป็นมหาเว
มหานรกกันได้เร็ว และแรงเท่านั้นๆ

และแม้จะมี“สติ” ก็เป็นสติที่อุดหนุนกรรมอันผิด
(อกุศลกรรม) ให้เต็มให้มากไปเสียอีก เช่น ผู้ร้ายเล็งปืนจะยิงคน
ถ้าเขาตั้งสติให้เต็ม เขาก็จะยิ่งทำได้ดี เมื่อ“สติ”ยังดี ก็ยิ่งจะ
ทำให้เขายิงคนได้ตรงหัวใจ ตรงเป้าหมายให้ตายได้สะใจ
ยิ่งนัก ฉันทใด มันก็ยิ่งเสริมการฆ่า เสริมแรงบาป หนักยิ่งขึ้น
แม่นยำขึ้น ฉันทนั้น “สติ”อย่างนี้เป็น“มิจฉาสติ” **ความ
พยายามก็เป็น“มิจฉาวายามะ”**

ความดำริ รู้ตัวริ รู้ตัวเริ่ม(สังกัปปะ) ก็ดี คำพูด คำจา(วาจา)
ก็ดี การงาน การกระทำทั้งหลาย(กัมมัตตะ) ก็ดี การมีชีวิตดีน
คือกตัญญูเคลื่อนไหวอยู่กับงานหลัก งานหน้าที่ งานประจำ
ที่มีเป็นสำคัญของตนๆ(อาชีวะ) ก็ดี ก็ไม่มีอะไรสามารถดี

ประเสริฐไปได้ เพราะ“ประธาน”อันคือความเข้าใจ มันผิด
(มิจฉาทิฏฐิ) จิตมันยึดผิด ตั้งทิศผิดไปเสียแล้ว

ฉะนั้น “สมาธิ”ที่พระปัญญาคุณ ท่านได้เขียนเล่า
มานั้น จึงเป็น“มิจฉาสมาธิ” ไปด้วย

สมาธิที่เหนือมนุษย์

“**สัมมาสมาธิ**”ของพระอรียะนั้น จะประกอบไปด้วย
สัมมาอาริยมรรคองค์ ๗ คือ.....

“สมาธิ”ที่พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า เป็น“สัมมา” ทั้ง
เป็นของ“พระอรียะ”แท้ ๆ นั้น จะต้องมีความเข้าใจให้ถูกเป้า
ถูกประเด็นแท้ ๆ (สัมมาทิฏฐิ) ผู้พยายาม (วายามะ) ผู้มีสติ (สติ) จึง
จะสั่งสมเป็น**สติปัญญา** อันมีผลแท้เป็น“สัมมาวายามะ” เป็น
“สัมมาสติ” ทำงานห้อมล้อมสนับสนุนกันอยู่ และมีความดำริ
ความรับรู้ (สัมมาสังกัปปะ) มีคำพูดคำจา (สัมมาวาจา) มีการงาน
การกระทำ (สัมมากัมมันตะ) มีความเป็นชีวิตชีวา มีความตื่นตอกแต่ก
(มิใช่หนึ่งแข็งทื่อ) เคลื่อนไหวอยู่กับงานหลักอยู่ครบพร้อมได้ เป็นคน
ปกติสามัญอยู่ที่เดียว (สัมมาอาชีวะ) ไม่ใช่จะมี“สมาธิ”ได้ ก็แต่ใน
สภาพหนึ่งนึ่ง ๆ หลับตา หรือที่สุดแข็งทื่ออยู่

“**ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง**
ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แลเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”
ของพระอรียะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

“พระพุทธพจน์”มียืนยันชัดไว้อย่างนี้ทีเดียว ใน“มหาจัตตารีกสูตร” พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓

ดังนั้นจึงจะเรียกว่า“สัมมาสมาธิ” และแก่นับเป็น “สมาธิ”ของพระอาริยะกันจริงๆด้วย

แต่ถ้าจะแย้งว่า การดับ ไม่รู้รู้ นั่งแข็งทื่อ นั้นเป็น “สมาธิ” ก็นับได้ เรียกได้ เพราะฤๅษี ดาบสต่างๆ เขาพากันเรียก พากันเรียน พากันทำมาก่อนศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลกเสียอีก พระพุทธองค์ก็ทรงเคยไปศึกษามาเยอะ กับอาจารย์ดาบส กับอุกดาบส เป็นต้น แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มีได้ทรงเห็นว่า นั่นเป็นทางบรรลุหรือนั่นเป็น“ผล”แห่งโลกุตตรธรรม ที่น่าชื่นชมอะไร

“สมาธิ”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงค้นพบเป็นโลกุตระนั้น จึงขอยืนยันว่า จะไม่ใช่“สมาธิ”แบบแข็งทื่อ เป็น“สมาธิ”ของฤๅษี ของเดียรถีย์อื่นๆ ดังที่พระปัญญาคุณได้เล่าถึงสภาวะของแม่ชีผู้ได้“สมาธิ”แล้ว ยืนยันว่าเป็นมรรคเป็นผล แก่นนับเอาเป็น“นิพพาน”เสียด้วยนั้น ไม่เลย

เพราะหากใครพิจารณาดีๆ จะเห็นว่า“สมาธิ”ที่ได้กันนั้น มันตรงกันข้ามกับ “สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ เป็น ขวากับดำเลยทีเดียว

เพราะ“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะนั้น พระพุทธองค์ทรงยืนยัน ว่า...

มีสติ คือ มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม(สัมมาสติ) ไม่ใช่ว่า เอาไฟลนก็ไม่รู้สีก ขาแข็ง แขนแข็งโต๊ตโต๊ตไปหมดอย่างนั้น แม้แต่ในภายในจิตเอง ก็ดับมีดับอดหนึ่งสนิท (หมายความว่า ไม่ใช่“อสังขณีสัตว์”นะ)

มีทั้งความดำริความนึกคิดอยู่(สัมมาสังกัปปะ) ไม่ใช่ “มโนสังขารดับ” หรือไม่มีความพินิจ ไม่มีความไตร่ตรอง ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย (หมายความว่า ไม่ใช่“อสังขณีสัตว์”นะ)

มีแม้กระทั่งคำพูดคำจาอยู่กันทีเดียว(สัมมาวาจา) ไม่ใช่ “วจีสังขารดับ” หรือหุบปากไป

มีไปจนถึงทำงานทำการอยู่ก็ได้อีก(สัมมากัมมันตะ) ไม่ใช่ “กายสังขารดับ” หรือไม่ใช่ไปนั่งแข็งทื่อ นอนแข็งทื่อ ไร้อิริยาบถ ไม่มีการกระทำ ไม่มีการงาน

และขอยืนยันว่า มีชีวิตะ มีความเป็นอยู่ปกติกับการงาน เลี้ยงชีพ หรืองานที่ทำประจำอยู่ในชีวิตในหน้าที่ที่ทำงานหลัก ให้กับชีวิตอยู่ เหมือนมนุษย์ที่ดีขึ้นอยู่กับตามสามัญปกติ ผู้พึงมี อาชีพอยู่จริง ๆ(สัมมาอาชีวะ)

จึงกลับมีความพยายามพากเพียรรังสรรค์กรรมต่าง ๆ (สืบทาทของกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)อยู่ตามสามัญมนุษย์ที่ดี พึงมี(สัมมาวายามะ) เป็นประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านอยู่ในโลก กันทีเดียว มีรูปมีนาม มีขันธ ๕ ครบครัน “สัมผัส”ก็ยังคงอยู่ อย่างบริบูรณ์ ไม่จำเป็นต้อง“ดับสัมผัส”แต่อย่างใดเลย แม้“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะนั้นๆจะสูงถึงขั้น“ผลสมาบัติ”

เป็นนิโรธ หรือถึงขั้น“สัณญเวทยิตนิโรธ”ก็ดี ก็“ดับ”กัน แต่เพียง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”เท่านั้น “ดับตรงเหตุ”แท้ๆ ไม่ได้ตาย ไม่ได้สลับ ไม่ได้กลับ ไม่ได้หมดความรู้สึก ไม่ได้หมดชีพ หรือไม่ได้หมดความเป็นชีวิตชีวา จากสภาพของคนตื่นๆ สามีญๆ แต่อย่างใดเลย เพราะอาการ“ดับ” มะลื้อที่ออกไปหมดอย่างพาศื่อนั้น มันคือ“อสังญีสัตว์” ไม่ใช่ “ความดับ”ที่ชื่อว่า“นิพพาน”หรือ“สัณญเวทยิตนิโรธ” ซึ่งเป็น“นิโรธ”พิเศษของพุทธมีนัยสำคัญละเอียดลึกซึ้งต่างหาก กับ“นิโรธ”แบบฤๅษี หรือแบบสามัญทั่วไป

“นิโรธ-นิพพาน”หรือ“สัณญเวทยิตนิโรธ”ของพุทธนั้น ขอยืนยันว่า เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะตื่นเต็มปกติสามัญ และ ทวารทั้ง ๖ ก็รับรู้ทำงานปกติครบครัน มีประสิทธิภาพอยู่

ต้องเข้าใจให้ถูก อย่างนี้ต่างหากจึงจะเรียกว่า “สัมมาทิฏฐิ” เรียกว่าเข้าใจไม่ผิด เรียกว่าความเห็น ถูกต้อง แต่ถ้าเข้าใจกลับกัน มันก็“มิจฉาทิฏฐิ” นะซี!

เพราะ“การมีสัมมาอาริยมรรค ทั้ง ๗ องค์”นั้นอยู่เป็น องค์ประกอบนั้นต่างหาก คือ“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ

มิใช่“ดับ”วจี หรือ“ดับ”วาจาคำพูดอะไร มิใช่“ดับ” กายกรรม “ดับ”กายกิจ หรือ“ดับ”การงานอะไรเลย หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ ของผู้มี“สัมมาสมาธิ”ที่นับเป็นอาริยะนั้น ยังมี “การงาน”อยู่ **ยังรู้ต่อ“สัมผัส”** และแถมจะรู้ได้อย่างชัดเจน ดียิ่งเอาด้วย เพราะเป็นจิตเข้าขั้น“สมาธิ”(ตั้งมั่น)แล้ว

แม้แต่ภายใน“จิต”ในมโน ก็ไม่ใช่สภาพ“ดับ” ไม่มีความรู้สึกนึกคิด “ดับ”กันอย่างไม่เหลือหรืออะไร อย่างนั้น ไม่เลย!

“สัมมาสมาธิ”แห่งพระอาริยะของศาสนาพุทธนั้น ไม่ใช่“ดับ”กายสังขาร “ดับ”วจีสังขาร “ดับ”มโนสังขาร เป็นเถรตรงพาชื่อเอาอย่างนั้น

พระพุทธองค์ให้“ดับ”กิเลส ที่มัน“สังขาร”(ปน มีปรุจรวม) อยู่กับ“จิต” อยู่กับ“วจี” อยู่กับ“กาย” นั้นเท่านั้น ต่างหาก

ไม่ใช่ไป“ดับ”เอากายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร ทั้งหมดทั้งสิ้น มะลื้อที่อย่างนั้น และไม่ใช่ไป“ดับ”กายกรรม วจีกรรม มโนกรรมทั้งหมดทั้งสิ้น เถรตรงมะลื้อที่อย่างนั้นจริง ๆ

แต่“ดับ”เจาะจง“สังขาร”ที่เป็นอาการของกิเลส- ตัณหา-อุปาทาน อันมีอยู่ในจิตโดยเฉพาะเท่านั้น จะมิใช่ไปหลงผิด“ดับ”กายกรรม-วจีกรรม หรือแม้แต่ มโนกรรมทั้งหมด และมิใช่ไปหลง“ดับ”กายสังขาร วจีสังขาร หรือแม้มโนสังขารก็ไม่ใช่ทั้งหมด แต่ “ดับ”เฉพาะเจาะจงเอา“อกุศลกรรม”ที่ปรุจแต่งอยู่ใน“มโนสังขาร” นั้นต่างหาก

“ดับ” กาย วจี มโน มะลื้อที่อย่างนั้น มันเรื่องง่าย ใครๆก็เข้าใจได้ และมันเป็นคำสอนของเดียรฉีย์ ของฤาษี ของอาจารย์อื่นๆใครๆก็สอนได้ “สมาธิ”แบบนี้มันของพินทุ

การ“ดับ”เป็นเถรตรงกันอย่างนี้ ผีก็เอาหัวเอาเขี้ยวมาก ๆ มันก็จะได้ แต่มันเป็นเพียงกรรมวิธีทำคนให้เป็นแท่งอิฐ แท่งหินเท่านั้น ไม่ใช่กรรมวิธีทำคนให้เป็นผู้“ตื่น”(มีสติ) ผู้รู้ อันจะมีปัญญาชาญฉลาดอะไร ไม่ใช่ผู้เบิกบานแจ่มใส ดังที่ ศาสนาพุทธหมาย นั้นเลย

ต้องจับประเด็นให้ได้ว่า พระพุทธองค์ท่านให้เรียนรู้ “กิริยาของจิตที่มีกิเลส” แล้ว“ดับ”แต่เฉพาะกิเลส ไม่ใช่ไป “ดับ”กาย “ดับ”วจี “ดับ”มโนเอาตื้อ ๆ เป็นเถรตรงแต่อย่างใด หรือถ้าจะ“ดับ”กาย วจี มโน ก็จง“ดับ”กายกรรมที่ทุจริต- วจีกรรมที่ทุจริต-มโนกรรมที่ทุจริต นั้นเถิด แต่ก็ยังคงมี กายกรรมที่สุจริต มีวจีกรรมที่สุจริต มีมโนกรรมที่สุจริต อยู่ จะไป“ดับ”ทั้งหมดอย่างเถรตรง เป็น“ดับ”กายกรรม “ดับ” วจีกรรม “ดับ”มโนกรรม หรือ“ดับ”กายสังขาร “ดับ”วจีสังขาร “ดับ”มโนสังขาร นั้น ยังไม่ตรงประเด็น ยังไม่ใช่“สัมมาทิฏฐิ”

ลองจับเป้าประเด็นดีๆ พุทธศาสนาออกจะสุขุม ประณีตลึกซึ้งอยู่ แต่ก็ไม่ใช่ลึกลับอะไรดอก

แล้วที่ได้เล่ามานั้น ยิ่ง“ดับ”ไปหมดถึงจิต ถึงมโนด้วย แถมจะแข็งทื่อเมื่อใดก็ได้ ระวังเถอะ! วันใดวันหนึ่ง เดินข้ามถนนอยู่ดีๆ แล้วมันเกิดแข็งทื่อขึ้นมาอยู่กลางถนนนั่นล่ะก็ รถจะชนเอาตายนะ! หรือยิ่งเป็นผู้ขับรถยนต์เอง แล้วเกิด แข็งทื่อดับขึ้นมา ตอนกำลังขับอยู่นั่นล่ะก็ นึกถึงภาพความ บรรลัยเอาเองเถิด! ทำไมช่างหาเรื่องกันออกปานนั้น? มัน

ไม่ใช่ระบบ ไม่ใช่มรรควิธีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซักหน่อย
 นั้นมันเป็นเพียง“เจโตสมถะในภายใน”ชนิดหนึ่งเท่านั้น
 จริงๆ อย่าหลงผิดว่าเป็น“โลกุตระ” เป็นอณัต หรือ
 แม้เพียงจะนับว่าเป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ” หรือเป็น
 “สมาธิ”ที่ประกอบไปด้วยญาณด้วยสติ ก็ยังนับเอาไม่ได้ นั่น
 มันเป็น“พรหมลูกฟัก” หรือเป็น“อัสถุญญัตถ์”แท้ๆ เป็นการ
 ปิด“นามขันธ์”ของคนไม่ให้ทำหน้าที่ ไม่มีความรู้สึกนึกคิด
 อะไรเท่านั้นเอง (แล้วจะไป“เรื่องปัญญา”ได้จากอะไรกัน?)

“เวทนา” อันเป็นนามขันธ์ที่ ๑ ก็ไม่เอา คือความรู้สึก
 รับรู้สุข รับรู้ทุกข์ หรือรับรู้ไม่มีความสุข ไม่มีความทุกข์ ก็เล่น
 จัดการ“ดับเวทนา”ไปหมด ไม่ให้มันมีมันเหลือเลย

“สัญญา” อันเป็นนามขันธ์ที่ ๒ ก็ไม่มี คือความกำหนด
 เช่นนั้นเช่นนั้น แล้วก็มิจิจิตรู้ตามติดอยู่ หรือสภาพหมายว่า
 “อย่างนั้นอย่างนี้” แล้วก็มีควมรู้มีสภาพ“รู้”ตามติดสภาพ
 นั้นๆอยู่ในจิต ต่างก็ล้วนไม่มีไปหมด จึงเรียกว่า“อัสถุญญ์”
 หรือนัยเดียวกันกับ“วิสัญญ์” อันหมายความว่า สลบไสล
 จะยิ่งกว่า“วิสัญญ์” ก็ตรงที่ความหมายของ“อัสถุญญ์”นั้นกำหนด
 “เน้น”ลงไปอีกว่า ไม่มีแม้กระทั่งฝัน ไม่มีแม้กระทั่งภาพ
 ในจิต ไม่มีทั้งนั้น ในจิตก็ดับสนิท ปราศจาก“การรู้การเห็น”
 หรือปราศจาก“การรู้สึก การนึกคิด การสัมผัสใดๆ”สิ้น

“สังขาร” อันเป็นนามขันธ์ที่ ๓ ก็ไม่มี จะเหลืออยู่ในคน
 ผู้นั้นในขณะนั้น ก็แต่เพียง“รูปสังขาร”เท่านั้น “จิตสังขาร”ไม่มี

“นามสังขาร”ไม่มี จึงนับได้ว่า มีเหลือแค่“รูป”ชั้น 1 ไม่มี “สังขาร”ชั้น 2 แห่งนามและรูป กล่าวคือ ไม่มี“นามชั้น 2” อีก ๔ ชั้น สังขารผลสมอยู่ เหลือเพียงเป็นคนชั้น 1 คือ มีแต่ “รูปชั้น 1” ชั้นเดียว แข็งที่หนึ่งเตออยู่

คงมีแต่“รูปสังขาร”กับ“สาสวะ” (กิเลสอันหมกหมัก หรือกิเลสอันนอนฝังอยู่กับรูปนั้น ที่มันยังไม่หมดไป แต่มันเพียงถูกกั้น โอกาส ด้วยกรรมวิธีอย่างหนึ่งของคนเท่านั้น มันยังไม่ได้ถูกรู้ หรือ ถูกจับตัวได้ แล้วถูกเจ้าของพยายามฆ่า พยายามทำลายลงไปได้ไม่) **ยังไม่ใช้สภาพ“อนาสวะ”** หรือหมดสิ้นอาสวะแต่อย่างใด ไม่เลย แม้แต่เหตุแห่งกิเลส ปัจจัยแห่งกิเลสอย่างใด เท่าใด ผู้ดับอยู่นั้นก็ไม่ได้รู้จักกำลังสักส่วน จึงอย่าได้หลงว่าเป็น **“นิพพาน”เป็นอันขาด**

เพราะแม้แต่ตัวผู้เขียนเล่า(พระปัญญาคุณ) ก็อธิบายเองอยู่ แล้ว (ในข้อเขียนเล่า) ว่า “สอุปาทิเสสนิพพานนั้นคือ **นิพพาน ที่ดับเฉพาะกิเลส แต่ยังมีชั้น ๕ เหลืออยู่**” แล้วที่ตัวเอง อุตส่าห์พิสูจน์เสียแทบแน่ นั้น มีชั้น ๕ กันที่ไหน? ถ้าจะเป็น มันก็เป็น **“นิพพาน”ที่เหลือเพียง“รูปชั้น 1”** ชั้นเดียวเท่านั้น ชั้นที่ ๔ ที่เป็นนามชั้น 2 มันถูก“ดับ”เตออยู่อย่างนั้น มันจะเป็นผู้มีชั้น ๕ ครบอะไร?

แม้แต่“วิญญูณ”ในขณะนั้นอันเป็นนามชั้น 2 ที่ ๔ ไม่ว่า ทางหู ทางตา ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และทางจิตเอง มันมี“รับ” มี“รู้” กันได้ที่ไหนในขณะนั้น

มันผิดสภาวะที่พระพุทธองค์อธิบายไว้ ทั้งคำว่า“สมาธิ” (ตามนัยจาก“สมาธิสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๗ ซึ่งต้องมี “ญาณ ๕” เช่น “ญาณที่ ๔... สมาธินี้ละเอียด ประณีต ได้ด้วยความสงบ ระวัง บรรลุได้ด้วยความเป็นธรรมเอกผุดขึ้น และมีใช้บรรลุได้ด้วยการ ช่มธรรมที่เป็นข้าศึก ห้ามกิเลสด้วยจิตอันเป็นสสังขาร” เป็นต้น) และมัน ผิดทั้งคำว่า“นิพพาน” (แม้แค่“สอุปาทิเสสนิพพาน” ดังกล่าวแล้ว)

“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้น มีทั้ง“สติ” มีทั้ง“ปัญญา” และแม้“นิพพาน”ของพระพุทธเจ้านั้น ก็มีทั้ง“สติ”(รู้ตัว รู้ตนอยู่ เป็นคนตื่นตึกแตกปกติ ไม่หลับ ไม่สลบไสล ไม่แข็งทื่อ ทว่า รู้สึกตัวทั่วพร้อมเต็มโพลงเอาเสียด้วย) มีทั้ง“ปัญญา” รู้ด้วยตนเอง (ปัจเจกัตถ์) รักรสนิพพานนั้นอยู่ มีรักรสนิพพาน ไม่ใช่ว่า ไม่รู้โอโหนอเห

นี่อะไร... “นิพพาน”ไม่มีแม้แต่“สติ” ไม่มีแม้แต่ “สัมปชัญญะ” แล้วมันจะมี“ปัญญา” มี“ญาณทัสสนวิเสส” หรือมี“อธิปัญญา” ด้วยตนได้อย่างไร มันก็กลายเป็น “นิพพาน” ที่ถูกผู้อื่นรู้แทน (ไม่ใช่“ปัจเจกัตถ์”) หรือถูกผู้อื่นเดาให้ ดังที่เป็น กันอยู่นี้แหละ มันก็เป็นการ“ดู”พระอภิธรรมของพระพุทธเจ้า ไปอย่างนี้เอง

อย่างที่ได้อธิบายเล่ามานั้น ถ้าจะเรียกว่าเป็น“สมาธิ” ก็ จงเรียกเกิด บอกแล้วว่า เป็น“สมาธิ”ชนิดหนึ่ง อันยังมี “สาสวะ”(ยังมีกิเลสอาสวะอยู่) ยังไม่ใช่“อนาสวะ”(หมดสิ้น กิเลสอาสวะ) เป็นเพียง“สมาธิ”ฤาษี หรือ“สมาธิ”ดาบส

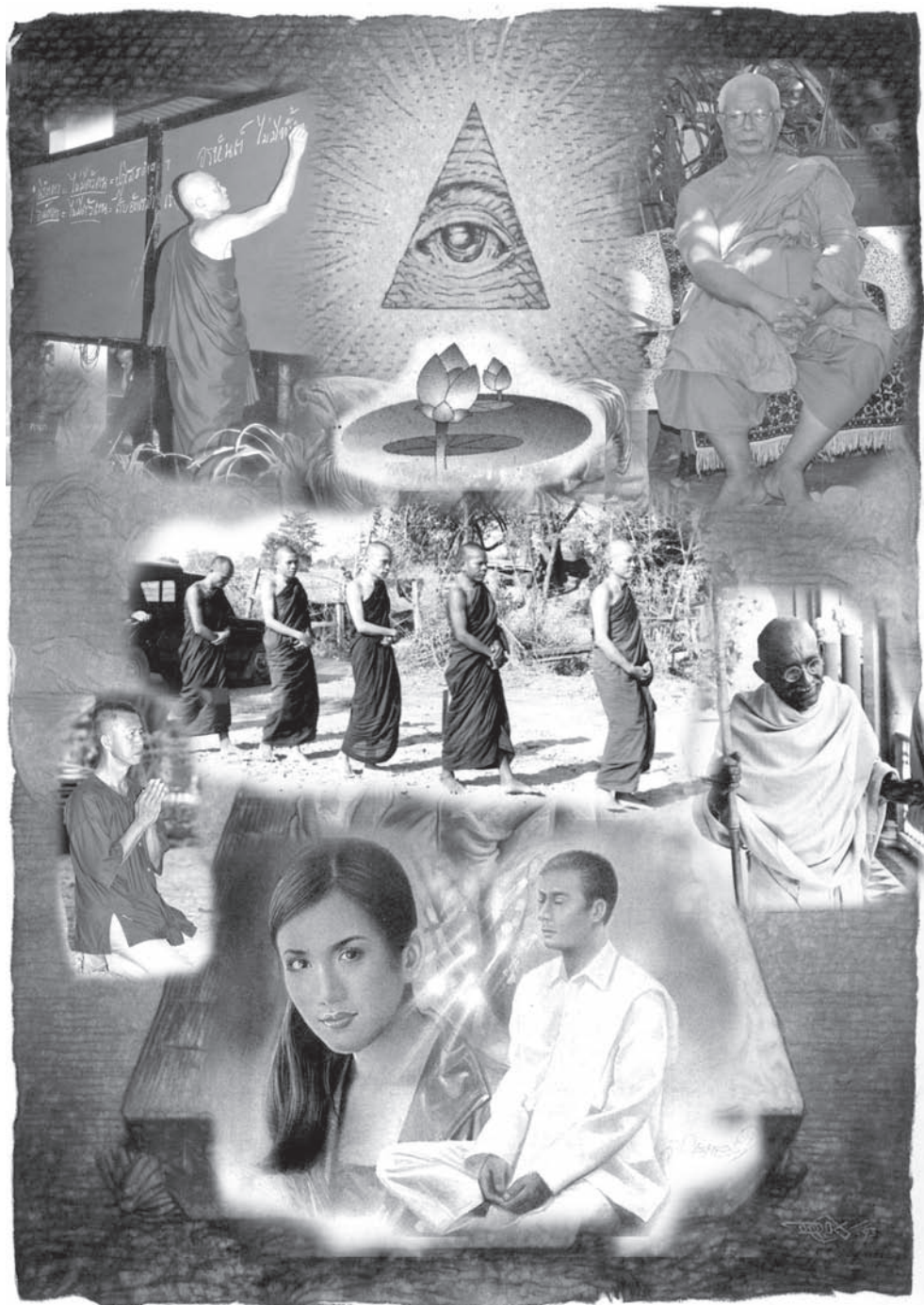
ยังเป็นไม่ได้แม้แค่“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ

ดังนั้นจึงจะไปเรียก“นิพพาน” เป็นสอุปาทิเสสนิพพาน
โน่นล่ะก็ ยิ่งชักจูงให้คนเข้ารกเข้าพังใหญ่เลย

พุทธศาสนาถูกดูถูก หรือ เสื่อมทรามลง เพราะการ
หลงผิดเป้าหมายของตัวแทนศาสนา เมื่อตัวแทนศาสนา
อธิบายชี้แจงอย่างไร เขาก็จะต้องเชื่อ แถมตัวแทนศาสนายัง
ปฏิบัติก็ผิดอีก สถานภาพที่เกิดที่เป็น ก็ไม่น่าเลื่อมใส ไม่น่า
อยากได้อากเป็นตาม เช่นที่เล่ามานั้นแหละ คือกลายเป็น
สภาพคนสะกดจิตตัวเอง ก็สะกดได้ดีได้เก่งอยู่หรอก จะ**ไม่เก่ง**
อย่างไม่น่าช่วยซ้ำเข้าไปอีก ก็**อดทนปล่อยให้มันแข็งทื่อได้**
แข็งทื่อเอาเอง โดยเรา**ไม่สามารถควบคุมมันได้** นี่ละ
แล้วยังจะกลับไปหลงเข้าใจผิด **แถมซ้ำเข้าไปอีกว่าเป็น**
“ความเก่ง”นั่น มันยิ่ง**“มิจฉาทิฎฐิ”**หนักเข้าไปใหญ่ละ!

เพียงแค่หลงผิด แค่เข้าใจว่า**“สมาธิ”**อย่างสะกดจิต
ตัวเองนี่ เป็น**“สัมมาสมาธิ”**ของพระอาริยะ แค่นี้ก็เป็น**“มิจฉา**
ทิฎฐิ”ขั้นหนึ่งแล้ว อย่าไปหลงผิดซ้ำลึกเข้าไป จนถึงขั้นเห็น**การ**
ควบคุมตนไม่ได้นั้น เป็นการดี การเก่งให้หนักหนาไปอีกเลย
ผู้เรียนตาม ได้ยินได้ฟังตาม ก็จะมีพาลพลอยช่วย **“มิจฉาทิฎฐิ”**
หนักหนาไปด้วยอีกไม่หวาดไม่ไหว มันจึงยิ่งเลอะยิ่งเลอะกันใหญ่

การดับ หรือการทำสมาธิแบบหลับตา แล้วก็ตั้งดับให้มัน
ถึงสภาพ**“อัสสณฺณิสัตว์”**กันเป็นที่สุดนี้ พุทธศาสนาของเราเรียก

ว่า“เจโตสมณะ” ถ้าฝึกเขาก็ได้ เรียนเขาก็ได้ สำหรับบางคน (บางคนฝึกแทบตายไม่ได้ก็มี) แต่ไม่ใช่“โลกุตระ”

บุคคล ๔ ประเภท

พระพุทธองค์ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ชาติกถา บุคคลบัญญัติปกรณ์ จตุกกนิเทศ ข้อ ๑๓๗ ว่า

บุคคลในโลกมี ๔ ประเภท

๑. ผู้ได้“เจโตสมณะ” แต่ไม่ได้“โลกุตระมรรค-โลกุตรผล” นั้นก็มีอยู่

๒. ผู้ได้“โลกุตระมรรค-โลกุตรผล” แต่ไม่ได้“เจโตสมณะ” นั้นก็มีอยู่

๓. ผู้ได้ทั้ง“เจโตสมณะ” ได้ทั้ง“โลกุตระมรรค-โลกุตรผล” นั้นก็มีอยู่

๔. บุคคลผู้ไม่ได้อะไรกะเขาเลยนั้นก็มีอยู่แน่ จะขอยกคำตรัสละเอียด เฉพาะบุคคลที่ ๑ และ ที่ ๒ มาให้อ่านดูชัดๆ

๑. บุคคลได้เจโตสมณะในภายใน แต่ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญาชั้น ๑ เป็นไฉน หมายถึงบุคคลบางคนในโลกนี้ ได้สมาบัติที่สหคตด้วยรูป หรือสหคตด้วยอรูป แต่ไม่ได้โลกุตระมรรค หรือโลกุตรผล บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า เป็นผู้ได้เจโตสมณะในภายใน แต่ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ อธิปัญญา

๒. บุคคลผู้ได้ปัญญาเห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ
อริปัญญา แต่ไม่ได้เจโตสมณะในภายในนั้น ๑ เป็นโณ
หมายถึงบุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ใดในโลกุตมรรค หรือ
โลกุตรผล แต่ไม่ได้สมบัติที่สหคตด้วยรูป หรือสหคตด้วยอรูปรูป
บุคคลอย่างนี้ชื่อว่า เป็นผู้ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรม กล่าวคือ
อริปัญญา แต่ไม่ได้เจโตสมณะในภายใน

เราจะเข้าใจได้ชัดเจนขึ้นว่า ผู้ได้ลิ้ม“นิพพาน” หรือผู้ที่เรียก
ได้ว่า“พระอาริยะ”นั้น ก็คือ ผู้ที่ได้“โลกุตระ” ซึ่งไม่จำเป็นต้องได้“เจโตสมณะ” ก็ได้

ส่วนผู้ที่เป็นผู้ได้“เจโตสมณะ”แต่ไม่ใช่“โลกุตระ” หรือ
ไม่ได้“โลกุตระ” ก็มี

หรือจะเป็นผู้ที่ฝึกหัดเรียนเอาได้ทั้ง ๒ ประเภทเลย
ดังบุคคลประเภทที่ ๓ ก็ได้

แต่ต้องไม่ลืมว่า ผู้ได้ลิ้มรส“นิพพาน” หรือผู้ที่เรียก
ได้ว่า“พระอาริยะ”นั้น ก็คือผู้ที่เป็นผู้ได้“โลกุตระ”

ผู้ที่ได้“โลกุตระ” ก็ต้องเป็นผู้ได้“อริปัญญา”

ผู้ที่ได้“อริปัญญา” ก็ต้องเป็นผู้มี“สติสัมปชัญญะ” ไม่ใช่
ผู้ไร้“สติสัมปชัญญะ”กลายเป็น“อสังญีสัตว์”(“อสังญีสัตว์” ก็คือ
คนสลบไสล ไม่มีแม้แต่จิตในภายในก็ไม่รับสัมผัส ไม่รู้สึกนึกคิด
ไม่“รู้”อะไรเลยในขณะนั้น)

แต่เป็นผู้มี“สัมมาสมาธิ”ของพระอาริยะ คือ มีปกติ
เข้าใจถูกในทั้ง“สมาธิ” ทั้ง“นิพพาน”ของพุทธแท้ๆ(สัมมาทิฏฐิ)

มีความดำริ ความคิดอะไรในภายในอยู่ก็ได้ เป็นปกติ (สัมมาสังกัปปะ) มีคำพูดคำจาได้ เป็นธรรมดาสามัญมนุษย์ (สัมมาวาจา) มีการงานการกระทำอะไรๆได้อยู่ เป็นที่สุด (สัมมากัมมันตะ) มีความเป็นชีวิตตื่นต้อกแต่กเคลื่อนไหวอยู่ ประกอบกรรมทำอาชีพอยู่เป็นปกติธรรมดาสามัญมนุษย์จริงๆ (สัมมาอาชีวะ) มีความเพียรพยายามอันดี ตามที่รู้ดีเห็นดีของตนแท้ๆอยู่(สัมมาวายามะ) และมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อม เป็นความรู้สึกเต็มทีเอาจึงด้วย ไม่บกพร่อง ไม่ใช่สลิมสลือ(สัมมาสติ) ผู้กำลังได้ลิ้มรสนิพพาน หรือกำลังมีอารมณ์นิพพาน นั้น ไม่ว่าในขณะสั้นๆ ขณะกลาง ขณะยาวนานอย่างไร ก็จะมี

ต้องมี“สมาธิ”อยู่ในขณะนั้นด้วย และต้องเป็น“สัมมาสมาธิ”
 ของพระอาริยะแน่ๆด้วย ใช่ไหม? (คือต้องไม่ใช่“มิชฌาสมาธิ”
 หรือไม่ใช่“สมาธิ”แบบฤาษี แบบเดียรธีย์) จึงจะเรียกได้ว่า เป็น
 “นิพพาน”ของพุทธ

ซึ่งก็ต้องเป็นดังที่ได้แจ้งได้อธิบายมานี้หรือเปล่า? คือ
 “ความที่มีจิตเป็นหนึ่ง ประกอบไปด้วยสัมมาอาริยมรรค
 องค์ ๗ อันมีเหตุบัง มีองค์ประกอบบ้าง” ดังพระพุทธพจน์
 ใน“มหาจิตตาริสกสูตร” ทรงยืนยันไว้ เป็นดังนี้หรือเปล่า?
 พยายามใช้ความพิจารณาให้สุขุมดี ๆ

“สมาธิ”ของฤาษี ดาบส เดียรธีย์ต่าง ๆ จึงมีนัยที่
 สภาพไม่เหมือน “สมาธิ”ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ๆ

ดังนั้น“นิพพาน”ของฤาษี ดาบส เดียรธีย์ต่าง ๆ จึง
 มีนัย มีสภาพไม่เหมือนกันด้วย เช่น ของพระมหาวิระ
 (นิครนถ์นาฏบุตร) ก็อย่างหนึ่ง ของอาฬารดาบส ก็อย่างหนึ่ง
 ของอุทกดาบสก็อย่างหนึ่ง ฯลฯ เป็นต้น ของพระสัมมา
 สัมพุทธเจ้า ก็อีกอย่างหนึ่ง ฉันทไคก็ฉันทนั้น

“นิพพาน” หรือ“สมาธิ”ของอาจารย์พระปัญญาคุณ
 และของพระอาจารย์ใหญ่เจ้าคุณเทพสิทธิมุนี จึงเป็น
 อย่างของท่านหมายนั่นแหละ คือเป็น“นิพพาน”
 อสัณฺญีสัตว์ ไม่ใช่“นิพพาน”ที่มีสัมมาอาริยมรรค องค์ ๘
 หรือไม่ใช่“นิพพาน” ที่มีสัมมาสมาธิของพระอาริยะ อันประกอบ
 ไปด้วยสัมมาอาริยมรรค“องค์ ๗” เห็นไหม?

ระวัง!... ใครจะเป็น“ลูกศิษย์”ของศาสดาองค์ใดกัน
 แน่? จิตกำหนด หรือป้ายยี่ห้อ ก็ว่าเราเป็น“ลูกศิษย์”
 พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือก แต่พฤติกรรมจริงแท้ ทั้งกาย
 ทั้งใจ ทั้งจิต เจตสิก รูป นิพพาน เป็นแบบศาสดา
 พระมหาวิระบ้าง เป็นแบบศาสดาอาฬารดาบสบ้าง
 เป็นแบบศาสดาอุทกดาบสบ้าง ฯลฯ เป็นแบบอาจารย์
 พระปัญญาคุณ และเจ้าคุณเทพสิทธิมนูนี้บ้าง หรือไม่?
 ต้องตรวจให้สุขุมประณีตให้จริงๆ เกิด!

ระวัง! อย่าชี้ตัว“ผล” อย่าชี้ตัว“สมบัติ” หรือแม้
 “สมาธิ”ของพระพุทธเจ้าเป็นอันขาด!

แต่หากจะเรียกจะนับเอาว่า การนั่งหลับตาทำสมาธิ
 นั้นเป็น“สมบัติ” ก็เป็น“สมบัติ”เหมือนกัน จะเรียกว่าเป็น
 “ผลสมบัติ” ก็เรียกได้ใน“คำเรียก” แต่สภาวะของธรรม
 เป็นอย่างไรละ?

และคนส่วนใหญ่ก็เข้าใจ“สมบัติ” ในแบบนั่งหลับตา
 เป็นสมาธิกันนี้แหละตื่นตาฯ (การจะเข้าใจ“สมบัติ”ตามเชิงของ
 พุทธศาสนาแท้ๆ นั้นต้องมีอภิปญญา ลึกซึ้ง สุขุมประณีตจริงๆ) ซึ่งก็
 เป็น“สมบัติ”ที่“จิต”ก็มาเป็นที่รวมรวมลงเข้ากับความเป็น
 เป็น“รูป” (คือสมบัติที่สหคตด้วยรูป) ถ้า“จิต”(นาม) เป็นไปรวม
 รวมลงเข้ากับความเป็น“รูป” จนไม่เหลือความเป็น“นาม”
 (ไม่เหลือความรู้สึก ไม่เหลือความรู้รับรู้ แม้ในภายใน) เลย ก็เรียกว่ามี
 แต่“รูป” นิ่งนิ่งแข็งที่อยู่วางๆ ตามที่เล่ามานั่นเอง

และถ้า“จิต”เป็นไปรวมรวมลงเข้ากับความเป็น“รูป” แต่ยังไม่หมดความเป็น“นาม” (คือ ยังมีความรู้สึก หรือยังมีความรับรู้อยู่“ในภายใน”อยู่ แล้วเราก็ไม่รู้เท่ารู้ทัน ไม่รู้ถูกรู้จริงใน“นาม”นั้นๆ) ยังไม่ใช่มีแต่“รูป”ทั้งแท่ง ทั้งนอก ทั้งในภายใน ละเอียตสุดจริงๆก็เรียกว่า“สหคตะด้วยรูป”

ก็เมื่อได้“สมาบัติ” ก็เป็นแบบ**สหคตะด้วยรูป หรือ แบบสหคตะด้วยอรูป** ชัดๆอยู่อย่างนี้(คือ เป็นสมาบัติของ“เจโตสมถะ”) ยังจะวาดอุตริฯ ว่าเป็น“สมาบัติ”ของ**โลกุตระกันอยู่ สัจธรรมหรืออภิธรรมก็บิดเบี้ยว ศาสนาก็พังกันหมด** เท่านั้น **ระวัง! การวาดอุตริมนุสสรธรรมกันหน่อย!!**

อวด(แสดง)ธรรมะชั้นมรรค ชั้นผล ชั้นสมาธิ ชั้นฌาน ชั้นสมาบัติขนาดนี้กันนั้น มันชั้นอวด(แสดง)“อุตริมนุสสรธรรม” กันแล้วจริง ๆนะ รู้จริงเห็นจริง ถึงจริงมีจริงกันหรือเปล่า?

ที่อาจารย์พระปัญญาคุณ หรือแม่ที่ท่านเจ้าคุณเทพสิทธิมนุญ ได้ยกมาเล่าประกอบขึ้นมามีกันนั้นก็ตาม มันล้วนเป็นวิชา“สมถธูระ” ไม่ใช่“วิปัสสนาธูระ”หรอก! จิต-เจตสิก-รูปที่ได้จึงเป็นเพียง“เจโตสมถะ”เป็นผล หรืออย่าหลงว่านี่คือความเป็นที่สุด(อันตะ)ที่ไปหลงนับว่า คือ“นิพพาน”เป็นอันขาด ถ้าจะจัดว่าเป็น**ศาสนาพุทธ**

“สมถธูระ”แท้ๆได้ังๆ แล้วไปยืนยันกันว่าเป็น“วิปัสสนาธูระ” มันก็“โมหะ”อยู่ หรือ“มิจจาทิฏฐิ”กันเท่านั้นละซี!

สมณะและวิปัสสนา

“ศาสนา”นั้นปฏิบัติกันมีอยู่ ๒ หลัก คือ “สมถะ” กับ “วิปัสสนาธุระ”

ถ้าขึ้นไปหลงซึ้นยันเอาสมณะเป็นวิปัสสนา หรือไปชี้เอาวิปัสสนาว่าเป็นสมณะ นั่นคือหลงผิด ซึ่ผิด เรียกว่า “โมหะ” เป็นมิจฉาทิฏฐิอยู่ ต้องทำความเห็น(ทิฏฐิ)ให้ตรง จับ “กรรม” จับ “กิริยา” จับ “จิต” ให้แน่น แล้วให้ “อตุ” ให้ “อาหาร” ถูกๆ ตรงๆ เกิด จะประสพผลอันเกษมแท้ และจะเป็นประโยชน์

เกื้อกูลแก่มวลมนุษยชาติทั้งหลายทั้งปวง(พหุชนหิตายะ)
 เป็นสุขแท้แก่มวลมนุษยชาติทั้งหลายทั้งปวง(พหุชนสุखायะ)
 จะได้ประดิษฐานความเป็นอารยชาติ อารยชน มีระบบ
 ความเป็นอยู่อันประเสริฐ ในมนุษยชาติ ในมวลมหาชน
 (พหุสสะ ชนตา อริเย ญาเย ปติฏฐาปีตา : พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑
 ข้อ ๓๕) กันได้จริงๆ แท้ๆ

แต่เมื่อ“ตัวแทนศาสนา” ชี้เป้าประเด็นแท้ “ผิด”
 ยิ่ง“ตัวแทนศาสนา” เป็นคนชั้นครูบาอาจารย์อุปัชฌาย์
 หรือชั้นผู้ใหญ่พา“ผิด”ด้วย ความลุ่มจมของศาสนาจึง
 เกิดขึ้น ผลอันนี้แหละที่กำลังเป็นอยู่กันมาก

และแม้ชี้ไม่ผิด แต่อาจารย์พาสุดโต่ง ปักดิ่ง ปักยึด หลง
 ทิศแห่ง“สมณะ” ปักดิ่ง ปักยึด หลงทิศแห่ง“วิปัสสนา” จน
 เลยเถิด ต่างก็ถูกไม่กลับ ต่างหลงไปคนละทิศ หลงไปคนละอย่าง
 ศาสนาก็จึงอีกเหมือนกัน ผู้หนักไปใน“สมณธรรม” โดยไม่มี
 “สัมมาทิฐิ” เอาแต่นั่งหลับหลับตา ดับดิ่ง ไม่ยอมรู้โลกทัศน์
 ไม่ยอมรู้ชีวิตทัศน์ หลง“เลยเถิด”ในสมณะเอาจริงๆ ก็จะขยับ
 ขยับเคลื่อนตนออกสู่ป่า สู่เขา สู่ถ้ำ หนีผู้หนีคน หนีโลก และแล้ว
 จิตใจก็จะกลายเป็นคนเหินห่าง เหินห่าง ชี้เกี่ยจ(กุสิดะ, โกสัชชะ) ไร้แรง
 งาน ไร้การสร้างสรรค์ เลยเถิด สุดโต่งไปเป็นพระป่า หรือที่ปัจจุบัน
 นี้หลงเรียกกันว่า “พระธุดงค์” หรือ“พระปฏิบัติ” ก็กลายเป็น
 พวก“อึดติกลมถานุโยค” คือ ไม่ติดใจในวัตถุ กามคุณเบาบาง
 ลงบ้าง แต่ไปเสพ“ภาวตัณหา” เป็นพวก“จิตนิยม”(สร้าง“อิตถภาพ”

เสพสมสุขสมอยู่) ไม่รู้จัก“สันตญฺญิ”แท้ จึงไม่สามารถถึง“สันติ”
จริง ไม่รู้จัก“ปวิเวก”แท้ จึงไม่สามารถถึง“วิเวก”จริง

ส่วนผู้หนักไปใน“วิปัสสนาธุระ”โดยไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”
ก็เอาแต่คิด เอาแต่หาค้นเหตุค้นผล เรียนแต่ตำรับตำรา
หาแต่บัญญัติ หาแต่ภาษา หนักเข้าก็วิ่งวนเข้าปนโลกย์ ไม่รู้
จิต ไม่รู้จักเจตสิก ก็เลยหลงหลักปักราก สร้างเวียงวังตนลงอยู่
ในบ้าน จิตใจก็จะกลายเป็นคนโลกย์ๆ แคล่วคล่องว่องไว
ทันโลก ทันสมัย เต็มไปด้วยการก่อการสร้าง (ไม่ได้“สรร”
ด้วยพุทธรักษา แต่“สรร”ด้วยโลกียวิชาวรรณดา) มีแรงงาน สร้าง
สมบัติพัสถาน สร้างเวียงสร้างวัง สร้างอำนาจราชศักดิ์ สร้าง
ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลเกียสุข(กัมมารามตา) ไม่ผิดเพี้ยนชาว
โลกย์ๆ เลยเกิดสุดโต่งไปเป็น**พระบ้าน** หรือที่ปัจจุบันนี้หลง
เรียกกันว่า**“พระเซ็น หรือพระมหาเปรียญ พระติดบั้ง”**
กลายเป็นพวก“กามสุขัลลิกานุโยค” คือ ไม่มี“ตัวรู้” เรื่องจิต
แท้ รู้แต่“ตัวเหตุ-ผล”(ตรรกะ) อำนาจทาง“จิต”ไม่มี “จิต”ที่
สุขด้วยความสงบ(รูปสมสุข)ก็ไม่รู้จักจริง ไม่เสวยรสจริง มีแต่
“อึดตวาทูปาทาน” คือ ยึดเอาได้แค่“วาทะ-ภาษา”เท่านั้น
ว่าสงบ ว่านิพพาน ว่าบุญ ว่าจิตว่าง ฯลฯ เป็น“อึดตา”
เป็นตัวเสวย ไม่มีแม้แต่ตัวสงบจริง ไม่มีแม้แต่“ตัวว่าง”
ลงได้จากกิเลสสักครา ลักษณะ กามจึงไม่เบาบาง เสพทั้ง
“กามตัณหา” ยังมีเต็มไปด้วย“ภวตัณหา”(จิตนิยม) เป็นพวก
“วัตถุนิยม”แจ๋ๆ ชัดๆ เห็นๆอยู่ (ซึ่ง“วัตถุนิยม”นั้น จะต้องมี

“จิต”เข้าร่วมยึดอยู่ด้วยเสมอ “วัตถุนิยม”ที่ไม่เป็น“จิตนิยม”อยู่ในตัว
จึงไม่มีในโลก) เป็นแต่ว่า บั้น“มโนมยอัตตา” บั้น“อรูปร
อัตตา” หรือใช้พลังทางจิต เป็นอำนาจเก่ง เป็นอำนาจ
หากินไม่ได้เท่านั้น

“พุทธศาสนา”ในทุกวันนี้ จึงมี“พระเด่น” อยู่ ๒ ลักษณะ
คือ...

วิปัสสนาแต่ปาก ...“เด่น”!

กับสมณะจริง ๆ ...“เด่น”!

แต่เพราะ“ศาสนาพุทธ”เป็นศาสนาแห่งปัญญาแท้
รู้จักจริง มีเหตุผลถึงที่สุด คำว่า“วิปัสสนา” อันหมายถึงเชิง
“ปัญญา” จึงเด่นกว่าคำว่า“สมณะ”อยู่ในที่

วิปัสสนาแต่ปาก จึงได้อำนาจปกครอง จึงบริหาร จึง
กว้างขวาง จึงออกหน้า จึงแพร่หลาย เพราะมี**โลกาธิปไตย**
คือ มีความเป็นปริมาณมากเป็นอำนาจ เปรียบเสมือนผิวสุก
อล่องฉ่อง สีจัด กลิ่นจัด เนื้อแดง เนื้อหวานของผลไม้ตนเอง
และแล้วก็จะเปลี่ยนกลิ่น เปลี่ยนสีไปตามโลก

สมณะจริง ๆ จึงกลายเป็นรอง กลายเป็นดูเหมือนแพ้
กลายเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล เป็นส่วนตนส่วนตัวไป เป็นสภาพ
ส่วนในนั่นเอง เป็นส่วนลึกที่ร่ายากเห็นยากหน่อย จึงดูเหมือน
ลึกลับซ่อนแฝง จึงน้อย จึงไม่ออกหน้า เพราะเป็น**อัตตา-
ธิปไตย** คือ มีความเป็นประมาณน้อย แต่ก็มี**ความแน่น
ความหนัก ความมั่นคง รักษาแก่นเป็นอำนาจ ยังรักษาเชื้อ**

เดิม รักษาเค้า รักษาความเป็น“ตัวของตัว”อยู่ เปรียบเสมือน เมล็ดที่สะสมจากเหตุปัจจัยแห่งตนของผลไม้ แล้วก็กลายเป็นพันธุ์ หรือเนื้อแท้ก็จะเปลี่ยนไป (หรือ“ไม่เปลี่ยนง่าย”) ถ้าเป็นเนื้อที่มันคง ยั่งยืนแท้) ตามอัตโนมิติไปเรื่อยๆ

แต่คนทั่วไป ก็ยังเข้าใจกันได้ว่า เมล็ดย่อมเป็น **ตัว“พันธุ์”** เป็น“เชื้อ”ของผลไม้ มากกว่าจะหลงว่าเลือก ว่าเนื้อ ว่าสี ว่ากลิ่น เป็นตัว“พันธุ์”ของผลไม้ผู้นั้นเอง ในปัญญาแท้ๆ

ดังนั้นเมื่อถึงขั้นค้นเอาด้วยปัญญา หรือสำนึกที่แท้ คนจึงค่อนข้าง“ศรัทธา”เมล็ด “ศรัทธา”ผู้เป็น**พระปา** หรือ ผู้ที่เรียกว่า**พระรุดงค์ พระปฏิบัติ** มากกว่า**พระบ้าน** มากกว่าอำนาจผิวสีสวย รสหวาน หรือมากกว่าผู้ที่เรียกว่า **พระเซ็น พระมหาเปรียญ พระติดบั้ง ฯลฯ**

ทว่าอำนาจใช้สอย หรือฤทธิ์สารของคำว่า“ศาสนา” ที่มีผลต่อการครอบครอง หรือควบคุมคนจริง ๆ นั้น กลับมาจาก **พระบ้าน** มาจากผิวสีสวย เนื้อรสหวาน หรือผู้ที่เรียกว่า **พระเซ็น พระมหาเปรียญ พระติดบั้ง ฯลฯ** มากกว่า เพราะคนย่อมอยู่กับความผิวเผินนั้นแหละ มากกว่า ความ เป็นแก่น

“พุทธศาสนา” ที่มีสภาพไม่ดี ไม่ถูกต้องดังกล่าว จึงโตะไปโตะมา ห้ามขมิมาปฏิบัติไม่ได้

ทางสายกลาง

อันเป็นไปเพื่อความเจริญ

พระสมณะที่คนพากัน“ศรัทธา”รี... ก็กลายเป็นพาผู้พาคนไปสู่สภาพ“กุสึตะ-โกสัชชะ” คือเหนื่อยเฉื่อย ชี้เกียจไร้แรงงาน ไร้การสร้างสรรค์ กลายเป็น“หยุด”เถรตรง “ดับ”เถรตรง ทำคนเป็นๆ ให้เป็นคนตาย เป็นท่อนไม้ เป็นก้อนหินกันจริง ๆ ไร้ปัญญา ไม่เข้าใจโลกทัศน์ ชั่วทัศน์ ไร้รู้จักสมมุติสัจจะ ประมัตถสัจจะแท้ๆ

พระบ้านที่มีอิทธิพล มีอำนาจจริงในคำว่า “ศาสนา” รี... ก็กลายเป็นผู้พาไปสู่สภาพ“กัมมารามตา” คือเป็นชาวโลกีย์ เป็นนักสร้าง นักก่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ เสพโลกีย์สุข ยินดีในงาน ในพฤติกรรมที่เป็นไปเพื่อโลกธรรม ๘ เพื่อโลกามิส กลายเป็น“สุข”เถรเบี้ยว “เจริญ”เถรเบี้ยว ทำคนเป็นๆ ให้เป็นคนเหม็นๆ เป็นคนเน่าๆ กันได้จริง ๆ มากไปด้วยปัญญา ที่แสนจะเข้าใจดี ในการ“รู้”หลบเป็นปึก “รู้”หลีกเป็นหาง อย่างไม่กล้าท้าทายกระแสโลก ชำมีหน้าจะเป็นบวรารของ“ชาวโลกีย์” ป้องกัน“โลภียประโยชน์”ให้แก่คนโลกีย์ๆ อย่างผู้รับใช้อันแสนซื่อเอาเสียด้วย

ที่วิเคราะห์ กล่าวซื่อออกมานี้ มีจริง! มากหรือน้อยแค่ไหน ผู้อ่านก็เป็นผู้ประมาณเอง **และไม่ได้ส่อเสียดใครให้ขัง**

ให้ใคร่ผู้ปฏิบัติบกพร่อง แต่พูดสัจจะออกมา เพื่อให้
ช่วยกันปรับปรุง โปรดอย่าชังกัน อย่าโกรธกัน จงเมตตา
ช่วยเหลือกัน ผู้ใดดีแล้ว ถูกต้องแล้ว ก็ขออนุโมทนา
สาธุ! ก็จงช่วยผู้ที่ยังไม่ได้ดีให้มาก ๆเถิด

ด้วยเหตุนี้เองเมื่อยังไม่รู้แท้ ไม่รู้จริง การสอนการเผยแผ่
สืบทอด ก็ยิ่งเสื่อม ยิ่งเพี้ยนจากความถูกต้องเดิมออกไปเรื่อย ๆ

จนถึงทุกวันนี้ พุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาแห่ง“ปัญญา”
ที่รู้จริงรู้อยิ่ง พรังพร้อมไปด้วย“เชื่อแท้”แห่งเหตุอารยสัจ
ผลอารยสัจจริง ๆ “ปัญญาชน”ทั้งสมัยเก่า สมัยใหม่ กลับยิ่ง
จะไม่รับ กลับยิ่งจะไม่เห็นคุณค่า เห็นค่า จะไม่เอา“พุทธศาสนา”
กันแล้ว!

มันเป็นไปได้อย่างไร??

ก็เพราะ“พระปา” หรือ“พระสมณะ” ก็กลายเป็นสมณะ
งมงาย มีแต่ฤทธิ์อำนาจเพื่อเจ้า เสกปาไม่เข้าเรื่อง งุ่มง่าม
เกินไป ไม่มีปัญญา กลายเป็นคนหนีโลก หนีสังคม ทั้งโลก
ทั้งสังคม ไร้สมรรถภาพ ไร้แรงงาน ชี้ตลาด ไม่อาจหาญใน
โลกในสังคม ทำประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านไม่บริบูรณ์
เนื่องจากไม่รู้แจ้งแทงทะลุแท้ใน“สัมมาวิมุตติ” ไม่มี
“สัมมาญาณ” หรือไม่มี“อธิปัญญา”อันเป็นโลกุตระแท้ ๆ
นั่นเอง จึงมี“สมณะ” ได้“สมณะ” ที่ยิ่งเพี้ยนจาก“พุทธสมณะ”

และก็เพราะ“พระบ้าน” ที่มีอิทธิพล หรือ“พระวิปัสสนา”
ก็เป็นวิปัสสนาฟุ้งซ่าน วิปัสสนาเพื่อเจ้า เรียนรู้ก็เรียนรู้เพื่อ

ชม เพื่อเห็นผู้อื่น มีเหตุผลก็เป็นเหตุผลเลยเกิด เหตุผลเพื่อเป็นเลศเล่ห์ เหตุผลเพื่อแก้ตัว เหตุผลเพื่อรู้มาก เอาเปรียบคนทั้งหลาย มันไม่เป็นเหตุผลที่มีเนื้อในตัวแท้ มีตัวจริง ยืนยัน ไม่เป็นเหตุผลที่รู้“โลกียะ”แท้ รู้“โลกุตระ”จริง แล้วก็ละละปล่อย“โลกียะ”ให้ได้จริง ๆ (ไม่มี“สัมมาญาณ”และ“สัมมาวิมุติ”แท้) มันมีแต่ทฤษฎีหลักลอย และสุดท้ายกลายเป็นเหตุผลย้อนแย้ง ทฤษฎีขัดแย้งต่อสถานการณ์

“ปัญญาชน”หรือผู้พอรู้พอมีปัญญาเข้าใจ จึงรู้ได้เห็นได้ จึงรู้เท่าทันเลศเล่ห์ รู้เท่าทัน“ปัญญาเฉโก” รู้เท่าทันการเอารัดเอาเปรียบ รู้เท่าทันความไร้คุณไร้ค่าที่จริง รู้เท่าทัน“อสังกรรม”

“ศาสนาพุทธ”จึงถูกคนทั้งหลายเขาเข้าใจผิดไปว่าเป็น “ศาสนางมกาย” และถ้าจะเป็นศาสนาฉลาด ก็กลายเป็น “ศาสนาฉลาดแกมโกง ชี้อาเปรียบ”

ทั้งๆที่“คุณธรรม”สุดยอดของศาสนาพุทธ คือ ความเสียสละ ความไม่เห็นแก่ตัว ความมองอาจแก่กล้า ความไม่เอารัดเอาเปรียบ ความสร้างสรรค์จริง ความช่วยเหลือเกื้อกูล เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ความเจริญพัฒนา ความมีธรรมอันอภิวินมุนษยชาติ

แต่แล้ว“คุณธรรม”ของพระสมณะ พระปฏิบัติ หรือ พระป่า (พระส่วนน้อย ที่คนยังพอเลื่อมใสอยู่บ้าง) ก็หลงมกมาย จนเข้าใจผิด พาลเชื่อแน่ว่า พระที่บรรลุนิพพานของ

พุทธศาสนานั้น จะต้องหลบลิ้น หินสังคม ชี้อลาด ไม่
อาจหาญแกล้งกล้า ไม่มีโลกทัศน์ชีวิตทัศน์ เอาตัวรอด
แต่ตัว เกลียดชังการงาน ไร้แรงงานที่เป็นประโยชน์
ต่อสังคม ไม่มีปัญญาสร้างสรรค์อะไร “หยุด” ก็หยุดกัน
เป็นเถรตรง “ดับ” ก็ดับกันจนแข็งทื่อเป็นท่อนหิน

แม้“คุณธรรม”ของพระมหาเปรียญ พระปริยัติ พระ
วิปัสสนาในบ้าน ในเวียงวัง หรือพระผู้ช่างหาเหตุหาผล
ค้นคว้า ศึกษาทำงาน เป็นตัวจักร เข้ายึดครองทำหน้าที่
บริหาร “ทำงาน”ดำเนินการศาสนจักรอยู่ นั่นนะ ก็ยัง
ฉลาดจนไม่รู้ว่“ทำงาน”อะไรกันอยู่แท้ ตน“รู้” ตน“เรียน”
อะไรกันแท้..? ตน“ทำงาน”อยู่ทุกวันนี้ มันเป็น“การงาน”
อย่างพระแล้ว หรือเป็น“การงาน”อย่างคนๆชาวบ้าน..?

หรือ“การงาน” ที่ภาษาบาลีว่า “กัมมารมตา” นั้น
ตนเป็นอยู่หรือเปล่า..?

ถ้ายังเป็นอยู่ ก็แน่ละ ย่อมเป็นไปเพื่อความเสื่อมแก่
ภิกษุ เพราะยังไม่มีอาริยมุมิ ยังไม่บรรลุเป็นพระอรหันต์
บริบูรณ์กันจริง ๆ ตามพระพุทธพจน์ที่ทรงสอนไว้ทีเดียว

ดังนั้น ผู้ยังไม่ใช่อาริยบุคคล หรือพระอรหันต์ หากทำ
การงานอยู่ จึงยากที่จะพ้นความเป็น“กัมมารมตา” ตาม
พระพุทธพจน์แน่ๆ

เรามาช่วยกันแก้ไขคำ ปรับปรุงความ ในพระไตรปิฎก
“สมยวิมุตตสูตรที่ ๑-๒ ” เล่ม ๒๒ ข้อ ๑๔๙-๑๕๐ และ

“ปริหานสูตร” กับ “อปริหานสูตร” เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๘๓-๑๘๔ กันหน่อยจะดีไหม? (หรือแม้ในสูตรอื่นๆ ถ้ามีความหมายของ “กัมมารมตา” ที่มีนัยอย่าง ๓-๔ สูตรนี้ก็เช่นกัน)

เพราะ“กัมมารมตา” ภาษาบาลีคำนี้นั้น ถ้าขึ้นแปล คำ ให้ความไว้อย่างนั้น (อย่างทีใน“พระไตรปิฎก”ภาษาไทย ฉบับหลวง บัจจุบัน) ข้าพเจ้าแน่ใจว่า ใครๆมาอ่านพบเข้า จะต้องเข้าใจผิดเป็น... “ศาสนาพุทธ”นั่น สอนให้คนขี้เกียจ หลบงาน รังเกียจงาน กลายเป็นฝึกคนให้หมดสมรรถภาพ ฯลฯ ไปแน่ๆ

แล้วจะห้ามคนที่เขาศึกษา“ศาสนาพุทธ” ไม่ให้เขาดูถูก “ศาสนาพุทธ” หรือไม่เข้าใจผิด“ศาสนาพุทธ” กันได้อย่างไร?

จะขอคัดคำคัดความจาก“พระไตรปิฎก” (ฉบับหลวง) มาให้อ่านกันดู ก็ลองอ่านดูเถิด มันจะทำให้เข้าใจ“ศาสนาพุทธ” เป็นเช่นไร? ถ้าคำสอนของพระบรมศาสดาทรงสอนลูกศิษย์ ลูกหากันอย่างนี้...

“ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๕ ประการนี้ ย่อมเป็นไป เพื่อความเสื่อม แก่ภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นในสมัย (ผู้บรรลุธรรม บ้างแล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้นเป็นพระอรหันต์) ธรรม ๕ ประการเป็นไฉน คือ **ความเป็นผู้ชอบทำการทำงาน ๑** ... (แล้วก็มีต่อไปอีก ๔ ข้อ สำหรับในที่นี้ ขอคัดมาแต่เฉพาะข้อ ๑ “กัมมารมตา”นี้ข้อเดียว) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๕ ประการนี้แล ย่อมเป็นไปเพื่อความเสื่อม แก่ภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นในสมัย“ (จาก“สมยวิมุตตสูตร” ที่ ๑)

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๕ ประการนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความไม่เสื่อม** แก่ภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นในสมัย ธรรม ๕ ประการเป็นไฉน คือ **ความเป็นผู้ไม่ชอบทำงาน** ๑ ... (ขอคัดมาเฉพาะข้อ ๑ เช่นกัน) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๕ ประการอย่างนี้แล ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความไม่เสื่อม**แก่ภิกษุผู้มีจิตหลุดพ้นในสมัยฯ” (จาก“สมยวิมุตตสูตร” ที่ ๒)

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๘ ประการนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความเสื่อม**แก่ภิกษุผู้เสาะ (ผู้บรรลุธรรมบ้างแล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้นพระอรหันต์) ธรรม ๘ ประการเป็นไฉน คือ **ความเป็นผู้ยินดีการทำงาน** ๑ ... (นี้ก็ขอคัดมาเฉพาะข้อ ๑ “กัมมารมตา” เรื่องเดียวเช่นกัน) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๘ ประการนี้แล ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความเสื่อม**แก่ภิกษุผู้เสาะฯ” (จาก “ปริหานสูตร”)

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๘ ประการนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความไม่เสื่อม**แก่ภิกษุผู้เสาะ ธรรม ๘ ประการเป็นไฉน คือ **ความเป็นผู้ไม่ยินดีการทำงาน** ๑ ... (ขอคัดเฉพาะข้อ ๑ เช่นกัน) ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๘ ประการนี้แล ย่อมเป็นไปเพื่อ**ความไม่เสื่อม**แก่ภิกษุผู้เสาะฯ” (จาก“อปริหานสูตร”)

เมื่อได้อ่านคำ ได้ทราบความขึ้นมาว่า “**ความเป็นผู้ชอบทำงาน**” หรือ“**ความเป็นผู้ยินดีการทำงาน**” อันแปลมาจากคำว่า “กัมมารมตา” แล้วก็ยืนยันกันว่า ภิกษุผู้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ทั้งหลายนั้น จะต้อง“**เสื่อม**” แต่ถ้าภิกษุผู้ยังไม่เป็นพระอรหันต์ทั้งหลายเกิดมี“**ความเป็น**

ผู้ไม่ชอบการทำงาน” หรือมี“ความเป็นผู้ไม่ยินดีกับการงาน” อันแปลมาจาก “น กัมมารามตา” ละก็ กลับจะเป็น “ความไม่เสื่อม”

ภิกษุทั้งหลาย พระทั้งหลายก็หวนเลย ก็ไม่ต้องสนใจ“การงาน” ซึ่งบาลีก็คือคำว่า“กัมม” ที่เขียนอย่างไทยๆ ว่า “กรรม” นี่แหละ ไม่ต้องทำกันละ “การงาน”ใด ๆ

คนทั้งหลายจึงพลอย “เข้าใจผิด” ไปตามนี้เลย ว่า “ศาสนาพุทธ” สอนอย่างนี้จริง ๆ และแล้วพระสมณะจริง ๆ (เถรตรง) ทั้งหลาย ก็เลยนั่งๆนอนๆ เดินๆยืนๆ ไม่ทำแล้ว “การงาน”(กรรมหรือกัมม) ลอยไปก็ลอยมา หรือจาริกไปก็จาริกมา หรือไม่ก็เอาแต่หลับเอาแต่นอน จนได้รับคำพังเพยว่า กิจวัตรของพระนั่นก็คือ “เข้าเอน เพลนอน ป้ายพักผ่อน กลางคืนจำวัด!” หรือไม่ก็เอาแต่“หยุด” เอาแต่“ดับ” เอาแต่นั่งหลับตาตบติ่ง แข็งทื่อเป็นที่หมาย กลายเป็นคน“กูสีตะ” หรือ “โกสัชชะ” คือเกียจคร้าน เนื่อย เื่อยชา ไร้แรงงาน ไร้สมรรถภาพ เป็นคนหนีโลก ทิ้งโลก หนีสังคม ทิ้งสังคม ไม่มี“การงาน” (สัมมากัมมันตะ) ที่สร้างสรรค์ จรรโลงเป็นประโยชน์ เป็นขึ้นเป็นอันที่ดีสมเหมาะสมควร พออ้างได้ เป็นได้สมศักดิ์ศรีอะไรแก่สังคมกัน นอกจากได้แต่แสดงความหยุด ความดับ ความสงบ คือหยุดเถรตรง ดับเถรตรง สงบเถรตรง สงบแข็งทื่อ สงบหลบลี้ซุกซ่อน เหมือนตุ๊ดตู่อยู่ในรูกระบอกหนึ่งงานหนักไปสมัครงานสบาย ฉะนั้นสงบไว้

“การงาน”เอาจริง ๆ **ดั่งที่เป็น ดั่งที่มี ดั่งที่สอน ๆ กันอยู่** **ทั่ว ๆ ไป เป็น “สมณะจริง ๆ” ตามที่มีจริง** นั้นแล

แล้วมันก็คือศาสนาที่เป็นไปตาม**“อุดมคติ”**แห่ง**พระพุทธองค์**ซึ่ง**ทรงยืนยัน** ว่า เพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่**มหาชน** (**พหูชน**หิตายะ) เพื่อความเป็นอยู่สุขแก่**มหาชน**(**พหูชน**สุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก(**โลกานุกัมปายะ**) เพื่อประดิษฐานความเป็นอารยชน อารยชาติแก่**ชาวประชา**มหาชนทั้งหลาย ทั้งปวง (**พหูสสะ ชนตา อริเย ญาเย ปตัญญาปิตา**) กันได้อย่างไรล่ะ?

อย่างนี้เอง**“พุทธศาสนา”** จึงทำให้**“ปัญญาชน”**ทั้งเก่าทั้งใหม่ โดยเฉพาะปัญญาชนสมัยใหม่ โจมตี ดูถูก ลบหลู่เอาจริง ๆ

ส่วน**พระวิปัสสนา**แต่ปาก ผู้ใช้ปัญญานั้น ท่านก็พอรู้แล้วว่า ถ้าขึ้นเกียจคร้าน ไร้การงานนั้น มันเป็น**“อบายมุข”** พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัด และไม่ทรงสรรเสริญเลย **แถมพระพุทธองค์ทรงยืนยันยิ่งอีกว่า “ธรรมใด วินัยใด เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ธรรมนั้นวินัยนั้น ไม่ใช่ของเรตถาคต”** จึงใช้ปัญญาพยายามวิปัสสนาให้เข้าใจในคำว่า **“กัมมารามตา”** และแน่ใจว่า ถึงอย่างไรก็ต้องมี**“การงาน”** ไม่มี**“การงาน”**เข้าไปได้ยังไงกัน เกิดมาเป็นคน

เพราะแม้ใน**“มรรคอารยสัจ”** องค์ ๘ นั้น ก็มี**“สัมมา กัมมันตะ”** อันหมายถึงว่า **ต้องมี**“การงาน”**เป็นที่สุด** ยืนยันอยู่ต้ง ๆ เสมอไหร่ ๆ มันก็ต้องมี**“การงาน”** ไม่ว่าจะแปล**“มรรค”**

เป็นตัวเริ่มปฏิบัติ หรือจะแปล“มรรค” เป็นตัวผล เป็นสภาพ
บรรลุแล้วก็ตาม

ศาสนาพุทธสอนรวมลงมาที่“กรรม”(กัมม)เป็นสำคัญ

ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาแห่ง“กรรมนิยม”

ไม่มี“กรรม”(กัมม) ไม่มี“การงาน”นั้นไม่ได้ ทุกสิ่ง
ทุกอย่างขึ้นอยู่กับ“กรรม” อันคือ “การงาน-การกระทำ”
นี้แหละทั้งสิ้น มันแสน“สำคัญ”สูงสุด (อย่าไปมัวหลงแปลคำว่า
“กรรม” หมายเอาอยู่แค่เป็น“เวร” อยู่เท่านั้น เป็นอันขาด)

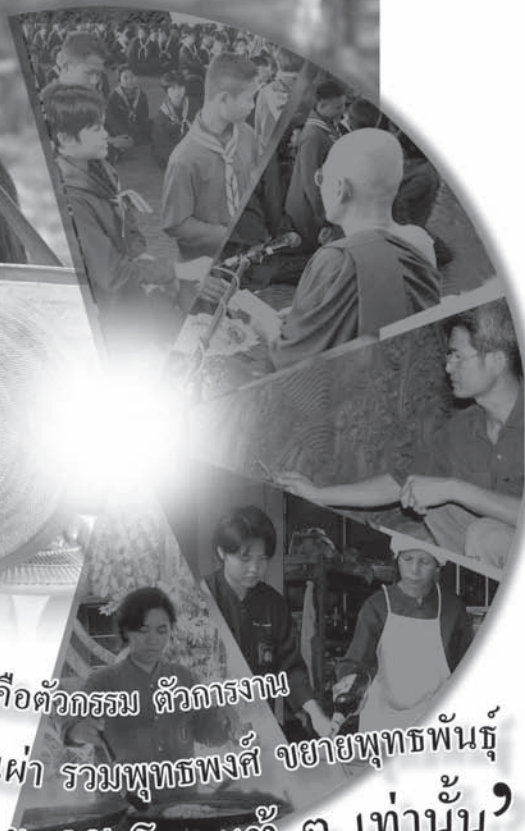
ยอดแห่งความเป็น“ตัว” ยอดแห่งความเป็น“ตน” แท้ๆ
ก็อยู่ที่“กรรม”นี้แหละ ซึ่งภาษาบาลี ก็คือ คำว่า “กัมมัสสกตา”
นั่นไง ยืนย่นอยู่ กรรมนั้นแหละเป็น“ตัว” กรรมนั้นแหละ
เป็น“ตน” ถ้าไม่หมดสิ้น“อวิชชา”เป็นที่สุด

และต้องเข้าใจให้สำคัญทีเดียวว่า “การทำความซี้เกียจ”
ให้แก่ตนเองนั้น ก็เป็น“การงาน”(กรรม)ชนิดหนึ่ง ที่ผู้ไม่มี
สันดานซี้เกียจ และไม่“มิจฉาทิฏฐิ” จะทำไม่เป็นเลย หรือจะ
ทำตนให้“ซี้เกียจ”นั้นได้โดยยากจริงๆ

ผู้ได้สั่งสม“ความซี้เกียจ”มาเป็นนิสัยเป็น“สันดาน”นั้น
เท่านั้น ที่จะซี้เกียจได้โดยง่าย

และถ้าทบทวนถึงพระพุทธรูปทั้งหลาย ก็ไม่เห็นมี
คำสอน ว่า ให้“ซี้เกียจ”อยู่ในสารบบใด

หรือแม้จะเอาแค่คำว่า“ซี้เกียจ” กับ“ขยัน” มาเปรียบ
กันเข้าว่า อันไหนมันเป็น“กุศล” อันไหนมันเป็น“อกุศล” ไครๆ

‘พระอรหันต์ก็คือตัวกรรม ตัวการงาน
ที่ก่อพุทธเผ่า รวมพุทธพงศ์ ขยายพุทธพันธุ์
ไว้ให้อยู่กับโลกแท้ ๆ เท่านั้น’

ก็ตอบได้ ไม่เห็นต้องคิด นอกจากจะตัดจริตเลยเกิดไปเท่านั้นแหละ ถึงจะไปจับเอาว่า ชยันเป็น“อกุศล” ซึ่งก็ยาก เป็น“กุศล” หรือการทำงานเป็น“อกุศล” อยู่ว้างๆเฉยๆ เป็น“กุศล” อะไรทำนองนี้

แม้คำสอนใน“เทวทหสูตร” พระพุทธองค์ก็ทรงยืนยันไว้ว่า “จงตั้งตนอยู่ในความลำบากเกิด กุศลธรรมจะเจริญยิ่งๆ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕]

และที่สุดแห่งที่สุดเป็น“ปัจฉิมโอวาท” ก่อนจะปรินิพพาน ก็ยังทรงยืนยันได้ตายตัวอยู่อีกแหละว่า พระพุทธองค์ทรงย้ำ “กรรม” อันเป็นกุศลนั้นแหละ จะต้องยังไปให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท เป็นที่สุด

จะเห็นได้ว่า “กรรม” นั้น จึงเป็นที่สุดแห่งที่สุดจริง ๆ

ดังนั้นกรรม หรือการงาน จึงได้ชื่อว่า“กัมมันตะ” เป็นสัมมากัมมันตะจริง ๆ จากนั้นก็ไม่มีอะไรอีก นอกจาก “สุญ” (สูญญตา) เท่านั้นเอง

กรรม(กัมม) จึงเป็นตัว“อันต”(กัมม + อันต = กัมมันตะ) ซึ่ง“อันต” ก็บอกโต้งๆอยู่แล้วว่า เป็นตัวที่สุด เป็น“สภาพแห่งความเป็นปลายสุด ยอดสุดแล้ว” ไม่ได้หมายความว่าเป็นอย่างอื่นเลย แล้วจะมีอะไรอีกต่อจากนั้น นอกจากความไม่มี (สูญญภาพ หรือสูญญตา) หากแม้ผู้นั้นๆ ไม่มีกิเลส ไม่มีละเอียดยไปจนถึงชั้นอนุสัย ชั้นอาสวะอย่างจริงแท้

ดังนั้นถ้าจะ“มี”อะไรอยู่ จึงมีแต่“การงาน” หรือ“กรรม” เท่านั้นเอง ไม่ว่าจะเป็นเริ่มต้นหรือเป็นปลายก็ตาม หากคนๆ นั้นยังมีชีวิตอยู่

ความสูงส่งจึงคือ“กรรม” ด้วยประการฉะนี้เอง

หรือยิ่งเอาคำว่า **“กัมมทายาท”** เข้ามาร่วมยืนยันอีก ก็ยิ่งจะเห็นสำคัญยิ่งขึ้นไปอีกว่า **กรรม** หรือ**การงาน**นี้แหละ คือ**ตัวสืบต่อ** คือ**ตัววินาทีข้างหน้า** (ทายาท หมายความว่า สืบเชื้อ หรือใช้สิ่งนั้นแหละต่อความเป็นอยู่เป็นไป)

ถ้าวินาทีข้างหน้า เรายังจะมีชีวิต หรือถ้าชีวิตเรายังจะมี ไปในวินาทีข้างหน้า เราก็จะมี“การงาน”(กรรม)นี้แหละ คือ ตัวแท้ที่เดินไปๆ มันไม่มีตัวอื่นเลย ที่จะเป็นตัว“มี” เป็นตัว “เกิด”(โยนิ) หรือจะเป็นตัว“เผ่าพงศ์” ตัว“สะสมไว้” ตัว“พันธุ์” (กัมมพันธุ์) **พระอรหันต์จึงยิ่งคือตัวกรรม ตัวการงาน ที่ก่อพุทธเผ่า รวมพุทธพงศ์ ขยายพุทธพันธุ์ ไว้ให้อยู่กับโลกแท้ๆ เท่านั้น**

“การงาน” จึงไม่ใช่ทุกข์ “การงาน”จึงไม่ใช่ความขี้เกียจ “การงาน”จึงไม่ใช่ตัวที่จะชอบ หรือไม่ชอบ มิหนำซ้ำกลับจะต้องยินดี(ฉันทะ)ใน“การงาน” ที่เป็น**สัมมากัมมันตะ**นั้นแท้ๆ เอาด้วยเข้าไป จึงจะเรียกว่า**อารยชน**หรือ**คนเจริญ**(อารยบุคคล)

ตัว“การงาน-การกระทำ”(กรรม) จึงเป็นตัวที่ต้องอาศัยอย่างไม่มีทางเลี่ยงเลย ไม่ว่าจะเป็นมาก่อน(อดีตกรรม) หรือจะเป็นอยู่ ทำอยู่เดี๋ยวนี้(ปัจจุบันกรรม) หรือจะมีต่อไปข้างหน้า

ถ้าเรายังมีที่ไป ยังต้องเป็นไปอีก(อนาคต) เป็นต้นว่า **ชีวิตเราจะต้องคืบไปสู่วินาทีข้างหน้าอยู่นั่นแหละ** แม้จะเป็นผู้บรรลุสุดยุด เป็น“พระอรหันต์”บริบูรณ์แล้วก็ตาม หรือยังไม่บรรลุสัมบูรณ์ก็ตาม จึงต้องอาศัย“**การงาน การกระทำ**”(กรรม) ของเราเองนี้แหละ ไม่มีอื่นเลยจริง ๆ สุดเท่าสุด จึงเรียกว่า“**กัมมปฏิสรรณะ**” อันก็คงจะเข้าใจกันดีแล้วว่า หมายความว่า **คนเราก็มี“กรรม”(การงาน)เท่านั้น เป็นที่พึ่งเป็นที่อาศัย เป็นตัวนำชีวิตที่แท้ เป็นตัวตามชีวิตที่แท้แล้วเราจะ“ทำ”ชั่ว ให้มันนำชีวิต ให้มันตามชีวิตอยู่ทำไม? ไม่ว่า“ชั่ว”หยาบ หรือ“ชั่ว”ละเอียดเล็กน้อย ไม่ว่า“ชั่ว”ทางกาย ทางวาจา หรือ“ชั่ว”เพียงทางจิตในจิต มันไม่มีอะไรจะเป็นตัวอยู่ มันไม่มีอะไรจะเป็นตัวนำ มันไม่มีอะไรจะเป็นตัวตามเลย นอกจาก“กรรม” หรือการงาน การกระทำของเราเองนี้เท่านั้นจริง ๆ**

“กรรม”หรือ การงาน การกระทำนี้ จึงเป็นทั้งสมมุติ เป็นทั้งปรมัตถ์ จบสุดอยู่ในตัว

ตัวที่จะต้องทำให้“สูญ” ทำให้ไม่มี (สูญญตา หรือสูญญภาพ) ให้เด็ดขาดแท้ ๆ จึงคือ “**ตัวกิเลส**” ในจิตของเรานั้น **เท่านั้น หรือ“อกุศลกรรม”เท่านั้น** ที่จะต้องทำให้สูญ ทำให้มันตายสนิท ทำให้ดับอย่างสิ้นเชื้อสิ้นซาก สิ้นกันให้สุดขนาด สิ้นสิ้นอาสวะ สิ้นอนุสัย ให้จริง ๆ แท้ ๆ จนพ้น“**วิจิกิจฉาเจตสิก**” ตัวสุดจริง ๆ ทำให้“**ไม่มี**” เสียให้ได้ ตั้งแต่เรายังเป็น ๆ เรายัง

มีชีวิต มี“ความสามารถรู้” อยู่แน่แหละ ให้แน่ใจที่สุด(ตายแล้ว รู้ไม่ได้ทำเป็นๆนา!) ให้จริง ให้ชัดเจนที่สุด ไม่มีหลงผิด แล้วก็ **“ยังกุศลให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเกิด”** ก็เป็นจบ

“กัมมารามตา”ที่สำคัญมาก ที่พระพุทธเจ้าทรงหมายเตือน ในพระสูตรนั้นๆ ก็คือ**“กัมมารามตา”**ที่มันยัง“มี”กิเลสชั้นลึก ขึ้น“มานะสังโยชน์”อันเป็น**“การงาน”**(มโนกรรม) ของ**“จิตในจิต”** ซึ่งสุขุมซับซ้อน ที่ยังหลง“ดี” เป็นตัว ที่ยังหลงยึดเอา“ดี” เป็นของเราอยู่อีก (คือยังติด“กุศล” ยังมี“ตัวกุศล”เป็นเรา ซึ่งสุขุมสลับ ซับซ้อนมากจริง ๆ) มันเป็นสภาพ“อนาคามีจิต” อันจะต้อง พยายามทำความบริสุทธิ์บริบูรณ์สุดรอบ ให้เป็น“อรหัตตผล จิต”ของตน

ซึ่งเป็น**กรรมฐาน**ของ**พระวิปัสสนา** ชั้น**“อาริยบุคคล”** แท้ๆ จนถึง**“พระอนาคามี”** ผู้จะต้องรู้รอบแห่งฐานะของตน ที่ จะทำความเข้าใจใน**“การงาน”** อันเป็น**ขั้นสุด**(สัมมากัมมันตะ) ที่มันมี**“ความเป็นผู้ชอบ”**(อารามตา) ซึ่งยังเป็นกิเลสเท่านั้น คือไหน? หรือ**“ความเป็นผู้ยินดี”**(อารามตา) ซึ่งยังเป็นกิเลส จริงๆนั้นคืออย่างไร? มันเป็นขั้นของผู้ที่ปิด“อบาย”แล้วบ้าง หมด“กามราคะ”บ้าง หมดกิเลสหายไปแล้วเป็นสัต์เป็นส่วน เป็นรอบเป็นขั้นของแต่ละท่านๆจริง ๆ แล้วค่อยไปกังวลใน กิเลสขั้นนี้มันเป็นเรื่องของ**“อุปสัมบัน”**(ผู้มีธรรมะอันได้บรรลุบ้าง แล้ว) ไม่ใช่เรื่องของ**“อนุปสัมบัน”**(ผู้ยังไม่มีธรรมสมกับฐานะ)จริงๆ มันเป็นสภาวะขั้นสุขุม ประณีต ที่จะต้องจับตัวจับตนให้ได้กระจ่าง

แท้ รู้“การทำงาน”(กัมม) รู้“กิเลส”(อารามตา) ที่เกิดสัมพันธ์กับ
การงานนั้นๆ(กัมมรามตา = กัมม+อารามตา)

เพราะสภาวะ“อารามตา” อันหมายถึง “จิตที่มีกิเลส”อยู่
มันเป็น“จิต”ที่ยังไม่ขาดสนิท จากความยังมีอารมณ์“วน”
ยังไม่โล่งแท้ ยังไม่โปร่งทะลุตลอดสุด ยัง“ไม่ปล่อยให้เสร็จ”
ใน“ดีสุด”นั้นๆ ยังมีเศษหลง“ดี” นั้นๆ ค้างเป็น“ตัว” เป็น“ตน”
เป็น“ของเรา”อยู่ที่ใจจริง ๆ หมายเอาอาการ(กรรม) กิริยาของ
จิต เจตสิกแท้ๆ จิตที่ยังมีอารมณ์เสพ ยังมีอารมณ์หลงใน“ดี”
นั้นๆ ยึดเป็นของตนนั้นแหละ มันยังคือกิเลส(อารามตา) ผู้ที่
เป็นอุปสมบท หรือผู้ถึงฐานะอันควรรู้“งาน”ของตน ก็จะต้อง
รู้ให้แจ้งให้ได้ และแม้รู้ได้ ก็จะต้องละลด ฆ่าทำลายอารมณ์
กิเลสนั้นให้ถูกให้เป็นผล **ผู้พ้นวิชชาแล้ว จะรู้สุดยอดแห่ง**
คำว่า“ยึด” อย่างเป็นกุศล อย่างไม่ทุกข์ อย่างหมดสิ้นอาสวะ
อย่างหมดสิ้นตัวสิ้นตนจริง ๆ

แต่เมื่อยังฆ่าไม่ได้ ยังทำลายไม่เป็นผลจริง หรือยิ่ง
วิปัสสนาไม่ถึงจิต ไม่เข้าเป้า ไม่ถูกตัว ทว่ายังคงทำ
“การทำงาน”ด้วยกิเลส“อารามตา” อยู่ร่ำไป “การทำงาน”ของ
พระวิปัสสนาแต่ปาก จึงกลายเป็น“กัมมารามตา”แท้ๆ ย่อม
เป็นไปเพื่อความเสื่อมแก่ภิกษุ ผู้ยังไม่เป็นพระอรหันต์
หรือพระเสขะกันจริง ๆ ตามพระพุทธพจน์แน่ ๆ

หรือแม้พระสมณะจริง ๆ ที่เลยเถิด ที่เถรตรง ก็ไป
หลงเอาการหยุด การดับ การไม่มีงานไม่มีการ การหนีโลก

หนีสังคม การไม่ฝึกหัดวิเคราะห์ วิจัยโลก วิจัยธรรม เป็น “การงาน”(กรรม) ดังได้กล่าวมาแล้วเสียนี้ **ไพบินดี**(อาราม) ไป**ชอบใจ**(อาราม) ในการไม่มีความรับรู้ ไม่มีพฤติกรรมแห่งความเป็นมนุษย์ มันก็เลยกลายเป็นว่าไป“อารามตา”เอาส่วนสุดโต่งอีกส่วนหนึ่งเข้า จึงเป็น“กัมมารามตา”อยู่อย่างหนึ่งอยู่นั่นเอง ก็ยอมเป็นไปเพื่อความเสื่อมแก่ภิกษุ ผู้ยังไม่**เป็นพระอรหันต์หรือพระเสขะ** อยู่เหมือนกันเช่นเดิม

ส่วนพระวิปัสสนาแต่ปาก หรือพระเซ็น พระมหาเปรียญ พระมหาบัณฑิต พระติดบั้งใด ๆ นั้น ก็ยังคงทำ“การงาน”ที่ ล้วนแล้วแต่มี“อารามตา” หยาบๆเป็น“ราคะ” เป็นเลศเล่ห์ ล้วนสร้าง ล้วนก่อ เพื่อลาภ-ยศ-สรรเสริญ เสพโลภียสุข เจริญโลกามิส สร้างอำนาจราชศักดิ์ สร้างเวียงสร้างวัง สร้างองค์ประกอบเครื่องอสังการ เพื่อชักจูงผู้คนด้วยจิตที่ยังไม่บริสุทธิ์กันอยู่แน่ๆ เพราะยังมีเชื้อเค้า“กิเลส”(อารามตา) อย่างหยาบ แม้แค่ชั้นกามราคะ หรือบางที่ถึงชั้นอบายมุข) อยู่จริง ๆ **ตนก็ไม่ดีขึ้น ความเป็นภิกษุของตนก็เสื่อมลง ๆ**

ความเสื่อมของภิกษุ ก็ย่อมหมาถึงความเสื่อมของศาสนาด้วย มันเกี่ยวโยงกันอย่างแยกไม่ออก แยกไม่ได้เลย ดังที่รู้ ดังที่เห็นกันอยู่ทั่วไป เป็น“วิปัสสนาแต่ปาก” เป็นพระเซ็น เป็นพระมหาเปรียญ พระบัณฑิต พระติดบั้งที่ พรังพร้อมไปด้วย“**ความเรื่องปัญญา**”(วิปัสสนา)จริง ๆ แต่ไม่ได้บรรลุธรรมรุ่งเรืองเจริญธรรมปรมาตม์แท้ตามที่เปิ่นของจริง

จะนั่นแล

ทีวี่เคราะห์มานี้ “โมเม”หรือไม่? ก็ย่อมรู้ได้สำหรับผู้อ่าน และก็ชอบบอกอีกว่า จำเป็นเหลือเกินที่ต้องกล่าวถึง “ภาษา” ที่ระบุหมายถึงสิ่งนั้นสิ่งนี้ ผู้นั้นผู้นี้ ซึ่งไม่ได้จงใจส่อเสียด กระทบท่านผู้นั้นผู้นี้เลย ด้วยใจจริง ที่ต้องอาศัยกล่าว ก็เพื่อชี้สังขธรรมเท่านั้นเอง ใครจะยังไม่เชื่ออยู่บ้างก็แล้วแต่ เพราะข้าพเจ้ามีสิทธิ์เพียงกล่าวสิ่งที่ “จริง” ของตนอย่างสุดใจ ก็ทำได้เพียงเท่านี้

ดังนั้น คำว่า “กัมมารมตา” นั้น ถ้าจะแปลกันว่า “**ความเป็นผู้มีกิเลสในการงาน**” และคำว่า “**น กัมมารมตา**” ก็แปลว่า “**ความเป็นผู้ไม่มีกิเลสในการงาน**” ก็ดูจะทำให้ผู้อ่านผู้ฟังไม่เข้าใจผิดไปง่ายๆ แน่ แม้จะมีภูมิสูง หรือไม่สูงก็ตาม

ที่จริงจะแปลกันอย่างไรก็ได้แปลกันไปแล้วนั้น มันก็ถูกอยู่สำหรับผู้รู้ลึกซึ้ง เข้าใจ “อารามตา” ในจิต หรือรู้อารมณ์กิเลสที่ซับซ้อนลึกซึ้งของตน กับภาระงานที่ตนกำลังทำได้แท้ๆ ก็จะไม่แยก “**สัมมากัมมันตะ**” แยก “**กัมมารมตา**” ออกได้

แล้วทำการงานอยู่โดยรู้ฐานะตน เป็น “**สัมมากัมมันตะ**” อย่างที่จะไม่ไข่เกียจคร้าน ไม่ไข่ไร้แรงงาน ไม่เหนื่อย ไม่เฉื่อย ไม่หนีโลก ไม่ทิ้งสังคม ไม่เลยเถิดจนเห็นได้ว่าถ่วงสังคม ค่อนไปข้างรุ่มร่าม งมงาย จนไม่มีประสิทธิภาพ หรือจะไปหลงนั่งแข็ง นั่งเกร็ง แล้วก็เข้าใจผิดว่าเป็น “**นิโรธสมาบัติ**” เป็น

“นิพพาน”ของพุทธกันเป็นแน่

และจะไม่ใช่“กัมมารมตา” คือ ไม่ทำงาน จนกลายเป็นนักสร้างเวียงสร้างวัง สร้างวิมานประดับตน ไม่มัวงมสร้างวัตถุ เน้นรูปพรรณ เน้นสีส่น เน้นความหรูหราใหญ่โต ไว้เพ้ออ้อย เพ้อส่อ เพ้ออวดโอ้ ไม่ทำ จนกลายเป็นผู้รวยลาภ รวยยศ รวยสรรเสริญอย่างชาวบ้านๆ หรือรวยโลกียรส โลภียสุข เจกเช่นฆราวาสอย่างชาวบ้าน หรือเหนือกว่าชาวบ้านเป็นแน่ๆ

แต่... เพราะคนส่วนมาก ยังไม่ใช่“ผู้รู้สึกซึ่ง”มาก่อน เมื่อมาเรียนมาอ่านมาฟังอย่างผิวเผิน ผลจึงเป็นอย่างเช่นทุกวันนี้ ฆราวาสก็เชื่อไปผิดๆ พระก็เชื่อไปอย่างเพี้ยนๆ “สมณะ”ก็จึงผิดเป้า “วิปัสสนา”ก็เลยเลยที่หมาย

ถึงอย่างไรก็ดี พระวิปัสสนาแท้ๆ ถูกๆ ซึ่งมีผลแห่ง“สมณะ”ที่ถูกต้องของพุทธนั้น ก็มีอยู่จริงในเมืองไทย ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า“ศาสนาพุทธ”นั้น มีมรรค มีผล มีคุณค่า สร้างมนุษย์ ช่วยเหลือเกื้อกูลมนุษย์อยู่จริง โดยเฉพาะในเมืองไทย แม้มันจะน้อยลงๆ ก็จึงช่วยกันเพิ่มขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ

มาเถิดท่านทั้งหลาย มาช่วยกันบูรณะ“ศาสนาพุทธ” ขึ้นให้ได้มากที่สุด เท่าที่เราจะมีฤทธิ์มีแรงมีปัญญา

“พระสมณะ” ก็จะมีองค์คุณแห่ง“สมณะ” ที่ถูกต้องตามธรรม ตามวินัยของพระพุทธองค์ เป็นสัมมาวิมุตติ อันประกอบด้วย“ปัญญาวิมุตติ” และ“เจโตวิมุตติ” ครบ

“อุภโตภาควิมุตติ”บริบูรณ์ ไม่ไปหลงอยู่แค่นี้ได้**“เจโตสมณะ”**
เป็นวิมุตติ เป็นนิพพาน

“พระวิปัสสนา” ก็จะได้มรรค มีผล เป็น**“สัมมาญาณ”**
เป็น**“สัมมาวิมุตติ”** ที่ถูกต้อง ตรงตามธรรม ตามวินัยของ
พระบรมศาสดาแห่งพุทธศาสนาแท้ๆ เป็น**โลกุตตรมรรค**
โลกุตตรผล ไม่ไปหลงอยู่แค่นี้ได้โลกิยมรรค โลกียผล

ซึ่งจะทำได้นั้น ก็ด้วยการเรียนจริงๆ ให้รู้จริงๆ มี
“ปริยัติ”(ศึกษาจากการฟัง การอ่าน)มี**“ปฏิบัติ”**(แล้วลงมือปฏิบัติจริง
ทำตามจริง ๆ) ให้บรรลุแจ้งแทงทะลุถึง**โลกุตตรมรรค** **โลกุตตรผล**
จริงๆ (ปฏิเวธ)

“การฆ่าพุทธศาสนา ด้วยเจตนาที่แสนดี” จึงจะลด
จะน้อยลงได้ จากที่มีกันอยู่ตื่นตาฯ มากมายเหลือเกินใน
ปัจจุบันนี้

เพราะสถาบัน ๓ คือ **ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์**
ในขณะนั้นนั้น สถาบันที่อาภัพอัปภากย์ที่สุดใน ๓ สถาบัน
ก็คือ **“ศาสนา”** ทั้ง ๆ ที่ศาสนานั้นได้ช่วยชาติไว้อย่างแก่น
อย่างเนื้อจริง ๆ แท้ ๆ

ถ้าไม่เพราะคนไทยได้ถูกย้อม ได้ถูกอบ ได้ถูกรมกันมา
ด้วย**ศาสนานานับนาน** จึงมีเชื้อจิตวิญญาณ มีเชื้อหน่วย
ถ่ายทอดพันธุ (gene) เป็นผู้มีความ**โลก** ก็ยังไม่มากที่สุดหรอก
(ยังไม่ถึงจุดทำลาย แต่ก็กินก็โกงกันเหลือกำลังแล้ว) มีความ**โกรธ**
ความโทสะ **ความรุนแรง** ก็ยังไม่ถึงจุดสูงจุดสุด (จึงถูก

ปลุกกระดม ภูยกัยุ่กัยัังไม่ระเบิด แต่กั้เจียะนัๆกันแล้วหนา!) มีความบ้า
ความบ๊อง ความหลงผิด งามาย(โมหะ)ยังไม้ถึงกับจุงกัน
ลากัน ตะล่อมกันเข้าเป้าไม้ไหวเสี่ยทีเดียว (แต่กั้กำลังเลอะเทอะ
เตลิดเปิดเปิงกันแทบจะคุมกันไม้ติดแล้ว!!)

ปานนี้ชาติไทยก็คงจะสูญสิ้นทั้ง ๓ สถาบันไปแล้วกระมัง! ?
ดังนั้น ท่านผู้มีวิจารณ์ญาณทั้งหลายเอ๋ย! ได้โปรด
ตระหนัก ทบทวนให้สำคัญกันหน่อยเถิด ว่า “ศาสนา” ใน
เมืองไทยขณะนี้...

ควรหรือมิควรจะได้รับการบูรณะอย่างรีบเร่ง?
(ไม่ใช่ระดมกันซ่อมโบสถ์วิหารดอกนะ!)

และได้รับการเอาใจใส่ (จากใครก็ตามที่ควรเอาใจใส่)
ถึงขั้น “สมควร” กันแล้วหรือยัง?

**หรือ “ศาสนา” เหมาะจะปล่อยให้หมดค่า หมดคุณ
ไปเสีย ก็ได้แล้ว??**

กาย หรือ ความเป็นวัตถุ ความเป็นภายนอก จะ
สำคัญอย่างไร ынก็หาสำคัญยิ่งไปกว่า “จิตใจ” ของมนุษย์
หาได้ไม้!! “มโนปุพพังคมา อัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา”
ซึ่งหมายความว่า ...จิตใจเป็นประธานของทุกๆ สิ่งสำหรับ
ความเจริญในโลก ที่มีสัตว์อันมีชีวิต มีจิตใจ มีกิเลส... นี่เป็น
พระพุทธพจน์ที่สูงสุุดแท้